Η ΝΕΟΛΑΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η ΝΕΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΙΣΧΥΡΕΣ ΑΤΟΜΙΚΟΤΗΤΕΣ

ΥΠΟ ΤΟΥ κ. ΚΩΝ. Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

῞Οταν τὴν 4ην Αὐγούστου 1936 ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης ἀνέλαβε στὰ στιβαρά χέρια του τὴν διοίκηση τῆς Ἑλλάδος, γκρεμίζοντας ὁριστικὰ στὴν ἀφάνεια τὸ ὀλέθριο παρελθόν, ποὺ ἔφερε τὴν Πατρίδα μας στὸ βάραθρο μὲ τὸν ἐμφύλιο σπαραγμὸ καὶ τὴν κομμουνιστικὴ Ἐπανάσταση, ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς εἶχε τὴν ψυχικὴ δύναμη νὰ ὀρθωθῇ στὴν ἀντίδραση τῶν ἀνθρώπων τοῦ φθοροποιοῦ παρελθόντος καὶ ν' ἀναλάβῃ προσωπικὰ τὸ βαρύτατον ἔργον τῆς Ἐθνικῆς ἀναδημιουργίας.

«Ἡ Νεολαία, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Νέου Κράτους, εἶναι τὸ αὔριο καὶ ἡ ἐλπὶς τοῦ Ἔθνους. Κάθε μας προσπάθεια εἶναι νὰ δημιουργήσωμεν ἕνα αὔριο, ποὺ θὰ ἀνήκῃ σὲ σᾶς, Νεολαία τοῦ Ἔθνους».

Αὐτὴ εἶναι ἡ θεμελιώδης βάσις γύρω ἀπὸ τὴν ὁποία, τὸ Ἐθνικὸν Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου, ἀπεφάσισε τὴν Ὀργάνωσιν τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας. Ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἐθνικοῦ Κράτους πιστεύει, ὅτι καὶ ἡ Ἀρετὴ καὶ ἡ Ἀνδρεία διδάσκονται εἰς τοὺς νέους. Καὶ ἡ Ὀργάνωσις τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας θὰ διδάξῃ καὶ τὴν Ἀρετὴ καὶ τὴν Ἀνδρεία γιὰ νὰ δημιουργήσῃ μιὰ νέα Κοινωνία μὲ ἰσχυρὲς βάσεις.

Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὁλοκληρωθῇ ἡ ἀλλαγὴ καὶ νὰ ἐξυγιανθῇ ὁ Ἐθνικὸς Ὀργανισμὸς χωρὶς τὴν ὀργάνωση τῆς Νεολαίας καὶτὴν ἀνάπτυξήτης γύρω ἀπὸ τὰς μεγάλας ἰδέας τῆς Πατρίδος, τῆς θρησκείας, τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Οἰκογενείας. Καὶ ὁ μεγάλος αὐτὸς σκοπὸς τῆς Ὀργανώσεως τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας μὲ σύμβολα τὴν Ἀρετὴ καὶ τὴν Ἀνδρεία εἰς τὰ ἰδεώδη τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς πραγματοποιεῖται βραδέως μέν, ἀλλ' ἀσφαλῶς.

Ἀπὸ τῆς ἱστορικῆς ἐκείνης ἡμέρας ὅλοι οἱ Νέοι νοιώσαμε στὴν ψυχή μας τοὺς γκρεμισμένους ἀπὸ τὴν ἐπίδραση τοῦ παρελθόντος Ἐθνικοὺς παλμούς.

Ὁ νοῦς μας γοργόφτερα πετάει ἀπὸ τότε καὶ πλανιέται στὴ σκέψη ἑνὸς νέου Ἕλληνος, ποὺ σφικτὰ ἀγκαλιάζει τὴν μεγαλειώδη ἱστορία τοῦ Ἔθνους μας καὶ στρέφει τὸ βλέμμα πρὸς τὸ ὅραμα τῆς Ἑλλάδος τοῦ 3ου Πολιτισμοῦ, ποὺ ξεπήδησε ἀπὸ τὴν εἰρηνικὴ Ἐπανάσταση τῆς 4ης Αὐγούστου 1936.

Ὅλοι οἱ Νέοι τῆς Ἑλλάδος, ποὺ σήμερα ἀνήκουν στὴν Ὀργάνωσι τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας, ἀντικρύζουν μὲ χίλιες ἐλπίδες τὴν αὔριον. Ὅλοι εἶναι ἀποφασισμένοινὰ πειθαρχήσουν στὴν προσπάθεια τοῦ Ἐθνικοῦ ἀναδημιουργοῦ καὶ μὲ τὴν μεθοδικὴ ὀργάνωσή τους νὰ συντρίψουν ὅλα τὰ ἐμπόδια γιὰ τὸ ξύπνημα τῆς Ἐθνικῆς συνειδήσεώς των.

Οἱ Νέοι τῆς Ἑλλάδος γνωρίζουν, ὅτι ἡ σιδηρᾶ πειθαρχία εἶναι τὸ ἀπόρθητο φρούριο στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ὑγιεινή, σωματική, πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ ἄσκησήτους καὶ ὁ κυματοθραύστης, πάνω στὸν ὁποῖον θὰ συντριβοῦν ὅλα τὰ κύματα τῆς κοινωνικῆς θαλασσομάχης στὴ ζωή, γιατὶ ἡ πειθαρχία δίνει ὅλα τὰ ἐφόδια γιὰ τὴν τελικὴ νίκη.

Πρέπει ν' ἀποδείξωμεν διὰ τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον, ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς καὶ τὸ κοινωνικὸν μας σύστημα, δὲν στηρίζονται εἰς τὰς ματαιοδοξίας τῶν ὑλιστῶν ἀλλὰ εἰς τὰ ἀπόρθητα βάθρα τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν, Θρησκεία, Πατρίδα, Ἐλευθερία καὶ Οἰκογένεια, αἵτινες ἀποτελοῦν τὸ πηδάλιον τοῦ Ἑλληνικοῦ σκάφους.

Ἡ ἠθικὴ κρίσις, ἥτις τελευταίως εἶχε κατακλύσει τὴν Πατρίδα μας δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀρνηθῇ κανείς, ὅτι ἦτο καὶ ἔλλειψις ἐπαρκοῦς θρησκευτικότητος.

Ἡ ἀθεΐα, ὡς φυσικὸς καρπὸς τῆς διαφθορᾶς, τῆς ἀσεβείας καὶ σαρκολατρείας, πολλάκις παρετηρήθη ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῶν λαῶν. Πολλοὶ τελευταίως διεκήρυξαν, ὑποσκάπτοντες τὰ θεμέλια τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας, ὅτι ὁ βίος τῆς Ἀρετῆς εἶναι βαρὺς δεσμὸς καὶ περιορισμὸς ἀφόρητος, ὥστε νὰ στερῆται τὸ ἄτομον καὶ τῆς ἐλευθερίας του. Δὲν εἶναι ὅμως ἀνάγκη μακρηγορίας διὰ ν' ἀποδειχθῇ, ὅτι ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῆς θρησκείας εἶναι πραγματικὴ δουλεία καὶ ἡ ἐνάρετη ζωή, ἡ ἀληθὴς Ἐλευθερία.

Ἀπαισίας φύσεως δουλεία εἶναι ἡ ἠθικὴ πληγὴ ποὺ μαστίζει τὴν κοινωνίαν μας, ἡ βλασφημία. Ἀπὸ στόματα χριστιανῶν πάσης τάξεως, ἡλικίας καὶ μορφώσεως ἀκούονται ἀπαίσιαι βλασφημίαι. Ἔλλειψις θρησκευτικότητος, κακὴ οἰκογενειακὴ ἀνατροφή, κακὸν παράδειγμα· ὅλα αὐτὰ εἶναι τὰ αἴτια τοῦ πάθους τῆς βλασφημίας, τὸ ὁποῖον ὑποδουλώνει τὸ ἄτομον καὶ ἀναιδῶς ἐξυβρίζει πᾶν θεῖον καὶ ἱερόν. Θὰ εὑρισκώμεθα ἐν πλήρει ἀληθείᾳ, ὅταν διακηρύξωμεν ὅτι ὁ ἄνθρωποςὅστις ζητεῖ τὸνἐλεύθερον δῆθεν ἀέρα τῶν ἡδονῶν καὶ τῶν ἀπολαύσεων τῆς ζωῆς, εἶναι δοῦλος τῶν παθῶν του.

Ἀλλὰ μήπως ὁ μέθυσος καὶ ὁ χαρτοπαίκτης, δύο ἄλλαι πληγαὶ ἠθικαὶ τῆς κοινωνίας, ἕρμαια τοῦ πάθους των, δὲν στεροῦνται τελείως τῆς ἐλευθερίας των καὶ δὲν κλονίζουν τὰ βάθρα τῆς οἰκογενείας; Παρακολουθήσατε τὸν ἐλεύθερον δῆθεν ἄνθρωπον, ἐντὸς τοῦ ταβερνείου ἢ τῆς χαρτοπαικτικῆς λέσχης; Ἀδιάκοπα πίνει τὸ κρασὶ καὶ τὰ διάφορα ἀλκοὸλ καὶ ὁλόκληρες νύχτες παίζει στὴ θεὰ τύχη τὴν περιουσίαν του. Καὶ τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς ὁ ἐλεύθερος αὐτὸς ἄνθρωπος—μέθυσος ἢ χαρτοπαίκτης—δὲν εἶνε κοινὸς θνητός, ἀλλὰ ἐπιστήμων, ἀξιωματοῦχος, πολιτικός, ποὺ τόσες φορὲς ὡμίλησε περὶ τῶν ἐλευθεριῶν τοῦ ἀτόμου...

Μεθυσμένος κραυγάζει ἄγρια, ὑβρίζει ἀναιδῶς, φοβερίζει παραλόγως, πλήττει ἀδίκως. Δίδει τὴν ἐντύπωσιν θηρίου. Θέαμα ἐλεεινόν, λύπη τῶν γονέων, ὄνειδος τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων, αἰσχύνη τῶν συγγενῶν, αὐτὸς εἶναι ὁ μέθυσος. Ἀλλὰ μήπως καὶ ὁ χαρτοπαίκτης δὲν εἶναι ἐπικίνδυνος δια τὴν ἠθικὴν διαβίωσιν τῆς κοινωνίας; Μήπως οἱ χαρτοπαῖκται, θύματα τοῦ πάθους των, δὲν ἔνασαν ἐξ ὁλοκλήρου τὴν περιουσίαν των ἢ δὲν ἐκλείσθησαν εἰς τὰς φυλακὰς ὡς καταχρασταὶ τοῦ δημοσίου χρήματος;

Δὲν νομίζω, ὅτι πρέπει ν' ἀναφέρω περισσότερα διὰ ν' ἀποδείξω, πὼς ὁ ἀνήθικος βίος εἶναι δουλεία πραγματικὴ ἡ ὁποία ὑποσκάπτει τὰ θεμέλια τῆς Οἰκογενείας, τῆς Θρησκείας καὶ τῆς Πατρίδος. Ἐδῶ ἀκριβῶς ἐστράφη ἡ προσοχὴ τοῦ Ἐθνικοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου. Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, βαθὺς μελετητὴς τῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς καὶ τῶν κοινωνικῶν ζητημάτων, κατενόησεν, ὅτι ἡ Ἐθνικὴ ἀναγέννησις τῆς Ἑλλάδος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐννοηθῇ χωρὶς τὴν θεραπείαν τοῦ ἠθικοῦ κακοῦ, τὸ ὁποῖον εἶχε κατακλύσει τὴν χώραν μας. Ἦτο ἀνάγκη νὰ γκρεμίσῃ τὰ ὑλιστικὰ συνθήματα περὶ ζωῆς, τὰ ὁποῖα ὡς δαίμονες ἔρριψαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ παρελθόντος καὶ νὰ ρίψῃ τὰ νέα σύμβολα τῆς ἡρωϊκῆς ζωῆς. «Ἡ ζωὴ εἶναι ἀγὼν καὶ πρέπει ὅλοι νὰ ἀγωνισθῶμεν διὰ τὴν κατάκτησίν της», εἶπεν ὁμιλῶν πρὸς τοὺς νέους. Τὸ Ἐθνικὸν Κράτος παράλληλα πρὸς τὴν προσπάθειαν τῆς σωματικῆς ἐξυγιάνσεως τοῦ λαοῦ ἐθεσμοθέτησε καὶ αὐστηροτάτους Νόμους διὰ τὴν ἠθικὴν ἀνύψωσιν του, ὡς εἶναι ὁ περὶ χαρτοπαιγνίου κ.λ.π. καὶ ἡ ὁποία ἠθικὴ ἀνύψωσις ἔχει ἄμεσον σχέσιν καὶ πρὸς τὴν οἰκονομικὴν τοιαύτην. Διότι πῶς εἶναι δυνατὸν ὁ μέθυσος ἢ χαρτοπαίκτης νὰ εἶναι ὑγιὴς ἢ οἰκονομικῶς καλά; Καὶ ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου ἀρχίζει ὁ συντονισμένος καὶ συστηματικὸς ἀγὼν κατὰ τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως μὲ ἐπικεφαλῆς ὅ,τι ἐκλεκτὸν ἀπέμεινεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κοινωνίαν καὶ ὁ ἱστορικὸς ρόλος τὸν ὁποῖον θὰ διαγράψῃ τὸ Ἐθνικὸν Κράτος καὶ ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς διὰ τῆς Ὀργανώσεως τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας.

Τὸ Ἐθνικὸν Κράτος ἐκάλεσεν εἰς τὰς ἐπάλξεις τοῦ ἀγῶνος τῆς ἠθικῆς ἐξυγιάνσεως ὅλους τοὺς ἐκ καθήκοντος καὶ ἀξιώματος ὀφείλοντας νὰ δράσουν κατὰ τῆς μαρξιστικῆς ἰδεολογίας, ἥτις μέχρι τινὸς εἶχε τυφλώσει τοὺς ἰθύνοντας τὰς τύχας τῆς ἀνθρωπότητος. Μέχρι τινὸς ἡ ἀνθρωπότης καὶ πάλιν ἐσύρετο πρὸς τὸν ὄλεθρον τοῦ πολέμου ὑπὸ τοῦ Κομμουνισμοῦ.

Ὁ οἰκονομικὸς πόλεμος καὶ ἡ ἔνοπλος Εἰρήνη κατὰ τῶν ἀπειλῶν τοῦ κομμουνισμοῦ, ἔδωκαν βιώσιμο καθεστὼς εἰρήνης πολλῶν ἐτῶν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα.

Ποῖα ἦσαν τὰ καταχθόνια σχέδια τοῦ κομμουνισμοῦ, ἀπεδείχθη ἀπὸ τὸ Ἱσπανικὸ δρᾶμα. Ὁ ΡωσσικὸςΚομμουνισμὸς ἐξαπέλυσεν ἐκεῖ ὅλα τὰ ὅπλα τοῦ πολέμου, τὰ τρομερώτερα, καὶ ἐξωλόθρευσε μυριάδας ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων. Πρέπει καλῶς νὰ κατανοηθῇ, ὅτι ὁ Κομμουνισμὸς ὡς καθεστὼς τῆς πλέον κτηνώδους βίας εἶναι ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος, ποὺ ἀπειλεῖ σήμερον τὴν Εἰρηνικὴν διαβίωσιν τῆς ἀνθρωπότητος, διότι πλανᾶται, ὅτι διὰ τοῦ πολέμου θὰ συντρίψῃ τὴν οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν μορφὴν αὐτῆς, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ, ὅτι αὗται ἀποτελοῦν τὴν βάσιν ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐγεννήθη καὶ δρᾷ ὡς ζῶσα δύναμις ὁ Χριστιανικὸς Πολιτισμός.

Καὶ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν καταχθονίων αὐτοῦ σχεδίων ἐκλέγει πάντα τὰς χώρας ὅπου τὸ ἔδαφος εἶναι κατάλληλον. Καὶ ἡ Ἱσπανία ὅπως καὶ ἡ Ἑλλὰς πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου κατετρώγεται ἀπὸ τὸν σάρακα τοῦ κομμουνισμοῦ.

Καὶ ὁ κομματισμὸς εἶναι, ὅπως καὶ ὁ Κομμουνισμός, τὸ ἕτερον σκέλος τοῦ ἠθικοῦ, πολιτικοῦ, κοινωνικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ ἐκπεσμοῦ τῶν κοινωνιῶν, τὰς ὁποίας ἔχει κατακλύσει. Καὶ ὁ κομμουνισμὸς καὶ ὁ κομματισμὸς μὲ τὴν κοινοβουλευτικὴ μορφή, δὲν εἶναι συστήματα στηριζόμενα ἐπὶ τῆς κοινωνικῆς Δικαιοσύνης. Εἶναι ἐπιστροφὴ εἰς τὸ σκότος. Ἡ ἀναληφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου σκληρὰ πάλη ἐναντίον των ἀποδεικνύει τὰ μειονεκτήματά των καὶ προδικάζει τὴν ἔκβασιν.

Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς ἔθεσεν ἀμέσως εἰς ἐφαρμογὴν τὰς ἀναγκαίας διὰ τὸ ἀστικὸν καθεστὼς μεταρρυθμίσεις, ὥστε νὰ προσαρμοσθῇ τοῦτο εἰς τὴν

ΑΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ ΧΙΟΥ

Μία ὁμὰς τῶν Φαλαγγιτισσῶν Χίου φωτογραφουμένη κατὰ τὸν τοπικὸν ἑορτασμὸν τῆς 4ης Αὐγούστου.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ... ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τζόγια
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 36000
7
18

Ἑλληνικὴν πραγματικότητα.

Ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἐθνικοῦ Κράτους διεκήρυξεν, ὅτι ὁ κομμουνισμὸς καὶ ὁ κομματισμὸς ἀποτελοῦν τὸν θάνατον τῆς τέχνης καὶ τῆς ἐλευθερίας. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐγεννήθη ἡ ἐλευθερία καὶ οἱ εὐγενέστερες μορφὲς τῆς τέχνης. Ὅλ' αὐτὰ εἶναι τὰ ἰδανικὰ τοῦ Ἐθνικοῦ Κράτους, τὰ ὁποῖα ἐποοοπάτησεν ὁ κομμουνισμὸς μὲ σύμμαχο τὸν κομματισμὸ καὶ τὰ ὁποῖα προσπαθεῖ ν' ἀναστηλώσῃ ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς.

Καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία στὴν πρωτοπορεία τοῦ ἀγῶνος ρίχνεται ὁρμητικὰ γιὰ τὴν τελικὴ Νίκη. Θέλει πρῶτα ἀπ' ὅλα ν' ἀποκτήσῃ γερὸ σῶμα, γιατὶ μ' αὐτό, σὰν τύχῃ ἀνάγκη, θὰ προασπίσῃ τὴν Ἐλευθερίαν τῆς Πατρίδος, ἀλλὰ καὶ γιατὶ ξεύρει, ὅτι στὸ γερὸ σῶμα κατοικεῖ νοῦς ὑγιὴς καὶ ψυχὴ γενναία. Θὰ ἀποδείξῃ καὶ πάλι, ὅτι στὴν Ἑλλάδα δὲν ἔπαψαν νὰ γεννιῶνται οἱ Σουλιώτισσες καὶ οἱ Τιτᾶνες τῶν Θερμοπυλῶν.

Φροντίζοντας γιὰ τὸ σῶμα ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις τῆς Νεολαίας δὲν παραλείπει καὶ τὸ πνεῦμα· γιατὶ ἡ Νέα Κοινωνία, ποὺ θὰ δημιουργήσῃ, χρειάζεται ἰσχυρὲς — σωματικὰ καὶ ψυχικὰ — ἀτομικότητες μὲ ὅλα τὰ ἐφόδια γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς κοινωνικῆς ζωῆς.

Ὅταν ἡ Νεολαία ἐφοδιασθῇ μὲ αὐτὰ τὰ πλεονεκτήματα, εἰσερχομένη εἰς τὴν δημοσίαν ζωὴν θὰ ἀντιμετωπίζῃ τὸ ζήτημα μὲ τὸ πρίσμα τῆς πραγματικότητος, μακρὰν ἀπὸ τὸ ἀτομικὸν συμφέρον. Εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη ἡ νέα γενεὰ νὰ σκέπτεται ὁμαδικά, διότι ὁ ἀτομικισμὸς εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὸ γενικὸν συμφέρον. Οἱ Νέοι μέσα στὴν Ὀργάνωσί τους θὰ διαχθοῦν, ὅτι πρέπει πάντοτε εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν νὰ κάμνουν τὸ καλόν. Καμμία χαρὰ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξισωθῇ μ' ἐκείνην, ποὺ νοιώθει ὁ ἄνθρωπος, ὅταν κάνῃ τὸ καλὸ γιὰ τοὺς πολλούς. Στοὺς νέους δὲν ἐδόθηκε αὐτὴ ἡ εὐκαιρία γιὰ νὰ νοιώσουν τὴ χαρὰ τοῦ καλοῦ. Ἰδιαιτέρως ἡ Ἡλειακὴ Νεολαία, ἐμπνεομένη πάντοτε ἀπὸ τὰς ἠθικὰς ἀρχάς, τὰ ἰδεώδη τῆς φυλῆς, τὰ ἰδανικὰ τοῦ Ἐθνικοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ ἐπὶ πλέον ἀπὸ τὸ Ὀλυμπιακὸν ἰδεῶδες, ποὺ ἐγεννήθη καὶ ἐξετράφη εἰς τὴν Ἠλειακὴν Πατρίδα, μὲ πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὴν Α. Μ. Βασιλέα, εἰς τὴν Α. Β.Υ. τὸν Ἀρχηγὸν Πρίγκηπα Παῦλον καὶ τὴν Α. Ε. τὸν Ἐθνικὸν Κυβερνήτην Ι. Μεταξᾶν θὰ ἀγωνισθῇ διὰ τὴν ὁλοκλήρωσιν τῶν σκοπῶν τῆς Ὀργανώσεως πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ κοινοῦ συμφέροντος.

Οἱ Νέοι τῆς Ἠλείας πιστεύουν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἀναληφθείσης προσπαθείας ὄχι μόνον διότι ἔχουν τὴν θέλησιν καὶ τὴν ἀπόφασιν νὰ συντρίψουν κάθε ἐμπόδιον ἀντιδράσεως, ποὺ ἤθελεν ἐκδηλωθῇ ἐναντίον των, ἀλλὰ καὶ διότι διαρκῶς ἐμπνέονται ἀπὸ τὸν ἐπικεφαλῆς Γενικὸν Ἐπόπτην Νομάρχην κ. Διαμαντόπουλον, ἄνδρα δεδοκιμασμένης ἀρετῆς καὶ ἀνδρείας καὶ εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν τοῦ πολέμου καὶ εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς ἀναδημιουργίας τοῦ Ἐθνικοῦ Κράτους. Θ' ἀποδείξουμε, ὅτι ὁλόψυχα ἀνήκουμε στὸ Ἐθνικὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ ὅτι ἡ ψυχή μας εἶν' ὁ βωμὸς μέσ' ἀπ' τὸν ὁποῖον θὰ ξεπηδοῦν οἱ λάμψεις τῆς Ἀρετῆς καὶ τῆς Ἀνδρείας.

Ἡ σκέψις μας εἶναι τὸ Ἔθνος. Πρόγραμμά μας ἡ Πίστις καὶ ἡ Ἀφοσίωσις εἰς τοὺς Ἀρχηγούς του.

Νέοι καὶ Νέαι τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως, ἐργασθῆτε ὑπὲρ τῶν ὑγιῶν ἰδεῶν. Παραμερίσατε ἀπὸ τὸν δρόμον Σας κάθε ἐμπόδιον.

Περιφρονήσατε τοὺς ταπεινούς, ποὺ δὲν ἔχουν τὴν ψυχικὴ δύναμι νὰ ἐξαρθοῦν εἰς τὸ ὕψος τῶν Ἐθνικῶν ἰδεωδῶν.

Ὑψώσατε τὴν ψυχή Σας ὑπεράνω τῶν ὑλιστικῶν συνθημάτων καὶ κτυπήσατε κατακέφαλα τὰ ἑρπετὰ τῆς φθορᾶς.

Ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας εἶναι ὁ εἰρηνικὸς στρατὸς τῆς ἐργασίας, τῆς τιμῆς, τῆς δικαιοσύνης καὶ τοῦ ὑπερτάτου καθήκοντος πρὸς τὴν Πατρίδα.

Ἔμβλημά μας εἶναι ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης.

Κ. Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΝ ΤΟΥ ΠΕΔΙΟΥ ΤΟΥ ΑΡΕΩΣ

Ἡ φάλαγξ Αἰτωλοακαρνανίας παρατεταγμένη εἰς τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Περ. Διοικητὴν κ. Γκολφῖνον

Η ΔΡΑΣΙΣ ΜΑΣ

"ΤΙ ΕΜΑΘΑ ΕΙΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.„

Ὁ λοχίτης Πετριτσίου κ. Δ. Βετερνάλης διὰ τῆς ἐκθέσεώς του «ΤΙ ΕΜΑΘΑ ΕΙΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.» ἀναφέρει τὰς βαθείας ἀγαθὰς ἐπιδράσεις, τὰς ὁποίας ἔσχεν εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὸ πνεῦμα του ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας.

Τὴν χαρακτηριστικὴν αὐτὴν ἔκθεσιν παραθέτομεν ἐπὶ λέξει κατωτέρω :

Εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν τῆς Νεολαίας ἔμαθα: 1) Τὸν σκοπὸν τῆς Ε.Ο.Ν., δηλαδὴ πῶς νὰ γίνω ἱκανὸς εἰς τὴν ψυχήν, εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὸ σῶμα, καὶ ἄξιος νὰ ὠφελήσω σὲ κάθε στιγμὴ τὴν Πατρίδα μας καὶ τὸν ἑαυτό μου.

2) Νὰ ἀγαπῶ τὴν Πατρίδα μου, νὰ λατρεύω τὴν θρησκείαν μου, νὰ σέβωμαι τὴν ἱερότητα τῆς οἰκογενείας καὶ τὰς λαμπρὰς ἑλληνικὰς παραδόσεις.

3) Νὰ πειθαρχῶ πρῶτον εἰς τὴν συνείδησίν μου καὶ ἔπειτα εἰς τοὺς Νόμους, τοὺς κανονισμοὺς καὶ τὰς διαταγὰς τῶν ἀνωτέρων μου.

4) Νὰ φροντίζω καὶ νὰ ἐργάζωμαι διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἑλλάδος.

5) Νὰ εἶμαι καθαρός, σεμνός, τίμιος, νὰ σέβωμαι τοὺς ἀνωτέρους μου, τοὺς μεγαλειτέρους καὶ τὰς γυναῖκας, νὰ εἶμαι εὐγενής, νὰ βοηθῶ τοὺς δυνάτους καὶ τοὺς πάσχοντας, νὰ διακρίνω τὸ καλὸν καὶ νὰ τὸ πράττω.

6) Τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος, τῆς ἐνδοξοτέρας χώρας τοῦ κόσμου, τοῦ Ἔθνους ποὺ, ὅταν ὁμονοοῦσε καὶ ἐπειθάρχει, ἐμεγαλούργησε καὶ ἐθριάμβευσε, καὶ ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐν πολέμοις.

7) Ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἐγέννησε καὶ μετέδωσε τὸν Πολιτισμόν, καὶ ὅταν ἦτο ἐλευθέρα, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἦτο δούλη ἀκόμη.

8) Ὅτι, ἐὰν ὑπάρχῃ Εὐρωπαϊκὸς Πολιτισμὸς τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἡ ὁποία ἀνέδειξε τοὺς μεγαλυτέρους σοφοὺς τῆς Γῆς, καὶ ἡ ὁποία καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους, ἠμπόδισε τοὺς βαρβάρους νὰ ὑποδουλώσουν τὴν Εὐρώπην.

9) Ὅτι κάθε καλὸ ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμον ἢ θὰ εἶνε ἑλληνικόν, ἢ θὰ ἐνεπνεύσθη ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ ἔργα τῆς σοφίας καὶ τῆς τέχνης.

10) Ὅτι ὅπως οἱ πρόγονοί μου ἔκαμαν θαύματα, εἴμεθα καὶ ἡμεῖς ἱκανοὶ νὰ κάμωμεν, ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσωμεν καὶ νὰ ἐργασθῶμεν.

11) Ὅτι ἡ δύναμις εἶνε τὸ πᾶν, ὅτι ὁ ἰσχυρὸς καὶ ὁ ἱκανὸς νικᾷ πάντοτε ὁπόταν θελήσῃ, καὶ ὅταν εἴμεθα ἰσχυροὶ καὶ ἄξιοι θὰ μας ὑπολογίζουν καὶ οἱ φίλοι μας καὶ οἱ ἐχθροί μας.

12) Ὅτι πρέπει νὰ διαθέτω τὸ πᾶν γιὰ τὸ καλὸ τῆς Πατρίδος. Γιατὶ ὅταν ἡ Πατρὶς εὐτυχῇ καὶ ἐγὼ καὶ ἡ οἰκογένειά μου καὶ ὅλοι μας θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς.

13) Νὰ ἀγαπῶ τὸν Βασιλέα μας, ποὺ ὅπως λέει καὶ ὁ Ὕμνος του, εἶνε τὸ σύμβολον τῆς Ἑνότητος, ἡ κεφαλὴ τῆς Πατρίδος, ὁ Ἀρχηγὸς ὅλων τῶν Ἑλλήνων.

14) Νὰ πιστεύω εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου, ποὺ εἶνε ἡ ἀδέλφωσις ὅλων τῶν Ἑλλήνων, ἡ ὀργάνωσις τῶν ἠθικῶν καὶ ὑλικῶν δυνάμεων καὶ ἡ δημιουργία τοῦ Γ' Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

15) Νὰ φυλάττω μὲ πᾶσαν θυσίαν, μὲ τὴν ζωήν μου τὴν ἴδια τὸ ἱερὸν ἔδαφος καὶ τὴν Ἐλευθερίαν, τὰ ὁποῖα μὲ τόσας θυσίας μᾶς ἀφῆκαν οἱ πρόπατορές μας.

16) Νὰ εἶμαι ὑπερήφανος διότι ἐγεννήθην Ἕλλην, καὶ νὰ προσπαθῶ νὰ τιμῶ καὶ νὰ δοξάζω πάντοτε ἑλληνικὸν ὄνομα.

17) Νὰ φροντίζω πάντοτε, καὶ ὡς ἄτομον καὶ ὡς στρατιώτης καὶ ὡς βαθμοφόρος, νὰ βελτιώνωμαι καὶ νὰ βελτιώνω καὶ τοὺς ἄλλους, ὥστε «ἡ γενιά μας, πειὸ μεγάλη ἀπ' τὶς ἄλλες νὰ φανῇ».

ΔΗΜ. ΒΕΤΕΡΝΑΛΗΣ
Λοχίτης

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Τὰ ρεκὸρ ταχύτητος!

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ νέου ρεκὸρ ταχύτητος αὐτοκινήτου, τὸ ὁποῖον ἐσημείωσεν ὁ Ἄγγλος φίλαθλος Ἔϋστον, μία γαλλικὴ ἐφημερὶς ἀναγράφει τὰ διάφορα ρεκὸρ ταχύτητος τὰ ἐπιτευχθέντα μέχρι τοῦδε διὰ τῶν διαφόρων μέσων. Τὸ ρεκὸρ ταχύτητος ἐμπορικῶν ἀτμοπλοίων ἔχει τὸ «Κουὴν Μαίρη» μὲ ταχύτητα 31 κόμβων καὶ 69 (57 χιλιόμετρα). Ἐκ τῶν πολεμικῶν σκαφῶν τὸ ρεκὸρ ἔχει τὸ γαλλικὸν ἀντιτορπιλλικὸν «Τρομερός» μὲ ταχύτητα 45 κόμβων (85 χιλιομέτρων). Εἰς τὸ νερὸ ἐν γένει τὸ ρεκὸρ ἀνήκει εἰς τὸν Κάμπελ, ὅστις διὰ τῆς βενζινακάτου του ἀνέπτυξε ταχύτητα 208 χιλιομέτρων τὴν ὥραν. Τὸ ρεκὸρ μοτοσυκλεττῶν ἀνήκει εἰς τὸν Γερμανὸν Χὲν (279 χιλιόμετρα τὴν ὥραν), τοῦ αὐτοκινήτου εἰς τὸν Ἔϋστον (555 χιλ. 893 μέτρα τὴν ὥραν). Τὸ ταχύτερον ἀεροπλάνον εἶνε ἓν γερμανικόν, τὸ ὁποῖον μὲ ἀεροπόρον τὸν Οὔντετ ἀνέπτυξε ταχύτητα 670 χιλιομέτρων. Τὸ ρεκὸρ ταχύτητος ὑδροπλάνων (709 χιλιόμετρα τὴν ὥραν) ἔχει ὁ Ἰταλὸς Ἄντζελο.

Ποδήλατον - ἀεροπλᾶνον!

Ἕνας νεαρὸς Τοῦρκος, Ἐμὶν ὀνόματι εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν προσήρμοσεν εἰς τὸ ποδήλατόν του πτέρυγας μήκους τριῶν περίπου μέτρων. Καὶ τὸ παρελθὸν Σάββατον ὁ Ἐμὶν ἔφερε τὸ «ἀεροποδήλατον» εἰς ἕνα λόφον, ἐκεῖ δὲ ἐπέβη αὐτοῦ καὶ ἤρχισε νὰ κατέρχεται τὰς κλιτῦς. Τὸ περίεργον πτητικὸν μηχάνημα κατῆλθε τὸν λόφον, χωρὶς οἱ τροχοί του νὰ ἐφάπτωνται τοῦ ἐδάφους. Ὁ Ἐμὶν ὑψώθη περὶ τὰ 10 ἑκατοστόμετρα. Ἀλλ' εἰς μίαν στιγμὴν ἔσπασε τὸ τιμόνι τοῦ ποδηλάτου, τὸ «ἀεροποδήλατον» προσεγειώθη ἀνωμάλως καὶ τὰ πτερά του ἐθραύσθησαν. Ὁ Ἐμὶν ὁ ὁποῖος εἶνε ξυλουργὸς τὸ ἐπάγγελμα, ἐδήλωσεν ὅτι θὰ συνεχίσῃ τὰ πειράματά του, ἐλπίζει δὲ ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ ὑπερίπταται τῆς Κωνσταντινουπόλεως...ποδηλατῶν.

Παπούτσια ἀπὸ δέρμα καρχαριῶν!

Κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν τοῦ ἰαπωνικοῦ ἰνστιτούτου Φυσικῶν καὶ Χημικῶν Ἐρευνῶν, δύο ἐπιστήμονες, οἱ Σανέτσον Σαῒ καὶ Κουράτσο Φουκαγκόβα, ἀνεκοίνωσαν νέαν μέθοδον ἐπεξεργασίας τοῦ δέρματος τοῦ καρχαρίου διὰ διαλύμματος φορμόλης καὶ ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος. Κατὰ τὴν γνώμην τῶν δύο Ἰαπώνων ἐπιστημόνων, ἡ μέθοδος αὐτὴ ἐπιτρέπει τὴν ταχεῖαν ἀφαίρεσιν τῶν λεπίων καὶ ἐπιταχύνει τὴν δέψιν. Οἱ καρχαρίαι ἀφθονοῦν εἰς τὰ ἰαπωνικὰ ὕδατα καὶ τὸ δέρμα των θεωρεῖται ὡς ἀξιόλογος πρώτη ὕλη δι' ὑποδήματα καί, γενικῶς, δι' ὅλα τὰ εἴδη τὰ κατασκευαζόμενα συνήθως ἐξ ἄλλων δερμάτων. Λόγῳ τοῦ πολέμου οἱ Ἰάπωνες εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ κάμνουν μεγάλους περιορισμοὺς εἰς πρώτας ὕλας. Προσπάθειαι ἐξ ἄλλου καταβάλλονται πρὸς ἀντικατάστασιν τῶν πρώτων ὑλῶν διὰ τεχνητῶν τοιούτων. Ἤρχισεν ἤδη νὰ παράγεται ἐν Ἰαπωνίᾳ συνθετικὸν πετρέλαιον καὶ οἰνόπνευμα. Ἡ κατασκευὴ ὑφασμάτων ἐκ βάμβακος ἀπηγορεύθη. Μετὰ τὴν ἀνακοίνωσιν τῶν δύο Ἰαπώνων ἐπιστημόνων θὰ κατασκευάζωνται ἐν Ἰαπωνίᾳ ὑποδήματα ἐκ δέρματος καρχαρίου ἢ φαλαίνης.

Ὑπερατλαντικὴ ἀεροπορικὴ συγκοινωνία

Ἕνα νέον τετρακινητήριον ὑδροπλάνον τύπου Ντορνιὲ «Ντὸ 25» προοριζόμενον διὰ τὴν τακτικὴν συγκοινωνίαν Γερμανίας —Βορείου Ἀμερικῆς καθειλκύσθη πρὸ ἡμερῶν καὶ προχθὲς ἐγένοντο αἱ δοκιμαί του ἐνώπιον ἐπιτροπῆς Γερμανῶν ἀερομηχανικῶν καὶ ἀεροπόρων. Τὸ συνολικὸν βάρος τοῦ ἀεροπλάνου ἀνέρχεται εἰς 22 τόννους, δύναται δὲ νὰ ἀναπτύξῃ μεγίστην ταχύτητα 207 μιλλίων τὴν ὥραν καὶ μέσην τοιαύτην 193 μιλλίων. Ἡ ἀκτὶς δράσεως τοῦ νέου ὑδροπλάνου εἶνε 5600 μιλλίων. Τὸ «Ντὸ 25» θὰ δύναται νὰ μεταφέρῃ ἐκτὸς τοῦ πληρώματος τέσσαρας ἐπιβάτας καὶ ἕνα τόννον ἐμπορευμάτων. «Ἀποθαλασσούμενον» ἐκ τῆς λίμνης τῆς Κωνσταντίας θὰ σταθμεύῃ πρῶτον εἰς Λισσαβῶνα καὶ ἐκεῖθεν θ' ἀναχωρῇ κατ' εὐθεῖαν διὰ Νέαν Ὑόρκην.

Κινηματογραφικαὶ ταινίαι ἄφλεκτοι

Ἀντιπρόσωποι τοῦ ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας, τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου τοῦ Λονδίνου καὶ ὅλων τῶν κινηματογραφικῶν ἐπιχειρήσεων, καθὼς καὶ ὅλων τῶν βιομηχάνων κινηματογραφιῶν ταινιῶν, συνῆλθον κατ' αὐτὰς διὰ νὰ καθορίσουν ἐπακριβῶς τὸν ὅρον «ἄκαυστος» προκειμένου περὶ κινηματογραφικῶν ταινιῶν. Προτείνει, λοιπόν, ἡ ὡς ἄνω ἐπιτροπὴ ὅπως μία ταινία μὴ χαρακτηρισθῇ ὡς «ἄφλεκτος» ἐὰν τεμάχιον αὐτῆς μήκους 30 ἑκατοστομέτρων καίεται εἰς διάστημα ὀλιγώτερον τῶν 30'', ἐὰν ἔχῃ πάχος μικρότερον τῶν 0,08 ἢ οὐχὶ περισσότερον τῶν 45'', ἐὰν ἔχῃ πάχος 0,08 ἢ καὶ περισσότερον. Καὶ, ἐπιπροσθέτως, ἐὰν ἕνα τεμάχιον τῆς ταινίας ἐγκλειόμενον εἰς κλίβανον ἔχοντα θερμοκρασίαν 300 βαθμῶν κελσίου, δὲν ἀναφλέγεται εἰς διάστημα ὀλιγώτερον τῶν 10'.

Τὰ μαργαριτάρια τῆς Αὐτοκρατείρας Ἐλισάβετ

Κατὰ πληροφορίας ἐκ Κερκύρας συνεστήθη ἐκεῖ ἑταιρεία διὰ τὴν ἀναζήτησιν καὶ ἀνεύρεσιν τοῦ θρυλικοῦ κολλιὲ μαργαριταριῶν τῆς αὐτοκρατείρας Ἐλισάβετ τῆς Αὐστρίας. Τὸ περιδέραιον τῆς ὡραιοπαθοῦς, πλὴν ἀτυχοῦς, αὐτοκρατείρας, περιεῖχεν, ὡς γνωστόν, σαράντα μαργαριτάρια, μεγάλα σὰν φουντούκια, ἀπωλέσθη δὲ πρὸ 40 ἐτῶν, ὅταν ὁ Ἰταλὸς ἀναρχικὸς Λουτσένι ἐδολοφόνησε τὴν Αὐτοκράτειραν διὰ μαχαίρας εἰς τὸν σταθμὸν τῆς Γενεύης. Ἔκτοτε εἰς μάτην ἀναζητεῖται τὸ περιδέραιον τοῦτο, τοῦ ὁποίου ἡ ἀξία ὑπερβαίνει τὰ 10 ἑκατομμύρια χρυσῶν φράγκων.

Ἡ αὐτοκράτειρα ἐσυνήθιζε νὰ τὸ βυθίζῃ εἰς μίαν κρύπτην πλησίον τῆς θαλάσσης, ὅταν ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ἀπουσίαζεν ἀπὸ τὴν Κέρκυραν, διότι εἶχε τὴν γνώμην, ὅτι τὸ φυσικὸν θαλάσσιον ὕδωρ δυναμώνει τὴν ἀκτινοβολίαν τῶν μαργαριταριῶν. Ἡ συσταθεῖσα ἑταιρεία προέβη εἰς τὴν ἐνοικίασιν μιᾶς βορβοροφάγου καὶ θὰ προβῇ εἰς ἔρευναν ὅλων τῶν παρακτίων μερῶν καὶ τῶν σπηλαίων τῆς Κερκύρας μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἀνεύρῃ τὸ ἀμυθήτου ἀξίας περιδέραιον.

ΚΥΡΙΑΚΗ
11
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ 2
ΕΤΟΣ Α'. ΑΡ. ΦΥΛ. 32

Η ΝΕΟΛΑΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Ἐσωτερικοῦ ἐτησία Δρ. 100
» ἑξάμ. » 60
Ἐξωτερικοῦ ἐτησία £ 1 -|-
Αἱ συνδρομαὶ καὶ πάντα τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀποστέλλωνται πρὸς τὸ περιοδικὸν «Η ΝΕΟΛΑΙΑ»

ΑΘΗΝΑΙ, 1938 -ΓΡΑΦΕΙΑ : ΠΑΤΗΣΙΩΝ 9-ΑΡΙΘ. ΤΗΛ. 52.642 | ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ | ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ-ΠΙΕΣΤΗΡΙΑ: ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ 8 ΤΗΛ. 25.861

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΕΙΣ ΑΤΑΛΑΝΤΗΝ ΚΑΙ ΛΑΜΙΑΝ

Εἰς ἄλλας σελίδας δημοσιεύομεν τοὺς ἐμπνευσμένους λόγους, τοὺς ὁποίους ἐξεφώνησεν ἐσχάτως ὁ Ἀρχηγὸς πρὸς τὸν Λαὸν τῆς Ἀταλάντης καὶ τῆς Λαμίας. Οἱ πλήρεις σοφῶν ὑποθηκῶν καὶ διδαγμάτων λόγοι τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου πρέπει νὰ διαβαστοῦν προσεκτικὰ ἀπὸ κάθε φαλαγγίτην καὶ φαλαγγίτισσαν, γιατὶ ἡ Ἐθνικὴ Νεολαία πρέπει νὰ γνωρίζῃ καλλίτερον παντὸς ἄλλου τὸ ἔργον τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τὰς κατευθύνσεις τοῦ Νέου Κράτους.

◆

Ἡ κοινωφελὴς δρᾶσις τῆς Ε. Ο. Ν.

Ὁ Διοικητὴς τῆς 11ης Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Λακωνίας κ. Σπῦρος Παπαηλίου ἔδωκεν ἐντολὴν εἰς τοὺς ὑπ' αὐτὸν φαλαγγίτας, νὰ προβοῦν εἰς τὸν ἐμβολιασμὸν τῶν ἀγρίων δένδρων τῆς Περιφερείας των. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, εἰς τὴν πολύμορφον κοινωφελῆ δρᾶσιν τῆς Νεολαίας μας προστίθεται καὶ μία εἰσέτι σοβαρωτάτη καὶ ἀξία ἰδιαιτέρας ἐξάρσεως προσπάθεια, τὴν ὁποίαν πληροφορούμεθα μὲ ἀληθινὴν συγκίνησιν. Ἐλπίζομεν — θὰ ἦτο δὲ καὶ εὐχῆς ἔργον — ν' ἀκολουθήσουν τὸ παράδειγμα τοῦτο καὶ αἱ ἄλλαι Περιφερειακαὶ Διοικήσεις καὶ νὰ τὸ ἐπεκτείνουν καὶ εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς κάμπης, ἡ ὁποία βαθυτάτην ἀποτελεῖ πληγὴν τῶν πεύκων καὶ τῶν ἄλλων δένδρων τῆς ὑπαίθρου. Οὕτω θὰ ὁλοκληρωθῇ ἓν μέρος τοῦ Ἔργου τῆς 4ης Αὐγούστου, ποὺ ἔταξεν ὡς σκοπὸν ν' ἀποσπάσῃ τοὺς νέους τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸν πνευματικὸν καὶ σωματικὸν μαρασμὸν τοῦ καφενείου, νὰ τοὺς ρίψῃ εἰς τὸν μυρωμένον ἄνεμον τῶν Ἑλληνικῶν Βουνῶν καὶ τῶν πεδιάδων καὶ νὰ χρησιμοποιήσῃ, τὰ στιβαρά των μπράτσα εἰς τὴν ἀληθῶς γιγαντιαίαν προσπάθειαν τῆς Ἀναγεννήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Μεγαλείου!...

◆

Αἱ φωτογραφίαι τῶν Ἐπαρχιακῶν Τμημάτων

Ἡ «Νεολαία» δημοσιεύει τακτικὰ φωτογραφίας τῶν κατὰ τόπους ἐπαρχιακῶν τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. ὡς καὶ φωτογραφίας σχετιζομένας μὲ τὴν ἐν γένει κίνησιν τῆς Ὀργανώσεως. Ἐπειδὴ ὅμως πολλὰ τμήματα δὲν μᾶς ἔχουν ἀποστείλει μέχρι στιγμῆς τοιαύτας φωτογραφίας παρακαλοῦμεν θερμῶς τοὺς κατὰ τόπους ἀνταποκριτάς μας καὶ τοὺς βαθμούχους τῆς Ε.Ο.Ν. ὅπως μεριμνήσουν διὰ τὴν ἔκδοσιν καὶ ἀποστολὴν καλῶν φωτογραφιῶν, σχετικῶν μὲ τὴν Ὀργάνωσιν, τὰς ὁποίας ἡ «Νεολαία» θὰ δημοσιεύῃ εἰς καλὴν θέσιν.

ΑΓΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΝ ΤΗΣ ΙΔΕΑΣ

ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ Γ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Δικηγόρου, Διευθυντοῦ Ἐκπαιδεύσεως τῆς Ε. Ο. Ν.

Κατὰ τὴν Μαρξικὴν ἄποψιν ὁ οἰκονομικὸς παράγων εἶνε τὸ κίνητρον τῶν ἀγώνων τῶν ἀτόμων εἰς τὴν ἀνθρωπίνην Κοινωνίαν καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς καὶ εἰς ὅλα τὰ Ἔθνη. Οἱ ἀγῶνες κατὰ τὴν ἄποψιν αὐτὴν εἶνε πάντοτε ἀγῶνες ταξικοὶ π.χ. ἀγὼν τῶν δούλων κατὰ τὴν παλαιὰν ἐποχὴν διὰ τὴν ἀπόκτησιν κάποιων ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, ἀγὼν τῶν δουλοπαροίκων κατὰ τὸν μεσαιῶνα διὰ τὴν ἀπόκτησιν αὐτοτελείας προσωπικῆς καὶ οἰκονομικῆς, ἀγὼν τῶν ἐργατῶν εἰς τὴν ἐποχὴν τὴν ἰδικήν μας διὰ τὴν ἐξίσωσιν τὴν οἰκονομικὴν καὶ νομικήν. Καὶ οἱ πόλεμοι πάλιν ὡς κίνητρον ἔχουν τὸ αἴτιον τὸ οἰκονομικὸν κατὰ τὴν ἰδίαν θεωρίαν.

Ἡ ἄποψις αὐτὴ εἶνε κατὰ βάσιν ἐσφαλμένη. Ὁ Μὰρξ ἐπιδιώκων δὲν ξέρω τίνα σκοπόν, ἐδημιούργησε μίαν θεωρίαν μονόπλευρον καὶ ἐπιστημονικῶς σφαλεράν. Διότι ὁ Σόλων ἢ οἱ Γράγχοι ἀγωνιζόμενοι διὰ μίαν δικαιοτέραν πολιτείαν καὶ διὰ μίαν ἀνθρωπινωτέραν ζωήν, δὲν προήρχοντο ἀναμφιβόλως ἀπὸ τὴν τάξιν τῶν δούλων. Οἱ δὲ σημαιοφόροι τῆς ἐλευθερώσεως τῶν δουλοπαροίκων, οἱ ἀγωνιζόμενοι πρὸ τριῶν αἰώνων διὰ τὰ φιλελεύθερα καθεστῶτα δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἦσαν ἐνδιαφερόμενοι χωρικοί.

Ἐξ ἄλλου ἡ ἐπικράτησις τοῦ ἀγῶνος τῶν Ἀθηναίων, τῶν Σπαρτιατῶν καὶ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐναντίον τῶν ἐπιδρομέων Περσῶν πρὸ δυόμισυ χιλιετηρίδων δὲν ἐβασίζετο ἀναμφισβητήτως ἐπὶ οἰκονομικῶν συμφερόντων, ὅπως δὲν ἐστηρίζετο ἐπὶ οἰκονομικῶν αἰτίων ὁ ἀπελευθερωτικὸς ἀγὼν τῶν Ἑλλήνων τῆς ἐπαναστάσεως. Οὐδεὶς λογικὸς θὰ εὑρεθῇ νὰ εἴπῃ εἰλικρινῶς ὅτι οἱ κοτζαμπάσηδες, ποὺ ἡγοῦντο τοῦ ἀγῶνος τοῦ 21 καὶ ἐθυσίαζαν τὴν περιουσίαν των καὶ τὰ ἀγαθά των, ἐπερίμεναν οἰκονομικὰ ὀφέλη ἀπὸ τὴν ἔκβασιν ἑνὸς ἀγῶνος ἀμφιβόλου ἐπικρατήσεως.

Ἡ Μαρξιστικὴ θεωρία, βασίζουσα ἑαυτὴν ἐπὶ τοῦ ψεύδους, δὲν δημιουργεῖ μόνον ψευδεῖς καταστάσεις· δημιουργεῖ καταστάσεις ἐπικινδύνους. Περιβάλλουσα τὰ συνθήματά της μὲ κάποιαν δῆθεν ἐπιστημονικότητα, καλλιεργεῖ περιτέχνως τὴν ἀναρχίαν καὶ γεννᾷ ἐπαναστάσεις καταστρεπτικάς. Ἡ θεωρία τῆς πάλης τῶν τάξεων ἐδραζομένη ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν ἀνωτέρω ψευδῆ ἄποψιν περιβάλλει μὲ ἐπίσημον ἔνδυμα τὴν ἀναρχίαν καὶ διδάσκει εἰς τοὺς λαοὺς ἀναισχύντως τὸν ἐμφύλιον σπαραγμόν.

Ὁ ἐθνικοσοσιαλισμὸς τοὐναντίον, χωρὶς νὰ παραγνωρίζῃ τὰ οἰκονομικὰ αἴτια εἰς τοὺς ἀγῶνας τοὺς κοινωνικοὺς καὶ Ἐθνικούς, δὲν ἀποδίδει εἰς αὐτὰ κύριον καὶ πρωτεύοντα ρόλον. Παραπλεύρως τῶν οἰκονομικῶν αἰτίων ὁ ἐθνικοσοσιαλισμὸς θέτει τὰ αἴτια τὰ ψυχολογικὰ καὶ ἰδεολογικά. Ἀπὸ τῆς ψυχολογικῆς πλευρᾶς ὁ ἄνθρωπος ἐκ φύσεως αἰσθάνεται συμπάθειαν καὶ οἶκτον πρὸς τοὺς ἀδυνάτους, ὅπως ἐπίσης αἰσθάνεται ἀπέχθειαν καὶ μῖσος πρὸς τοὺς ἰσχυροτέρους ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του. Ἀφ' ἑτέρου τὰς οἰκονομικὰς καὶ ἐθνικὰς ἐξεγέρσεις δὲν τὰς ἐπροκάλεσε ποτὲ εἰς τὴν ἱστορίαν ὁ δοκιμαζόμενος ὄχλος: τὰς μεταρρυθμίσεις καὶ μεταβολὰς τὰς ἐπέβαλον ὀλίγα ἄτομα ἰσχυρὰ καὶ τῶν πολέμων, καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν κατακτητικῶν, ἡγήθησαν πάντοτε ἰσχυροὶ ἀρχηγοί, ποὺ ἠθέλησαν νὰ ἀφήσουν τὰ ὀνόματά των εἰς τὴν αἰωνιότητα. Σπανίως εἰς τὴν ἱστορίαν ὁ ὄχλος ἐπροκάλεσεν ἐπαναστάσεις καὶ ἐξηνάγκασε τοὺς ἀρχηγοὺς νὰ πολεμήσουν. Τοὐναντίον ἡ ἱστορία εἶνε δημιούργημα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν ὅπως δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν καὶ ἀντιστρόφως, ὅτι οἱ μεγάλοι ἄνδρες δίδουν τὴν σφραγῖδα τῆς προσωπικότητός των εἰς τὴν ἱστορίαν.

Ἕνεκα τούτου ὁ ἐθνικοσοσιαλισμὸς δίδει πρωτεύουσαν θέσιν εἰς τοὺς ἰδεολογικοὺς παράγοντας καὶ ἐξηγεῖ ἰδεολογικῶς τὴν ἱστορίαν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δίδει περιεχόμενον εἰς τὴν ζωὴν τοῦ λαοῦ καὶ ὠθεῖ τὰς κατωτέρας τάξεις πρὸς τὴν πρόοδον καὶ τὴν καλλιέργειαν τῆς θέσεώς των ἀπὸ ὁδοῦ ἀσφαλεστέρας ἐκείνης, εἰς τὴν ὁποίαν τὰς ὠθεῖ ὁ Μαρξισμός.

Ὁ Μαρξισμὸς διδάσκων τὴν πάλην τῶν τάξεων ἐπιφέρει τὴν καταστροφήν, ἐνῷ ἀντιθέτως ὁ ἐθνικοσοσιαλισμὸς διδάσκων τὴν ὁλοκληρωτικὴν θεωρίαν, ὁδηγεῖ τοὺς λαοὺς εἰς μεγαλουργήματα.

Οἱ ἀγῶνες τοῦ Χίτλερ καὶ τῶν ὀπαδῶν του εἰς τὴν Γερμανίαν εἶνε τὸ ἐπισφράγισμα τῆς ἀληθείας τῆς ὁλοκληρωτικῆς θεωρίας τοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ. Ἐκεῖ, ὅπου ἄλλοτε ὁ λαὸς εὑρίσκετο διαρκῶς εἰς ἀναταραχὴν λόγῳ τῶν κομμουνιστικῶν κηρυγμάτων καὶ ὅπου εὑρίσκετο πλησίον ὁ ἐμφύλιος σπαραγμός, βλέπομεν σήμερον μετὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἐθνικοσοσιαλιστικῶν κηρυγμάτων ἓν Ἔθνος ἰσχυρὸν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς προόδου καὶ τῆς ἐπιστήμης. Αἱ τάξεις, αἱ ὁποῖαι ἐτίθεντο ἄλλοτε ἀντιμέτωποι ἀλλήλων ὡς προαιώνιοι θανάσιμοι ἐχθροί, σήμερον ἕναν μόνον ἔχουν συναγωνισμόν: ποία ἐξ αὐτῶν θὰ προσφέρῃ μεγαλυτέρας ὑπηρεσίας εἰς τὸ Ἔθνος. Τὰ δὲ ἄτομα μίαν μόνον φιλοδοξίαν: πῶς νὰ θυσιάσουν τὸν ἑαυτόν των εἰς τὸν βωμὸν τῆς Πατρίδος.

Κατὰ ταῦτα ἡ ἐθνικοσοσιαλιστικὴ ἄποψις εἶνε ἡ ὀρθὴ καὶ γνησία. Ἡ ἐθνικοσοσιαλιστικὴ δὲν εἶνε θεωρία μονόπλευρος, δὲν παραγνωρίζει τὰ οἰκονομικὰ αἴτια, ἀλλὰ τοὐναντίον φροντίζει νὰ ἐξαλείφῃ καὶ νὰ γεννᾷ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸν ζῆλον νὰ κινοῦνται καὶ νὰ ἀγωνίζωνται διὰ τὰ ἰδανικά.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ὑφίσταται διὰ τὸν ἀγῶνα περὶ ὑπάρξεως μόνον. Διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ μισοῦσε τὸν ἑαυτόν του καὶ θὰ ἐθεωροῦσε περιττὴν τὴν παρουσίαν του εἰς τὴν ζωήν. Ἡ ζωὴ εἶνε ἕνας συνεχὴς καὶ ἀδιάκοπος ἀγών, ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνον ἀγὼν ὑλιστικός.

Κυρίως καὶ πρωτίστως εἶνε ἀγὼν πνευματικός, εἶνε ἀγὼν διὰ τὴν κυριαρχίαν τῆς ἰδέας.

Γ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀπὸ τὴν ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴν τοῦ ἀρχηγοῦ εἰς τὴν Ἀταλάντην

Ὁ Λαὸς τῆς Ἀταλάντης ὑπεδέχθη ἐν συναγερμῷ τὸν Ἐθνικὸν Κυβερνήτην κ. Ἰω. Μεταξᾶν

Η Ε. Ο. Ν. ΠΑΡΝΑΣΣΙΔΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΥΠΟΔΟΧΗΝ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΕΙΣ ΛΑΜΙΑΝ

ΑΜΦΙΣΣΑ, (τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας)— Ὅλως ἐξαιρετικὴ καὶ αὐθόρμητος ὑπῆρξεν ἡ συμμετοχὴ τῆς Παρνασσίδος κατὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως εἰς Λαμίαν. Οἱ Πρόεδροι τῶν Κοινοτήτων Παρνασσίδος, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Σωματείων Ἀμφίσσης μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Πρόεδρον τῆς Κοινότητος Ἀμφίσσης κ. Κ. Γάτον ἔλαβον μέρος ἐνθουσιῶντες εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ παρήλασαν ἐν σώματι πρὸ αὐτοῦ.

Ἰδιαιτέραν ὅμως ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν καὶ ὅλως εὐτυχὴς δι' ὅλους ἔκπληξις ὑπῆρξεν ἡ ἐμφάνισις τῶν συντεταγμένων τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. τῆς περιφερειακῆς ὑποδιοικήσεως Παρνασσίδος. Τετρακόσιοι καὶ πλέον ἄνδρες ἐξ ὧν διακόσιοι ἐν στολῇ παρήλασαν πρὸ τοῦ ἀρχηγοῦ μετὰ τὴν ὁρκωμοσίαν καὶ τὴν παράδοσιν τῶν σημαιῶν. Ἡ τάξις, ἡ πειθαρχία, τὸ εὐσταλὲς παράστημα, τὸ ὑπερήφανον ὕφος μὲ τὸ ὁποῖον παρήλασαν οἱ φαλαγγῖται Παρνασσίδος ἐδείκνυον καθαρὰ τὸν ἄδολον ἐνθουσιασμὸν καὶ τὴν πίστιν των πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου μὲ τὴν ὁποίαν ἐνεφοροῦντο οἱ ἄνδρες οὗτοι. Καὶ ἦτο ἑπόμενον νὰ εἶνε τοιαύτη ἡ συγκρότησις καὶ ἡ ἐμφάνισις τῶν ἀνδρῶν τῆς ΕΟΝ τῆς περιφερειακῆς ὑποδιοικήσεως Παρνασσίδος, ἀφοῦ αὕτη ηὐτύχησε νὰ ἔχῃ ὡς διοικητήν της τὸν δικηγόρον κ. Π. Λύτραν, ὁ ὁποῖος, ἀκούραστος, ἐργαζόμενος νυχθημερὸν ἐπεδόθη μὲ ἄδολον ἐνθουσιασμὸν καὶ ἀπόλυτον πίστιν πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τῆς ΕΟΝ καὶ κατώρθωσε ἐντὸς ὀλίγου νὰ παρουσιάσῃ ἕνα τόσο ἐξαιρετικὸν συγκρότημα Φαλαγγιτῶν, ἔχων ὡς συμπαραστάτας καὶ πολυτίμους βοηθοὺς τοὺς κ.κ. Ἠλίαν Τσαρούχαν, φαλαγγάρχην, Παν. Μαυραΐδην, ὑποφαλαγγάρχην, Ἰωάν. Δενιόζον τετράρχην κλπ.

Ἐργαζόμενος δὲ οὕτω πως ὁ κ. Λύτρας μετὰ τῶν ἀξίων συνεργατῶν του κατόπιν μάλιστα καὶ τῶν σχετικῶν προφορικῶν διαταγῶν καὶ ὁδηγιῶν τὰς ὁποίας τῷ παρέσχε προσωπικῶς ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχηγὸς, εἶνε βέβαιον ὅτι συντόμως θὰ καταστήσῃ τὴν ὕλσιν Παρνασσίδος μίαν ἀπὸ τὰς καλλιτέρας τοῦ Κράτους.

Συναφῶς μὲ τὴν ἐν γένει δρᾶσιν τῆς ὑποδιοικήσεως ταύτης πληροφορούμεθα ὅτι ἐν τῷ ἐν Ἀμφίσσῃ ἐντευκτηρίῳ της ὀργανοῦται τακτικώτατα διαλέξεις μορφωτικοῦ περιεχομένου διὰ τοὺς φαλαγγίτας καὶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἀρχίσῃ ἡ ἐκπαίδευσις ἐφίππου τμήματος, καὶ ὁ καταρτισμὸς ὑγειονομικοῦ συνεργείου καὶ Μουσικοῦ Σώματος πνευστῶν ὀργάνων.

◆

Δωρεαὶ ὑπὲρ τῆς Ε. Ο. Ν.

Ὑπὲρ τῆς Ε.Ο.Ν. Τρικκάλων προσέφερε χιλίας δραχμὰς ὁ κ. Χρῆστος Καρατζούλης. Ἐπίσης ὁ δημοδιδάσκαλος Μαλακασίου κ. Παπαγεωργίου προσέφερεν ὑπὲρ τῆς Ε.Ο.Ν. Τρικκάλων 2415 δραχμάς, προϊὸν συναυλίας δοθείσης πρὸ ἡμερῶν εἰς Μαλακάσιον ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ ἐρασιτεχνικοῦ μουσικοῦ ὁμίλου.

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ Ι. ΛΟΥΚΙΔΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑ-ΚΡΑΤΟΣ-ΝΕΟΛΑΙΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΚΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ

3ον

Γι' αὐτὸ ὅταν κατὰ τὸ παρελθὸν ἢ σοῦ τὰ ἐστέρησαν ἢ τὰ ἄφησαν εἰς ληθαργικὴν κατάστασιν καὶ ἀτροφικὸν μαρασμόν, ἐστράφης πρὸς ἄλλα ἰδανικὰ πεπλανημένα καὶ φθοροποιά.

Καὶ ὡς ἀποτέλεσμα εἶχες τὴν σύγχισιν, τὴν ἔλλειψιν σταθερῶν κατευθύνσεων, δι' αἰσιώτερον μέλλον, τὴν τροπὴν πρὸς τὸν κατήφορον, πρὸς τὸν ἀφανισμόν.

Ἡ 4η Αὐγούστου 1936 σὲ ἔσωσεν ἀπὸ αὐτὰ ὁ ἐκπρόσωπος ἐνσαρκωτὴς καὶ ἐμψυχωτὴς ἀρχηγὸς τοῦ νέου Κράτους ἐστράφη πρὸς ἐσέ, σὲ ἐτίμησε καὶ σοῦ ἐνεπιστεύθη τὴν τιμὴν τοῦ Κράτους καὶ τὴν δημιουργίαν διὰ σοῦ ἑνὸς νέου πολιτισμοῦ, μιᾶς νέας ἐποχῆς.

Ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις τῆς Νεολαίας σοῦ δίδει ὅλα τὰ στοιχεῖα καὶ μέσα νὰ δείξῃς τί θησαυροὺς κλείει μέσα της ἡ Ἑλληνική σου ψυχή.

ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΣΚΟΠΟΙ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ἡ ὀργάνωσις τῆς Νεολαίας περιλαμβάνει τὴν ἐντὸς τοῦ Σχολείου καὶ τὴν ἐκτὸς αὐτοῦ Νεολαίαν ἀπὸ τοῦ 8ου μέχρι τοῦ 25ου ἔτους.

Σκοποί της εἶνε οἱ αὐτοί, διὰ τοὺς ὁποίους ὑπάρχει καὶ τὸ Κράτος. Δηλαδὴ ἡ Νεολαία ὠργανωμένη ὑπὸ ἑνιαίαν διοίκησιν, κατηχουμένη, ἐμψυχουμένη καὶ ἀνδρουμένη νὰ γίνῃ ὁ πρωτοπόρος καὶ σημαιοφόρος τῶν ἀρχῶν τοῦ ἐθνικοῦ Κράτους — νὰ γίνῃ ἕνας ἰσχυρὸς παράγων προόδου καὶ πολιτισμοῦ ἀνωτέρου τῶν παρελθόντων, ὡς τὸν ὀνειρεύεται ὁ Ἀρχηγός μας.

Ἡ Ε.Ο.Ν. θὰ διδάξῃ τὴν Νεολαίαν ὅ,τι χρειάζεται διὰ νὰ ἀποκτήσῃ συνείδησιν τῆς ἀποστολῆς της. Νὰ ὁπλισθῇ μὲ ὅπλα πνευματικά, μὲ ὅπλα ἠθικὰ διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, διὰ τὸν ἀγῶνα τοῦ Ἔθνους καὶ τὴν νίκην της.

Ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία ὀφείλει νὰ κατανοήσῃ ὅτι:

Η ΖΩΗ ΕΙΝΕ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΣΚΟΠΟΣ ΑΥΤΗΣ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

Νὰ παρασκευασθῆτε διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Καὶ γιὰ νὰ ἀντεπεξέλθετε πρέπει νὰ ἰσχυροποιήσητε τὸ σῶμα σας, νὰ τονώσετε τὴν ὑγείαν σας μὲ ἀσκήσεις, γυμναστικὴ — ἀθλητισμό. Νὰ καλλιεργήσετε τὸ πνεῦμα σας γιὰ νὰ κυριαρχῇ τῶν σωματικῶν σας δυνάμεων. Νὰ ὁπλίσετε τὴν ψυχήν σας, γιὰ νὰ ἔχετε δύναμιν νὰ ἀγωνίζεσθε ἠθικῶς, σωματικῶς, πνευματικῶς. Σὲ ὅποια ἐπιστήμη ἢ τέχνη καὶ ἂν ἀσχοληθῆτε ἢ τραπῆτε νὰ τὴν ἀγαπᾶτε, νὰ ἐργάζεσθε μὲ ἀγάπη καὶ εἰλικρίνεια. Νὰ ἔχετε σαφῆ, καθωρισμένη καὶ ὀρθὴ ἀντίληψι τῶν ὑποχρεώσεών σας, πρὸς τὴν οἰκογένειάν σας δηλαδή, πρὸς τοὺς μοχθήσαντας γονεῖς καὶ ἀδελφούς σας. Διότι ὡς καλοὶ ἀδελφοὶ καὶ φιλόστοργα τέκνα θὰ βοηθήσετε τοὺς ἀδελφοὺς καὶ γονεῖς σας. Ὡς εὐσυνείδητοι πατέρες καὶ μητέρες θὰ δημιουργήσετε νέαν οἰκογένειαν μὲ ἀνωτέρας ἀρχὰς καὶ εὐγενεστέρας ἐπιδιώξεις. Ἀπὸ τὰς ἐπιτυχίας σας αὐτὰς θὰ ἐντείνετε τὰς προσπαθείας σας ἵνα συμπονέσετε καὶ ὑποστηρίξετε τὰ θύματα τοῦ ἀγῶνος σας. Διότι διεξάγετε ἀγῶνα καὶ εἰς κάθε ἀγῶνα ὑπάρχουν καὶ οἱ πίπτοντες, διὰ τοὺς ὁποίους ἔχετε ἱερὰν ὑποχρέωσιν νὰ εἶσθε ὡς ἀδελφοί, νὰ τοὺς ὑπερασπίζεσθε μέχρι θανάτου. Γιὰ ὅλας ὅμως τὰς ὡραίας καὶ εὐγενεῖς αὐτὰς προσπαθείας, δι' ἑαυτούς, τὴν οἰκογένειαν, τὴν κοινωνίαν — πρέπει νὰ ἔχωμεν ἕνα ἀνώτερον ἰδανικό, τὸ ὁποῖον νὰ μᾶς ἐμπνέῃ καὶ μᾶς ὠθῇ συνεχῶς εἰς ἀνωτέρας κατευθύνσεις. Τὸ ἰδανικὸν αὐτὸ εἶνε ἡ Πατρίς.

Ἡ Διοικήτρια τῆς Ὑποδιοικήσεως Φοιτητριῶν Σπουδαστριῶν δὶς Ἀντιγόνη Λουκίδου.

Τὸ ἰδανικὸν τῆς Πατρίδος θὰ εἶνε διὰ τὴν νεολαίαν τὸ φωτοβόλον ἐκεῖνο ἀστέρι ποὺ θὰ φέγγῃ νυχθημερὸν στὶς ψυχές της, θὰ τὴν κρατῇ πάντα ὑψηλά, ἀνώτερα, μυσταγωγημένα — μὲ φλόγα καὶ ζωὴ — δύναμι ἀκατάβλητη.

Γιὰ τὴν Πατρίδα ὀφείλομε νὰ θυσιάζωμε τὰ πάντα — τὴν περιουσία καὶ αὐτὴ τὴ ζωή μας. Σύμβολον τῆς Πατρίδος εἶνε ὁ Βασιλεύς, τὸν ὁποῖον ἡ Νεολαία ὀφείλει νὰ περιβάλλῃ μὲ σεβασμόν, ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν. Διὰ νὰ δύνανται δὲ ὁ νέος καὶ ἡ νέα νὰ ἐκτελέσουν τὸ ἱερὸν πρὸς τὴν πατρίδα καθῆκον, διὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὸ ἀνώτερον τοῦτο ἰδανικόν, πρέπει νὰ πιστεύουν εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς ὑπάρξεως Κράτους Ἑλληνικοῦ, ἰσχυροῦ, τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησεν ἡ 4η Αὐγούστου 1936 καὶ ἐκπροσωπεῖ μὲ θέλησιν καὶ δύναμιν ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις.

Τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου 1936 περιλαμβάνει καὶ ἐκπροσωπεῖ ὅλους τοὺς Ἕλληνας ὅπου δή ποτε καὶ ἂν εὑρίσκωνται — ὅλους ἴσους καὶ διὰ τῆς δυνάμεως καὶ θελήσεως ὅλων μαζὶ συγκεντρώνει τὴν ἑνιαίαν καὶ ὁμαδικὴν προσπάθειαν πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἐθνικῶν ἐπιδιώξεων ποὺ κατασφαλίζουν τὴν ὕπαρξιν, τὴν εὐημερίαν καὶ τὴν δόξαν τοῦ Ἔθνους.

Ἑλληνικὴ Νεολαία, ὀφείλεις νὰ κατανοήσῃς βαθειὰ τὴν ἀξιωματικὴν αὐτὴν ἀλήθειαν, νὰ τὴν ἐγκολπωθῇς καὶ νὰ γίνῃς ὁ αὐθόρμητος ἐθελοντὴς καὶ συνειδητὸς συνεργάτης τῆς Ἐθνικῆς Ἀναγεννήσεως.

Μαζὶ ὅμως μὲ ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ πιστεύῃς ἀκλόνητα καὶ ἀδιάσειστα στὴ Θρησκεία μας. Ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου μας πολιτισμοῦ καὶ τοῦ ἀθανάτου τοῦ πνεύματος ἐστηρίχθη καὶ ἐκυριάρχησεν καὶ ἔσωσε τὸ ἔθνος μας ἀπὸ τὴν δουλείαν καὶ ἀφομοίωσιν τοῦ κατακτητοῦ. Ὅταν ὡς ὅπλα ἀκαταμάχητα, τὴν Θρησκείαν, τὴν οἰκογένειαν, τὴν Πατρίδα ἔχῃς βαθειὰ χαραγμένα στὴν ψυχή σου, ὅταν μέσα σὲ τέτοια ἀτμοσφαῖρα εἶσαι βαπτισμένη καὶ γαλουχημένη θὰ βρῇς τὸ δρόμο σου — θὰ βαδίσῃς στὰ πεπρωμένα σου. Καὶ ἀπὸ τὰς πηγὰς καὶ τὰ νάματά σου θὰ πάρουν τὰς θείας ἐμπνεύσεις των ὁ ποιητής, ὁ σοφός, ὁ ἱστορικὸς κι' ὁ καλλιτέχνης. Ἀπὸ σένα, τὸ σῶμα σου, τὸ πνεῦμα σου καὶ μὲ σένα ὁ ποιητὴς θὰ ἀφήσῃ τὴν φαντασία του νὰ πετάξῃ ὑψηλά, ἐλεύθερη ἀπὸ τὰς μικρότητας καὶ ἀθλιότητας ποὺ δημιουργεῖ μία ζωὴ χωρὶς πίστι καὶ χαρὰ γιὰ νὰ εὕρῃ τὰς εὐτυχεῖς ἐκδηλώσεις τῶν ἐμπνεύσεών του.

Ἔτσι αὐτόματα θὰ δημιουργηθῇ ὁ ἐθνικὸς πολιτισμός, ἡ ἱστορία τοῦ ἔθνους, τὰ φρονιματισθοῦν αἱ ἐπερχόμεναι γενεαὶ καὶ ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ νεολαία θὰ δικαιολογῇ τὴν ὕπαρξί της. Μὲ αὐτὰς τὰς βασικὰς καὶ κατευθυντηρίους γραμμάς, μὲ θάρρος καὶ αἰσιοδοξία, πίστι καὶ πεποίθησι, πειθαρχία καὶ ἐργασία ἀρχίζει ἡ ἐθνικὴ ὀργάνωσις τῆς Νεολαίας.

Φαλαγγίτισσες καὶ Φαλαγίτες
Σκαπάνισσες καὶ Σκαπανεῖς

Μετὰ τὸ Κράτος, μετὰ τοὺς γονεῖς καὶ διδασκάλους — σεῖς εἶσθε οἱ κύριοι παράγοντες τῆς Κοινωνίας καὶ τοῦ Ἔθνους, σεῖς θὰ ἀναμορφώσητε τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος.

Μὲ τὸ γοργὸ ρυθμὸ καὶ τὸν ἀναδημιουργικὸν ἄνεμον τοῦ Νέου Κράτους καὶ τὴ ζωογόνο πνοὴ ποὺ χύνει στὴν ψυχή μας ὁ Μεγάλος Κυβερνήτης Ἰω. Μεταξᾶς — καὶ ὅλα γύρω στὴν Ἑλληνικὴ γῆ, στὸν ὁρίζοντα, στὴν ἀτμοσφαῖρα, ἀποπνέουν ἄρωμα καὶ ἀέρα ζωογόνο — ἀναμορφωτικό, νέα ζωὴ καὶ νέο φῶς — γενικὸ ξανάνειωμα καὶ καινούργιωμα τῶν πάντων. Καὶ σεῖς φωτισθῆτε, ἐμπνευσθῆτε, ζωογονηθῆτε καὶ γίνετε οἱ κήρυκες καὶ ὑπέρμαχοι τῶν Ἀρχῶν τῆς Ἐθνικῆς αὐτῆς Κοσμογονίας στὶς οἰκογένειές σας, στὰ μικρὰ παιδιά, στὴν Κοινωνία. Ὁ Ἀρχηγός μας ἐκήρυξε νὰ κάμωμε ἕνα πόλεμο πρῶτα ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ὀφείλομεν νὰ πολεμήσωμεν καὶ νὰ νικήσωμεν. Ἡ νίκη στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, ἡ νίκη στὰ πάθη καὶ στὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες — ἡ νίκη ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μας εἶνε ἡ μεγαλύτερη νίκη. Τότε θὰ εἴμεθα κύριοι τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἀγῶνος μας.

Φαλαγγίτισσες καὶ Σκαπάνισσες
Φαλαγγίτες καὶ Σκαπανεῖς

Στὶς φλέβες σας ρέει τὸ αἷμα τῆς σοφίας καὶ τῆς παλληκαριᾶς, τὸ μυστηριῶδες δαιμόνιο τῆς Φυλῆς. Εἶσθε ποτισμένοι ἀπὸ τὸ νέκταρ καὶ τὴν ἀμβροσία τῆς Ἑλληνικῆς σοφίας — ποὺ τὴν ἐνέπνευσαν Θεοὶ καὶ ἡμίθεοι, εἶσθε ἀπόγονοι ἡρώων ποὺ ἀκόμα γύρω στὰ βουνὰ καὶ στὰ λαγκάδια τῶν πατρίδων σας ἀντηχοῦν οἱ θρῦλοι καὶ αἱ παραδόσεις τῶν ἡρωϊκῶν κατορθωμάτων των.

Ἐμφυτεύσατε στὰ παιδιὰ τῶν ἀγροτῶν τὴν προσήλωσι στὴ γῆ, τὴν ἐντατικὴ ἐργασία στὴν καλλιέργεια μὲ νέα ἐπιστημονικὰ μέσα γιὰ τὴν καλυτέρευσι καὶ αὔξησι τῆς ἐθνικῆς παραγωγῆς. Κάμετέ τα νὰ ἀγαπήσουν τὸ χωριὸ καὶ τὴν ἐπαρχία τους καὶ νὰ μισήσουν τὴν ζωὴν τῶν πόλεων, διότι μόνο τὸ χωριό, ὁ τόπος τῆς γεννήσεως, ἡ ζωὴ τῆς ὑπαίθρου, ἡ φύσις εἶνε ἐκείνη ποὺ δίδει τὴν πραγματικὴ ὑγεία, τὴν εὐτυχία. Διδάξετε καὶ ἐμπνεύσατε στὰ παιδιὰ τῶν ἀστῶν καὶ πλουσίων νὰ εἶνε εὐγενῆ καὶ ἀξιοπρεπῆ, ἐργατικὰ καὶ ἀφωσιωμένα στὸ ἐπάγγελμα καὶ τὴν ἐπιστήμη τους, νὰ βοηθοῦν, συντρέχουν καὶ συμπονοῦν τὸν φτωχό, τὸν ἐργάτη, τὸν ἀγρότη, νὰ συντελοῦν διὰ τῶν μέσων καὶ τῆς συμπεριφορᾶς των εἰς τὴν ἐπούλωσι τῆς ἀνθρωπίνης δυστυχίας καὶ συμφορᾶς. Νὰ γίνωνται συντελεσταὶ φορεῖς καὶ πυρῆνες μὲ ὅλους τοὺς ὁμηλίκους των ἀνεξαρτήτως κοινωνικῶν διακρίσεων μιᾶς ἀναγεννήσεως κοινωνικῆς καὶ Ἐθνικῆς. Μὲ πίστι βαθειὰ στὰ ἐθνικὰ ἰδανικὰ ἐμβάλλετε σὲ ὅλους τὴν πεποίθησι καὶ αἰσιοδοξία γιὰ τὸν ἀγῶνα μας, ποὺ θὰ φέρῃ τὴ Νίκη, νίκη τῆς Φυλῆς, νίκη ὅλων τῶν νέων καὶ νεανίδων τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ νέον Κράτος δὲν ἀπομιμεῖται ξένα συστήματα, τὸ σύστημά του εἶνε παρμένο ἀπὸ τὴν ἱστορία του, τὴν ψυχοσύνθεσί του καὶ τὴν πεῖραν τοῦ παρελθόντος. Ὁ Ἀρχηγός του Ἰω. Μεταξᾶς ἐμελέτησε, τὸ ἐσπούδασεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη καὶ ἐπῆρε γιὰ τὸ νέον Κράτος.

Τὰ ὡριμώτερα διδάγματα τοῦ ἱστορικοῦ, τοῦ καλλιτέχνου, τοῦ ποιητοῦ, τοῦ σοφοῦ καὶ ἐπιστήμονος, τοῦ Βιομηχάνου, τοῦ Ἐπαγγελματίου, τοῦ ἀγρότου καὶ ἐργάτου καὶ τὰ συνῆψεν εἰς ἓν ὅλον ἑνιαῖον καὶ ἁρμονικὸν σύνολον καὶ ἐδημιούργησε τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἐθνικοῦ Κράτους καὶ μᾶς διδάσκει ὅτι ὄχι ἡ ἀντίπραξις ἀλλὰ ἡ κοινὴ σύμπραξις, ὄχι ἡ διαίρεσις, τὰ κόμματα καὶ ὁ ἀλληλοσπαραγμός, ἀλλὰ ἡ ἱερὰ καὶ ἐθνικὴ ἕνωσις μὲ ἐργασίαν καὶ τυφλὴν πειθαρχίαν εἰς τὸ Κράτος θὰ σώσῃ τὴν Ἑλλάδα, θὰ τὴν δοξάσῃ.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ:
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ πρὸς 3 3)4 ο)ο
ΜΕΧΡΙ ΔΡΑΧΜΩΝ 125.000
ΟΨΕΩΣ .....)
ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ) ὑπὸ τοὺς καλλιτέρους ὅρους
Ὁ τόκος ὑπολογίζεται ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς καταθέσεως. Ἅπασαι αἱ Καταθέσεις εἶναι ἐξ ὁλοκλήρου ἠγγυημέναι ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ ἀπηλλαγμέναι τελῶν χαρτοσήμου.
ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΙΣ ΤΑΧΙΣΤΗ
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: (Πανεπιστημίου 31)
34 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ, 64 ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ, 10 ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ
ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

2.000 ΕΝΘΟΥΣΙΩΔΕΙΣ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν. ΛΟΚΡΙΔΟΣ ΥΠΕΔΕΧΘΗΣΑΝ ΤΟΝ ΑΡΧΗΓΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΝ ΜΕΤΑΒΑΣΙΝ ΤΟΥ ΕΙΣ ΑΤΑΛΑΝΤΗΝ

ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ Ο ΒΑΡΥΣΗΜΑΝΤΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ κ. ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΑΟΝ ΤΗΣ ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ ΚΑΙ ΛΟΚΡΙΔΟΣ

Κατὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ Πρώτου Φαλαγγίτου τῆς Χώρας κ. Ἰωάννου Μεταξᾶ εἰς τὴν Ἀταλάντην μετέσχον 2.000 Φαλαγγῖται τῆς Ε.Ο.Ν. Λοκρίδος καὶ ὁμὰς 50 ἐφίππων Φαλαγγιτῶν.

Τὸν κ. Πρωθυπουργὸν συνώδευεν εἰς Ἀταλάντην καὶ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλέξανδρος Κανελλόπουλος.

Μετὰ τὸν βαρυσήμαντον λόγον τοῦ Ἀρχηγοῦ πρὸς τὸν Λαὸν τῆς Ἀταλάντης παρήλασαν πρὸ αὐτοῦ τὰ μετασχόντα εἰς τὴν ὑποδοχὴν τμήματα τῆς Ε.Ο.Ν. Λοκρίδος. Κατὰ τὴν παρέλασιν ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν προὐξένησεν ἡ ἄψογος ἐμφάνισις καὶ τὸ ἀρρενωπὸν βάδισμα τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς Λοκρίδος.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Λαὲ τῆς Ἀταλάντης, Λαὲ τῆς Λοκρίδος,

Εἶμαι ἐξαιρετικὰ συγκεκινημένος σήμερα ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴν τὴν ὁποίαν μοῦ ἐκάματε : πρῶτον μὲν διότι ἀντιπροσωπεύετε ὡς μία μερὶς τοῦ ἑλληνικοῦ Λαοῦ ὁλόκληρον τὸν ἑλληνικὸν Λαὸν καὶ τὰ αἰσθήματα τὰ ὁποῖα μοῦ ἐκφράζετε σεῖς ἐδῶ τωρα εἶνε ἀναμφισβητήτως αἰσθήματα ὁλοκλήρου τοῦ ἑλληνικοῦ Λαοῦ, διότι ὁ Λαὸς αὐτὸς ἀνήκων εἰς ἓν καὶ μόνον Ἔθνος, μὲ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν γλῶσσαν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου εἰς τὸ ἄλλο, μὲ τὸ ἴδιον φρόνημα, δὲν εἶνε δυνατὸν παρὰ νὰ ἀντιπροσωπεύεται εἰς ἕκαστον μέρος ἀπὸ τὴν μερίδα αὐτοῦ τοῦ μέρους ὡσὰν νὰ ἦτο ὁλόκληρος. (Φωναί : Μάλιστα, μάλιστα, Ζήτω ὁ Ἀρχηγός). Πρῶτον μὲν αὐτό, δεύτερον δὲ διότι εἶσθε ἀγροτικὴ περιφέρεια καὶ ξέρετε πολὺ καλὰ ὅτι ὅλος ὁ σκοπὸς τῆς Κυβερνήσεως, πλὴν τῆς ἀνυψώσεως τοῦ βιωτικοῦ ἐπιπέδου τῶν ἐργατῶν καὶ τῆς ἀποδόσεως εἰς τὴν ἐργασίαν ἐν γένει τῆς τιμῆς ἡ ὁποία τῆς ἀνήκει, ἀπέβλεψε κυρίως πρὸς τὸν ἀγρότην, πρὸς τὸν φορέα τῆς γεωργικῆς ἐργασίας, ὡς εἰς τὸ ὄργανον ἐκεῖνο διὰ τοῦ ὁποίου ἡ γῆ μὲ μυρίους κόπους καὶ χίλια βάσανα θ' ἀποδώσῃ τοὺς θησαυρούς της διὰ τὴν εὐδαιμονίαν ὁλοκλήρου τοῦ τόπου καὶ διὰ τὴν εὐτυχίαν ὁλοκλήρου τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας. (Παρατεταμέναι ζητωκραυγαί, Νὰ μᾶς ζήσῃς χίλια χρόνια).

Δι' αὐτὸ ἐξαιρετικὰ συγκινοῦμαι ὅταν βλέπω εἰς τὰ πρόσωπα τῶν ἀγροτῶν τῆς Ἑλλάδος ζωγραφισμένην τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν ἐπιδοκιμασίαν τοῦ ἔργου μου. (Ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγαί : Ζήτω ὁ πρῶτος Ἀγρότης. Ζήτω ὁ Ἀρχηγός μας).

Η Π[illegible]ΤΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Ξέρετε ἄλλως τε ὅτι ἐξαιρετικὰ ἐφροντίσαμε διὰ σᾶς. Βέβαια, δὲν σᾶς ἐδώσαμε ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα θὰ ἐποθοῦσεν ἡ ψυχή σας, διότι δι' αὐτὰ χρειάζονται χρόνια καὶ ἐργασία. Σᾶς ἐδώσαμεν ὅμως τὰς βάσεις, ἐπάνω εἰς τὰς ὁποίας ἠμπορεῖτε νὰ ἐργασθῆτε καλά. Σᾶς ἀπαλλάξαμε ἀπὸ τὰ χρέη ποὺ σᾶς ἐβάρυναν, σᾶς ἐξησφαλίσαμεν τὴν ἀγροτικὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν ἀσφάλειαν ἐν γένει τῆς Χώρας, σᾶς ἀπηλλάξαμεν ἀπὸ ὅλα τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα τὰ φθείροντα τὴν ἑλληνικὴν ψυχὴν καὶ ἀπὸ τὸν κομματισμόν, ὁ ὁποῖος σᾶς διαιροῦσε καὶ σᾶς ἔφερε ὡς ἐχθροὺς τοὺς μὲν ἐναντίον τῶν δέ. (Μπράβο, μπράβο). Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον σᾶς ἀποδώσαμεν τὴν πραγματικὴν ἀτομικὴν ἐλευθερίαν καὶ συγχρόνως σᾶς ἐδώσαμεν καὶ τὴν πολιτικὴν ἐλευθερίαν, διότι πολιτικὴ ἐλευθερία εἶνε τὸ νὰ ἔχῃ ὁ Λαὸς τὴν Κυβέρνησιν ἐκείνην, ἡ ὁποία ἀντιπροσωπεύει τὰ αἰσθήματά του καὶ τοὺς πόθους του καὶ ὄχι Κυβερνήσεις, αἱ ὁποῖαι δὲν ἀντιπροσωπεύουν παρὰ μίαν μικρὰν μερίδα ἑκάστοτε τῆς ὁλότητος. (Φωναί : Ζήτω ὁ Ἀρχηγός). Ἔτσι σᾶς ἀνοίξαμε τὸν δρόμον διὰ τὴν ἐργασίαν. Συγχρόνως δὲ προσεπαθήσαμεν μὲ τὰ πενιχρὰ μέσα, τὰ ὁποῖα ἔχει ἡ Χωρα μας, [illegible]ικὰς δυνάμεις ἀσθενεῖς, διότι τὸ μεγαλύτερον μερος τῶν οἰκονομικῶν μας δυνάμεων τὸ ἀφιερώσαμεν διὰ νὰ ἀνορθώσωμεν τὰς πολεμικάς μας δυνάμεις, μὲ αὐτὰ τὰ πενιχρὰ μέσα, τὰ ὁποῖα μᾶς ἀπέμειναν, προσπαθήσαμεν μὲ μεγάλας οἰκονομίας καὶ θυσίας νὰ ἀρχίσωμεν ἔργα παραγωγικά, τῶν ὁποίων εἶχες τόσην μεγάλην ἀνάγκην σὺ ὁ ἀγροτικὸς πληθυσμός, χωρὶς ἀκόμη νὰ ἠμπορέσωμεν νὰ τοὺς δώσωμεν τὴν ἔντασιν καὶ τὴν ἔκτασιν, τὴν ὁποίαν ἀσφαλῶς θὰ τοὺς δώσωμεν μίαν ἡμέραν, καὶ συγχρόνως ἔργα κοινωνικῆς προνοίας διὰ τὴν ὑγείαν σας, διὰ τὴν ὑγείαν τῶν οἰκογενειῶν σας καὶ τῶν παιδιῶν σας, διὰ τὰ ὁποῖα καταβάλλομεν κάθε φροντίδα καὶ ἐπιμέλειαν. (Ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγαί).

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐπομένως ἡ φροντίς μας διὰ τὸν ἀγρότην εἶνε μεγάλη καὶ χαίρω πολὺ ὅταν βλέπω ὅτι ἡ φροντὶς αὐτὴ ἀναγνωρίζεται. (Ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγαὶ καὶ χειροκροτήματα). Ὄχι διότι τοῦτο κολακεύει τὰ αἰσθήματά μου, ἀλλὰ διότι τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ἀγρότης, αἰσθανόμενος αὐτὴν τὴν φροντίδα μου, θὰ καταβάλῃ κάθε δύναμιν καὶ κάθε προσπάθειαν εἰς τὸ νὰ ἀνυψώσῃ καὶ τὸ βιωτικὸν ἐπίπεδον τοῦ ἀγροτικοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, συγχρόνως δὲ καὶ τὴν καλλιέργειαν τῆς χώρας καὶ ν' ἀποδώσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν εὐτυχίαν, ἡ ὁποία τῆς ἀξίζει. Διότι τὴν εὐτυχίαν της ἡ Ἑλλὰς θὰ τὴν εὕρῃ μόνον καὶ μόνον ἀπὸ τὴν γῆν της καὶ μὴ τὸ λησμονῆτε αὐτό. Δὲν εἶνε ἡ μετανάστευσις τῶν τέκνων τῆς Ἑλλάδος εἰς ξένας χώρας, ἡ ὁποία θὰ μᾶς σώσῃ. Βέβαια, τὰ τμήματα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, τὰ εὑρισκόμενα εἰς διαφόρους φιλοξένους χώρας μέχρι καὶ τῶν περάτων τῆς γῆς καὶ τὰ ἀγωνιζόμενα τὸν σκληρὸν ἀγῶνα τοῦ βίου, βεβαίως εἰσφέρουν εἰς τὴν γενικὴν εὐδαιμονίαν, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ σώσῃ κυρίως τὴν Ἑλλάδα εἶνε ἡ γῆ της καὶ μὴ λησμονῆτε αὐτό. Αὐτὴ ἡ γῆ, ἡ ὁποία μὲ τόσες δυσκολίες ἀποδίδει τοὺς καρποὺς της καὶ διὰ τὴν ὁποίαν χρειάζεται νὰ χυθῇ ποταμὸς ἱδρῶτος, διὰ νὰ ἠμπορέσῃ νὰ παραγάγῃ τὰ ἄνθη της, αὐτὴ ἡ γῆ εἶνε ἐκείνη, ἡ ὁποία θὰ σᾶς δώσῃ τὰ μέσα τῆς ζωῆς καὶ τῆς εὐτυχίας σας, καὶ διδάξατέ το εἰς τὰ παιδιά σας αὐτὸ καὶ μάθετέ τα ὅτι δὲν πρέπει ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ὁσονδήποτε καὶ ἂν ἀνυψωθοῦν κατὰ τὸ πνεῦμα νὰ ἐγκαταλείψουν ποτὲ τὴν γῆν τῶν πατέρων των. (Ἐνθουσιώδεις ἐπευφημίαι καὶ ζητωκραυγαί).

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΧΑΝΙΩΝ

Βέβαια εἴχομεν καὶ ἀντιδράσεις καὶ δὲν εἶνε περίεργον αὐτό. Ἕνα ἔργον, τὸ ὁποῖον τὸ ὑποστηρίζει ὁλόκληρος ἡ ἐθνικὴ θελησις, τὸ σύνολον ἑνὸς Λαοῦ, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ σωθῇ ἀπὸ τὸ παρελθόν, τὸ ὁποῖον ἠπείλει νὰ τὸν κατασπαράξῃ, ἔχει τὰς ἀντιδράσεις του. (Φωναί : Εἶνε οἱ τρελλοὶ αὐτοί). Διοτι κανένα ἔργον δὲν ἀξίζει ὅταν δὲν ἔχῃ ἀντίδρασιν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἡ ἀντίδρασις αὐτὴ ἦτο χαλαρά, διότι δὲν ἐτολμοῦσε νὰ βγῇ εἰς τὸ φῶς. Ἕνα πρᾶγμα ἀξίζει καὶ μιὰ ἰδέα ἀξίζει ὅταν τολμᾷ νὰ βγῇ εἰς τὸ φῶς ἔτσι, ὥστε νὰ τὴν ἀκούουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

Αἱ ἰδέαι, τὰς ὁποίας λέγει ὁ ἕνας εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ ἄλλου κρυφά, προσπαθῶντας νὰ τὸν δηλητηριάσῃ, καὶ δὲν τολμᾷ νὰ τὰς πῇ μπροστὰ στοὺς ἄλλους διὰ νὰ μὴ τὸν ἀκούσουν, αἱ ἰδέαι αὐταὶ δὲν ἀξίζουν τίποτε, δηλητηριάζουν ὅμως μερικοὺς ἀνθρώπους. Καὶ εἴδατε ὅτι μὲ χίλια δυὸ βάσανα, ὕστερα ἀπὸ δύο ἐτῶν συνωμοσίας καὶ λιβέλλους καὶ ἀπ' ὅ,τι ἄλλο προσπαθοῦν νὰ κάμουν, ἐβγῆκε τὸ κίνημα τῶν Χανίων. (Κάτω οἱ κινηματίαι, κάτω οἱ τρελλοί). Δηλαδὴ εἰς ἕνα νησὶ 350,000 κατοίκων, οἱ ὁποῖοι πάντοτε ὑπῆρξαν ζωηροὶ καὶ εὐέξαπτοι, εὑρέθησαν 200 ἄνθρωποι διὰ νὰ σηκωθοῦν καὶ νὰ φωνάξουν κατὰ τῆς Κυβερνήσεως. Ἀλλὰ μόλις αὐτοὶ ἐμαζεύθηκαν εἰς μίαν πλατεῖαν τῶν Χανίων διελύθησαν εὐθὺς ἀμέσως καὶ χωρὶς ἀκόμη νὰ προφθάσῃ νὰ ἔλθῃ ὁ στρατός μας, ὁ ὁποῖος μετὰ 5—6 ὥρας ἔφθασεν ἐκεῖ. Τόση ἦτο ἡ ἀποδοκιμασία καὶ ἡ ὀργὴ τῶν κατοίκων. (Μπράβο! Μπράβο!). Αὐτὸ ἦτο ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον κατώρθωσαν ὕστερα ἀπὸ δύο ἐτῶν προσπαθείας. Γελοῖον καὶ φαιδρὸν τὸ πρᾶγμα. Καὶ δὲν ἐγέλασε μόνον ὁ Ἑλληνισμός, ἐγέλασεν εἰς βάρος των καὶ ὁλόκληρος ἡ Εὐρώπη. Καὶ αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐψιθύριζαν τόσον καιρόν, διὰ νὰ μπορέσουν νὰ πείσουν τοὺς δυστυχεῖς αὐτοὺς 200 ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι εἶνε τὰ θύματά των—διότι οἱ ἀρχηγοὶ ἐξηφανίσθησαν καὶ ἄφησαν αὐτοὺς νὰ ὑποστοῦν τὰς συνεπείας τοῦ Νόμου, καὶ αὐτὸ νὰ τὸ ἔχετε ὑπ' ὄψει σας πάντοτε ὅλοι σας, ὅτι ἀφίνουν τὰ θύματά των, ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι σᾶς ἐξεγείρουν, ἀφίνουν νὰ ὑποστῆτε σεῖς τὰς συνεπείας τοῦ νόμου καὶ αὐτοὶ διαφεύγουν — πῶς κατωρθώθη;

Η ΜΟΝΙΜΟΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Μὲ τὸ νὰ ψιθυρίζουν εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου: ἡ κατάστασις αὐτὴ τοῦ Μεταξᾶ εἶνε κατάστασις προσωρινή, ἡ ὁποία θὰ παρέλθῃ, μὴ πηγαίνετε μαζί του, διότι τί θὰ κάμετε; Αὐτὸ δὲν ἠμπορεῖ νὰ βαστάξῃ. Θὰ ἐπανέλθῃ ἡ ὁμαλότης καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ ἀνωμαλία. Καὶ νὰ μὴ συλλογίζωνται ὅσοι τὰ λένε αὐτὰ καὶ ἴσως τὰ λένε καὶ σὲ μερικοὺς ἀπὸ σᾶς, νὰ μὴ συλλογίζωνται ὅτι μὲ αὐτὰ σᾶς προσβάλλουν! διότι ὅταν σᾶς λέγουν νὰ μὴ πᾶτε ἐκεῖ ποὺ πρέπει νὰ πᾶτε, διότι αὐτὴ ἡ κατάστασις εἶνε προσωρινή, εἶνε ὡσὰν νὰ σᾶς λέγουν ὅτι εἶσθε δειλοὶ καὶ ἄνανδροι. Καὶ πρέπει καὶ κανεὶς νὰ τὸ ἐννοῇ αὐτὸ ὅτι εἶνε προσβολή. Λοιπὸν ἡ κατάστασις, ἡ ὁποία ἔσωσε τὴν Ἑλλάδα, εἶνε προσωρινή; Ἡ κατάστασις ἡ ὁποία ἀνύψωσε τὸ φρόνημα τοῦ ἑλληνικοῦ Λαοῦ, εἶνε προσωρινή; Ἡ κατάστασις, ἡ ὁποία ἔβγαλε τὴν νεολαίαν ἀπὸ τὸ τέλμα, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο, εἶνε προσωρινή; Ἡ κατάστασις, ἡ ὁποία ἔδωκεν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ ὅπλα εἰς τὰ χέρια της, ὥστε νὰ παρίσταται ἀξία σεβασμοῦ εἰς τὸν κόσμον ὁλόκληρον, εἶνε προσωρινή; Ἡ κατάστασις, ἡ ὁποία ἔφερε διπλωματικῶς τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεται, εἶνε προσωρινή; Ἡ κατάστασις, ἡ ὁποία ἔσωσεν οἰκονομικῶς τὸν τόπον, εἶνε προσωρινή; Καὶ ὁριστικὴ εἶνε ἡ κατάστασις, ἡ ὁποία θὰ τὰ κατέστρεφε ὅλα αὐτὰ διὰ νὰ μᾶς ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν κατάπτωσιν καὶ εἰς τὸν βοῦρκον ποὺ ἤμεθα πρίν; (Ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγαὶ καὶ παρατεταμένα χειροκροτήματα. Φωναί : Ζήτω ὁ Μπαρμπαγιάννης).

Ἐκείνη εἶνε ἡ μόνιμος κατάστασις τῆς Ἑλλάδος; Ἐκείνη εἶνε ἡ ὁμαλὴ κατάστασις τῆς Ἑλλάδος; Καὶ ἡ κατάστασις ἡ ὁποία ἐσήκωσε τὴν Ἑλλάδα ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν εἶνε προσωρινὴ καὶ ἀνώμαλος; Καὶ τολμοῦν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ λέγουν τετοιες γελοιότητες καὶ ἀνοησίες. Ἀλλὰ δὲν τὰ λέγουν φανερά, τὰ λέγουν κρυφὰ καὶ ὕπουλα, διότι ἐὰν τολμοῦσαν νὰ τὰ εἴπουν εἰς ἕνα πλῆθος, ὅπως εἶσθε σεῖς ἐδῶ, ὅπως σᾶς ὁμιλῶ ἐγὼ τώρα ἀπὸ τὴν θέσιν αὐτήν, θὰ ἐσηκώνεσθε ὅλοι σας νὰ τὸν ἁρπάξετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ποὺ θὰ σᾶς ἔλεγε αὐτὰ καὶ νὰ τὸν κυλίσετε εἰς τὸ χῶμα. (Ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγαὶ καὶ ἐπευφημίαι).

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Ἀλλὰ αὐτὰ σᾶς τὰ λέγω ὡς ἐκ περισσοῦ, διὰ νὰ γνωρίζωμεν καὶ τί συμβαίνει κάτω ἀπὸ ἡμᾶς. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶνε βέβαιον, εἶνε ὅτι ἡ κατάστασις αὐτή, στηριζομένη εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Βασιλέως καὶ εἰς τὴν ἀκλόνητον θέλησιν τοῦ ἑλληνικοῦ Λαοῦ, τοῦ ὁποίου εἶνε ἐντολοδόχος, ἡ κατάστασις αὐτὴ εἶνε μόνιμος, καὶ θεωρεῖ τὸν ἑαυτόν της ὑπόχρεων νὰ ἀντιστῇ ἐναντίον οἱασδήποτε ἔστω καὶ μικροαντιδράσεως ἀκόμη, ἐκπληροῦσα ἐν τούτῳ τὴν θέλησιν ὁλοκλήρου τοῦ ἑλληνικοῦ Λαοῦ. (Παρατεταμέναι ζητωκραυγαὶ καὶ χειροκροτήματα). Ἡ κατάστασις αὐτὴ δὲν ἀνήκει εἰς κόμματα, δὲν ἀντιπροσωπεύει μερίδας, ἀνήκει εἰς ὁλόκληρον τὸν ἑλληνικὸν Λαόν, καὶ εἶνε ἀντιπρόσωπος ὁλοκλήρου τοῦ ἑλληνικοῦ Λαοῦ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου μέχρι τοῦ ἄλλου ἄνευ διακρίσεων. Δὲν ἔχομεν ἡμεῖς ὑπ' ὄψιν τὰ συμβάντα τοῦ παρελθόντος. Εἴμεθα ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ πέραν ἡ κατάστασις, ἡ ὁποία ἐκπροσωπεῖ τὴν ἐθνικὴν θέλησιν. (Φωναί: Μπράβο! Μπράβο! Καλὰ τὰ λές, ἔτσι εἶνε).

Ἔτσι εἶνε καὶ ἔτσι σᾶς ὁμιλῶ καὶ ἔτσι ὁμιλῶ πρὸς ὁλόκληρον τὸν Λαὸν τῆς Λοκρίδος καὶ δι' ὁλόκληρον τὸν ἑλληνικὸν Λαόν, τὸν ὁποῖον ἐκπροσωπεῖτε σεῖς αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐδῶ. Καὶ μὲ τοιαῦτα αἰσθήματα καὶ μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ μὲ ἀκολουθήσετε παντοῦ (Φωναί : Ὅλοι πάντοτε μαζί σου), διότι πρόκειται περὶ τῆς σωτηρίας σας καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν οἰκογενειῶν σας καὶ τῶν παιδιῶν σας μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ μᾶς ἀκολουθήσετε παντοῦ εἰς ὅλον τὸν δρόμον καὶ θὰ ἀνεβοῦμεν καὶ τοὺς ἀνηφόρους καὶ θὰ ὑπερβοῦμε καὶ κάθε ἐμπόδιον μὲ αὐτὴν τὴν βεβαιότητα σᾶς ἀναφωνῶ : Ζήτω ὁ Λαὸς της Λοκρίδος, Ζήτω ὁ Λαὸς τῆς Ἀταλάντης, Ζήτω ὁ Βασιλεύς.

Τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ ἐκάλυψαν οὐρανομήκεις ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως.

Ἀπὸ τὴν ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ εἰς τὴν Ἀταλάντην

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΑΜΙΑΚΟΝ ΛΑΟΝ

Η ΕΝΘΟΥΣΙΩΔΗΣ ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΟΥ κ. ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ ΥΠΟ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν. ΛΑΜΙΑΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΧΩΡΩΝ

Τὸν Ἀρχηγὸν καὶ Πρῶτον Φαλαγγίτην κ. Ι. Μεταξᾶν ὑπεδέχθησαν ἐνθουσιωδῶς κατὰ τὴν τελευταίαν μετάβασίν του εἰς Λαμίαν τὰ Τμήματα τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας Λαμίας καὶ περιχώρων, ἡ δύναμις τῶν ὁποίων ἀνήρχετο εἰς 2000.

Μετὰ τὸν λόγον του πρὸς τὸν Λαμιακὸν Λαὸν ὁ Ἀρχηγὸς μετὰ τῆς λοιπῆς ἀκολουθίας του μετέβη εἰς τὴν πλατεῖαν Διάκου, ὅπου παρέστη εἰς τὴν ὁρκωμοσίαν τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Φθιώτιδος. Ἐπηκολούθησεν παρέλασις τῶν τμημάτων τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας Φθιώτιδος, τῶν ὁποίων ἡ ἐμφάνισις προὐξένησεν εἰς ὅλους ἀρίστην ἐντύπωσιν. Τὸν Ἀρχηγὸν συνώδευεν εἰς Λαμίαν καὶ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλέξ. Κανελλόπουλος.

Εἰς τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Ι. Μεταξᾶ ἐν Λαμίᾳ μετέσχον ἐπίσης 20 εὐσταλεῖς φουστανελλοφόροι καὶ 20 Φαλαγγῖται τῆς Ε.Ο.Ν. Δωρίδος καὶ δύναμις Φαλαγγιτῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀμφίσσης.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΑΜΙΑΚΟΝ ΛΑΟΝ

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ λόγου τοῦ κ. Δημάρχου, ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἐξεφώνησε τὸν κάτωθι λόγον·

Λαὲ τῆς Λαμίας, Λαὲ τῆς Φθιώτιδος, Λαὲ τῶν λοιπῶν ἐπαρχιῶν τοῦ νομοῦ τούτου.

Εἶμαι βαθύτατα συγκεκινημένος καὶ σᾶς ὀφείλω θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὴν τόσον ἐγκάρδιον ὑποδοχήν σας, ὑποδοχὴν ἡ ὁποία δὲν εἶνε ἁπλῶς τυπικὴ καὶ χάριν φιλοφροσύνης, οὔτε κινεῖται ἀπὸ αἰσθήματα ἁπλῆς περιεργείας, ἀλλὰ εἶνε ὑποδοχὴ ἐκ μέρους ἑνὸς Λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἔρχεται διὰ τῶν ἐκδηλώσεών του νὰ ἐκφράσῃ τὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα τρέφει πρὸς τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὸν Ἀρχηγὸν αὐτῆς, αἰσθήματα ἐμπιστοσύνης, αἰσθήματα πεποιθήσεως καὶ συγχρόνως τὴν ἐντολὴν τὴν ἐπιτακτικὴν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἔργον, τὸ ποῖον ἤρχισεν (ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα καὶ ζητωκραυγαὶ) καὶ τὰς μεθόδους, μὲ τὰς ὁποίας τὸ συντελεῖ. (Φωναί : Μάλιστα, μάλιστα, μαζί σου, τράβα ἐμπρός). Τοιαύτην σημασίαν δίδω εἰς τὴν ὑποδοχήν σας, διότι δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ ἄλλην σημασίαν.

Ὀφείλω νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν χαράν μου, διότι ἠδυνήθην τέλος πάντων νὰ ἔλθω εἰς τὴν Λαμίαν. Τόσες φορὲς ἐπέρασα ἀπὸ ἐδῶ κοντά σας, χωρὶς νὰ δυνηθῶ νὰ σᾶς ἴδω, διότι τὰ βήματά μου τὰ προσείλκυον ἄλλαι, πλέον ἐπείγουσαι ὑποθέσεις εἰς βορειότερα μέρη. Τέλος κατώρθωσα νὰ ἔλθω πρὸς μεγάλην μου χαρὰν κα νὰ σᾶς χαιρετίσω. (Φωναί: Νὰ μᾶς ζήσῃς, Ἀρχηγέ) καὶ νὰ χαιρετίσω ἐδῶ μέσα τὴν καρδιὰ τῆς Ρούμελης καὶ τοὺς γνησίους Ρουμελιῶτες (Ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγαὶ καὶ χειροκροτήματα).

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΦΡΟΝΗΜΑ

Εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶνε βαθειὰ χαραγμένος μέσα στὶς καρδιές ὅλων σας ὁ δρόμος, τὸν ὁποῖον βαδίζομεν, διότι ἀπὸ ὅπου καιἂν ἐπέρασα, καὶ ἀπὸ τὸ μικρότερο χωριὸ καὶ ἀπὸ τὸν μικρότερο συνοικισμόν, παρετήρησα εἰς τὰς προσφωνήσεις, τὰς ὁποίας οἱ ἁπλοῖ κάτοικοι τῶν μερῶν ἐκείνων μοῦ ἔκαμαν, ὅτι εἶνε βαθύτατα γνῶσται τῶν κατευθύνσεων τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ ἔργου αὐτῆς. (Φωναί : Νὰ μᾶς ζήσῃς Πατέρα μας). Ἔτσι δὲν ἔχω ἀμφιβολίαν ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Λαμίας, οἱ συνηθροισμένοι ἐδῶ, ἄνθρωποι μορφωμένοι, ἔχουν ἀκόμη μεγαλειτέραν ἐπίγνωσιν τοῦ ἔργου αὐτοῦ. Δι' αὐτὸ δὲν θὰ εἰσέλθω εἰς λεπτομερείας διὰ νὰ σᾶς ἐκθέσω πράγματα, τὰ ὁποῖα γνωρίζετε ὅλοι. Τοῦτο μόνον ἔχω νὰ σᾶς εἴπω, τὸ ὁποῖον καὶ ἀλλοῦ ἐπανέλαβα, τὸ ὅτι καὶ ἂν δὲν εἶχε κάμει τίποτε ἄλλο ἡ Κυβέρνησις εἰς τὸν τόπον αὐτόν, μόνον καὶ μόνον, τὸ ὅτι ἁπλῶς ἀνύψωσε τὸ φρόνημά σας, σᾶς ἔκαμε νὰ καυχᾶσθε ὅτι εἶσθε Ἕλληνες, σᾶς ἔδωκε θάρρος καὶ αἰσιοδοξίαν καὶ πεποίθησιν εἰς τὸν ἑαυτόν σας, καὶ μόνον αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἐὰν εἶχε κάμει, θὰ ἀρκοῦσε διὰ νὰ μείνῃ τὸ ὄνομά της γραμμένον εἰς τὶς καρδιὲς ὅλων σας καὶ εἰς τὴν μνήμην αὐτοῦ τοῦ Λαοῦ. (Ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγαὶ καὶ χειροκροτήματα).

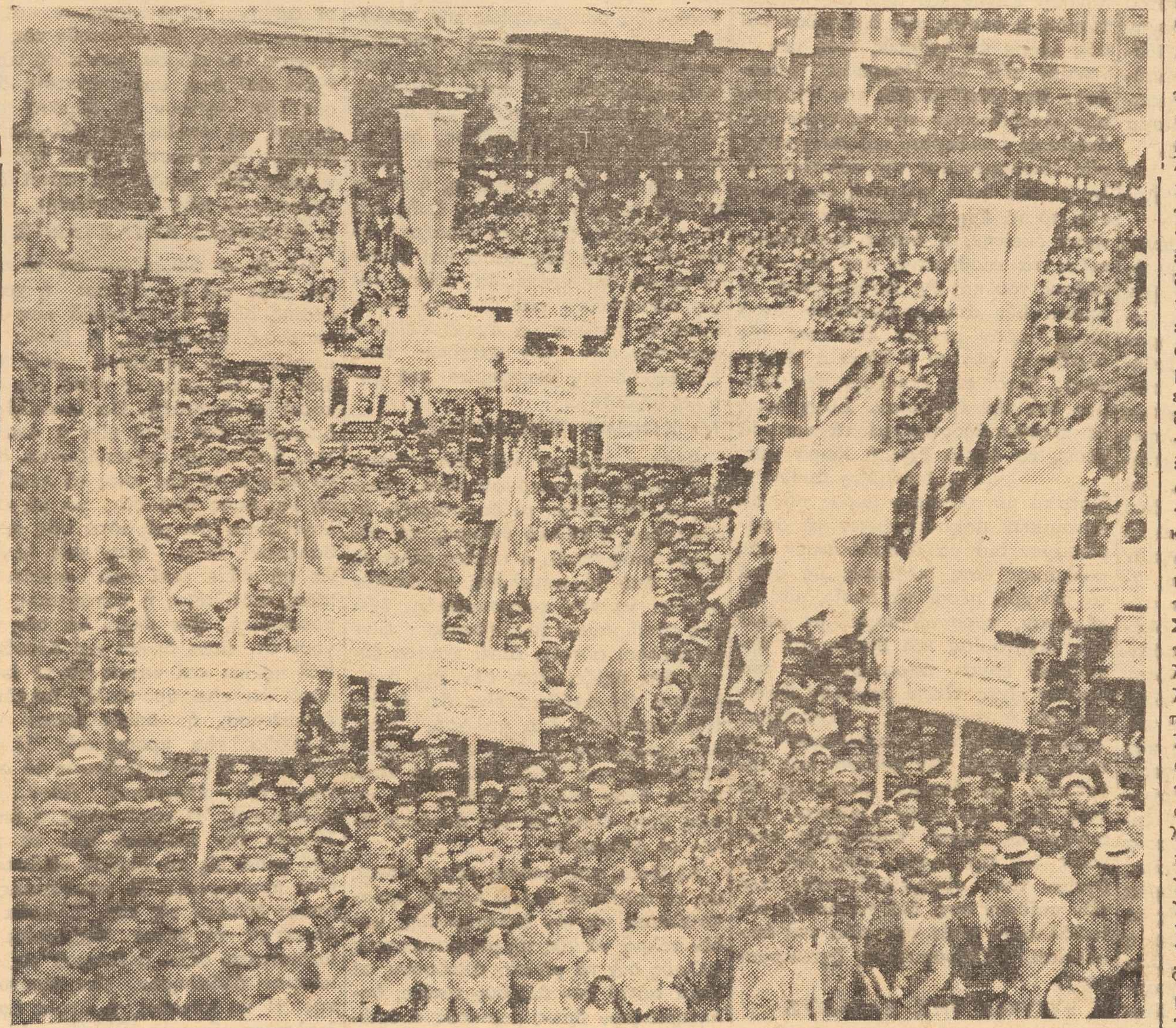

Ὁ Λαμιακὸς Λαὸς ἐδέχθη ἐν συναγερμῷ τὸν κ. Πρωθυπουργὸν

Η ΠΙΣΤΙΣ

Διότι τίποτε δὲν συντελεῖται εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν καὶ τὸ παραμικρότερον πρᾶγμα δὲν δύναται νὰ κατορθωθῇ ἄνευ πίστεως, πεποιθήσεως εἰς τὸν ἑαυτόν σας καὶ αἰσιοδοξίας ὅτι θὰ τὸ φέρετε εἰς πέρας. Οἱ μουρμούρηδες, οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ σκεπτιστικὰ καὶ μισοειρωνικὰ μειδιάματα, μὲ τὸ ὕφος τῆς ἀνωτερότητος, οἱ ὁποῖοι βλέπουν τὸν κόσμον ἀπὸ ὑψηλὰ καὶ δὲν τὸν καταδέχονται, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν καὶ δὲν πιστεύουν, μισοπιστεύουν καὶ δὲν μισοπιστεύουν, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἰς τὴν ἐποχήν μας καὶ εἰς τὰς θυέλλας, τὰς ὁποίας διατρέχει σήμερον ὁ κόσμος, εἶνε ἄχρηστοι, ὅταν δὲν εἶνε καὶ βλαβεροί, καὶ πάντως εἶναι καταδικασμένοι νὰ μείνουν ὀπίσω εἰς τὴν οὐρὰν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων,, οἱ ὁποῖοι ὁρμοῦν πρὸς τὰ ἐμπρὸς μὲ θάρρος καὶ πεποίθησιν καὶ οἱ ὁποῖοι εἰς τὸ κάθε τους ἔργον καὶ εἰς τὴν παραμικροτέραν τους δουλειὰν βάζουν ὅλον τὸν ἑαυτόν τους μέσα μὲ ὅλην τὴν πεποίθησιν, ὅλην τὴν ὁρμὴν καὶ ὅλην τὴν πίστιν ὅτι θὰ τὸ φέρουν εἰς πέρας. (Οὐρανομήκεις ζητωκραυγαὶ καὶ ἐπευφημίαι).

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΔΥΟ ΕΤΩΝ

Ἔτσι ἀρχίσαμε τὴν 4ην Αὐγούστου καὶ διότι εὐθὺς μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου ὁ Λαὸς αὐτὸς ἔδειξε τοιαῦτα αἰσθήματα καὶ τοιαύτας ἰδιότητας ἠμπορέσαμεν εἰς τὰ δύο αὐτὰ χρόνια μὲ μέσα πενιχρὰ νὰ κατορθώσωμεν πράγματα, τὰ ὁποῖα καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι δὲν ἐπιστεύσαμεν ὅτι θὰ τὰ εἴχαμε κατορθώσει. Καὶ σᾶς ἐπαναλαμβάνω δὲν δίδω τόσην σημασίαν εἰς τὰ ὑλικὰ ἀποτελέσματα τῆς διακυβερνήσεώς μου, ὅσην δίδω εἰς τὰ ἠθικὰ ἀποτελέσματα, ἓν δεῖγμα ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶνε ὅλη αὐτὴ ἡ Νεολαία, ἡ ὁποία εἶνε μαζεμένη ἐδῶ κάτω. (Φωναί: Νὰ μᾶς ζήσῃς, Ἀρχηγέ μας, σὲ ἀκολουθοῦμε ὅλοι μας. Ζήτω ἡ Νεολαία), ἡ ὁποία ἔρχεται μὲ ὁρμὴν καὶ μὲ βῆμα ταχύ, διὰ νὰ μᾶς διαδεχθῇ μίαν ἡμέραν καὶ διὰ νὰ ἀναπλάσῃ μίαν Ἑλλάδα ὑγιεστέραν καὶ εὐγενεστέραν. (Φωναί: Μάλιστα, μάλιστα, ὅλοι μαζί σου).

ΑΙ ΘΥΣΙΑΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Ξεύρετε καλά, καὶ αὐτὸ τὸ λέγω κυρίως ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ἀστοὺς ἀκροατάς μου, ὅτι ἐκεῖ ποὺ ἐπροσέξαμεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς καὶ μὲ ὅλην τὴν ἔντασιν τῆς ψυχῆς μας ἦτο ὁ ἀγροτικὸς κόσμος καὶ ὁ ἐργατικὸς κόσμος. (Φωναί: Ζήτω ὁ πρῶτος ἐργάτης Ἰωάννης Μεταξᾶς), διότι αὐτοὶ κυρίως ἐκινδύνευσαν ἀπὸ τὸ μόλυσμα τοῦ κομμουνισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἠπείλει νὰ καταστρέψῃ τὰ πάντα εἰς τὸν τόπον αὐτόν, χωρὶς κἂν νὰ εἶνε εἰς κατάστασιν νὰ δημιουργήσῃ τίποτε νέον. (Φωναί: Κάτω ὁ Κομμουνισμός) Καὶ ἐδώσαμεν τὴν προσοχήν μας ὅλην. Καὶ εὐθύς, ἀποτεινόμενος εἰς τὸν Λαὸν τῶν Ἀθηνῶν, ἐζήτησα ἀπὸ τὸν Λαὸν ἐν γένει τῆς Ἑλλάδος, διὰ νὰ ἠμπορέσωμεν νὰ ἀνυψώσωμεν τὴν Ἑλλάδα μας ἐκεῖ ὅπου θέλομεν, καὶ νὰ τὴν σώσωμεν ἀπὸ τοὺς κινδύνους ποὺ διέτρεχεν, ἐζήτησα ἀπὸ τὸν Λαὸν θυσίας καὶ στερήσεις. Διότι, βέβαια, οἱ μεγάλοι στρατοί, τὰ ὀχυρώματα εἰς τὰ σύνορα, οἱ στόλοι τῶν ἀεροπλάνων, τὰ ἀντιτορπιλλικά, τὰ ὁποῖα διαπλέουν τὰς θαλάσσας μας, δὲν γίνονται δωρεάν, γίνονται μὲ χρήματα, μὲ πολλὰ χρήματα. Καὶ τὰ χρήματα αὐτὰ δὲν ἠμποροῦμεν νὰ τὰ εὕρωμεν πουθενὰ ἀλλοῦ καὶ δὲν θέλομεν νὰ τὰ εὕρωμεν πουθενὰ ἔξω, παρὰ μόνον τὰ δεχόμεθα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Λαοῦ, ὡς τὸν καρπὸν τῶν ἱδρώτων του καὶ τῶν θυσιῶν του. Δισεκατομμύρια ὁλόκληρα, πολλὰ δισεκατομμύρια ἐπληρώσαμεν διὰ νὰ ἠμπορῇ αὐτὴν τὴν στιγμὴν νὰ λέγῃ ἡ Ἑλλὰς ὅτι εἶνε ἀσφαλὴς ἐντὸς τῶν ὁρίων της. Καὶ τὰ δισεκατομμύρια αὐτὰ τὰ ἐπήραμε ἀπὸ σέ, ἐργαζόμενε Λαέ, καὶ μᾶς τὰ ἔδωσες προθύμως. Καὶ θυσίας ἐπομένως ἔκαμες καὶ στερήσεις, διότι διὰ νὰ δαπανηθοῦν τὰ δισεκατομμύρια αὐτὰ εἰς τὴν πολεμικήν μας παρασκευήν, τὰ ἐστερήθης ἀπὸ ἄλλα ἀναγκαῖα ἔργα διὰ τὸν πολιτισμόν σου. (Φωναί: Εὐχαρίστως τὰ δώσαμε. Νὰ μᾶς ζήσῃς, Ἀρχηγέ μας).

Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΤΑΞΙΣ

Ἀλλὰ ἔτσι ἠμπορεῖ νὰ εἶσαι ὑπερήφανος. Ἐὰν ἀξίζει ἡ Ἑλλὰς σήμερον κάτι τι διπλωματικῶς, ἐὰν παρ' ὅλην τὴν μικρότητά της ὡς Ἔθνος εἶνε ἀξιοσέβαστος, αὐτὸ τὸ ὀφείλει ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὴν ἐσωτερικὴν τάξιν, τὴν ὁποίαν ἐπεβάλαμεν διὰ τῆς δυνάμεως, ἐκπληροῦντες ἐντολὴν τοῦ Λαοῦ, καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν πολεμικήν μας παρασκευήν. Ἀλλά, ὅπως σᾶς εἶπα, σὲ στέρησα, Ἑλληνικὲ Λαέ, ἀπὸ πολλὰ πράγματα, διὰ νὰ κατορθώσωμεν αὐτά. Καὶ μὲ ὅλον τοῦτο κατωρθώσαμεν, μαζί, συμμαζεύοντας ὅλας τὰς πενιχράς μας δυνάμεις, ὅλα τὰ πενιχρά μας οἰκονομικὰ μέσα, καὶ ἔργα παραγωγικὰ νὰ ἐκτελέσωμεν καὶ ἔργα κοινωνικῶς πολιτισμοῦ καὶ ἀνυψώσεως κῆς προνοίας καὶ ἐξυγιάνσεως τοῦ τόπου καὶ εἰς ἔργα τοιαῦτα νὰ προβῶμεν καὶ εἰς ἔργα γενιτοῦ τόπου. (Φωναί: Ζήτω τὸ καμάρι μας. Νὰ μᾶς ζήσῃς χίλια χρόνια).

Ο ΚΑΜΠΟΣ ΤΟΥ ΣΠΕΡΧΕΙΟΥ

Ἀλλ' ὅπως σᾶς εἶπα, δὲν παύει ἡ προσοχή μας νὰ εἶνε πάντοτε ἐστραμμένη πρὸς τὸν ἀγροτικὸν καὶ τὸν ἐργατικὸν κόσμον. Θὰ ἤθελα δὲ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ποὺ εὑρίσκομαι ἐδῶ, νὰ εἴπω εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Φθιώτιδος, οἱ ὁποῖοι ἔχουν αὐτὸν τὸν θαυμάσιον κάμπον τοῦ Σπερχειοῦ, τὸν ὡραιότατον καὶ εὐφορώτατον αὐτὸν λειμῶνα, νὰ εἴπω εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Φθιώτιδος, οἱ ὁποῖοι ἐντὸς ὀλίγου θ' ἀρχίσουν νὰ βλέπουν τὴν ἐκτέλεσιν τῶν παραγωγικῶν ἔργων, τὰ ὁποῖα εἶνε ὡρισμένα διὰ τὸν Σπερχειὸν ἐντὸς τοῦ δεκαετοῦς προγράμματος, νὰ τοὺς εἴπω ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὴν ὡραίαν σας χώραν νὰ μένουν κτήματα ἀκαλλιέργητα καὶ νὰ τονίσω εἰς ὅλους τὸ ζήτημα αὐτό, διότι δὲν ἀρκεῖ μία Κυβέρνησις νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ θέλῃ, δὲν ἀρκεῖ ἕνας λαὸς νὰ εἶνε ἐνθουσιώδης ὑποστηρικτὴς τῆς Κυβερνήσεως, πρέπει καὶ ὁ καθένας εἰς τὴν παραμικροτέραν του ἐργασίαν νὰ προσφέρῃ τὸν κόπον του, τὸν βαρὺν του κόπον καὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι εἰς τὸν ὡραῖον σας αὐτὸν λειμῶνα τοῦ Σπερχειοῦ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ βλέπωμεν κτήματα ἀκαλλιέργητα. Θέλω νὰ σᾶς τονίσω τοῦτο, διότι ἄλλως δὲν μένει κανένα ἄλλο μέσον παρὰ νὰ ζητήσῃ κανείς, ἐὰν ἤθελον ὑπάρξει, τὸ ὁποῖον ἀπεύχομαι, ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δὲν θέλουν νὰ τὰ καλλιεργήσουν, νὰ προβῇ κατ' ἀνάγκην τὸ Κράτος εἰς τὴν ἀπαλλοτρίωσιν τῶν μηκαλλιεργημένων κτημάτων, διὰ νὰ τὰ δώσῃ εἰς ἀγρότας, οἱ ὁποῖοι νὰ τὰ καλλιεργήσουν. (Οὐρανομήκεις ζητωκραυγαὶ καὶ χειροκροτήματα). Ἐλπίζω ἢ μᾶλλον εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ φθάσωμεν ἕως ἐκεῖ παρὰ κάθε ἰδιοκτήτης θὰ καταβάλῃ τὴν μεγαλειτέραν του ἔντασιν καὶ τὰς μεγαλειτέρας του προσπαθείας πρὸς πλήρη καλλιέργειαν τῆς ἰδιοκτησίας του, χρησιμοποιῶν καὶ τοὺς ἀκτήμονας ἀγρότας πρὸς τοῦτο.

ΟΙ ΑΣΤΟΙ

Καὶ δεύτερον ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ἀστοὺς ἤθελα νὰ τοὺς εἴπω ὅτι δὲν πρέπει νὰ δυσανασχετοῦν — ἐὰν συμβαίνῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν πιστεύω νὰ συμβαίνῃ — διὰ τὰ ὑπὲρ τοῦ ἐργατικοῦ κόσμου λαμβανόμενα μέτρα. Δὲν πιστεύω βέβαια νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὴν Λαμίαν τοιαύτη δυσανασχέτησις Ἀλλ' ἐπειδὴ ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἀλλοῦ, τὸ λέγω εἰς τὴν Λαμίαν διὰ νὰ τὸ ἀκούσουν ὅλοι. Δὲν πρέπει νὰ νομίζωμεν ὅτι ἐνῷ κατωρθώσαμε νὰ σώσωμεν τὸν ἐργατικὸν κόσμον ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ νὰ τὸν προσελκύσωμεν εἰς τὸ ἅρμα τῆς ἐθνικῆς μας κυριαρχίας, ἐνῷ τὸ κατωρθώσαμεν τοῦτο βελτιοῦντες τὸ βιωτικὸν αὐτοῦ ἐπίπεδον διὰ θυσίας, τὰς ὁποίας προθύμως ἐδέχθη ὁ ἐργοδοτικὸς κόσμος, δὲν θέλω νὰ ἀκούω τώρα, ἀφοῦ κατωρθώθη αὐτὸ τὸ πρᾶγμα καὶ ἀφοῦ πρέπει διαρκῶς νὰ ἔχωμεν τὸν νοῦν μας ὥστε τὰ μέτρα ταῦτα νὰ τὰ διατηρήσωμεν πάντοτε εἰς τὴν ἀρχικήν των ἔντασιν, δὲν θέλω νὰ ἀκούω ἀφοῦ ἐκάμαμεν τὰς θυσίας, ν' ἀκούω γκρίνιες καὶ μουρμοῦρες διότι δῆθεν τὸ παρακάναμε εἰς τὴν ἐργατικήν μας πολιτικήν. (Ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγαὶ καὶ ἐπευφημίαι). Αὐτὸ εἶνε σφάλμα τεράστιον ἐκ μέρους τοιούτων ἐργοδοτῶν, ἐὰν ὑπάρχουν, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν τὸ συμμερίζεται ὁ ἐργοδοτικὸς κόσμος τῆς Ἑλλάδος καὶ εἶμαι βέβαιος ἀκόμη ὅτι δὲν θὰ ἀκουσθοῦν τέτοιες μουρμοῦρες καὶ γκρίνιες ὥστε ὁ ἐργατικὸς κόσμος ἐν πλήρει συνοχῇ μὲ τὴν ἀστικὴν κοινωνίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει, νὰ προβαίνῃ εἰς τὴν ἐργασίαν του προθύμως, εἰς τρόπον ὥστε οἱ ἐργάται, ὡς Ἕλληνες πολῖται, νὰ ἐργάζωνται ἀποφασισμένοι εἰς κάθε θυσίαν διὰ τὸ Ἔθνος καὶ τὸ κρατικὸν καθεστώς. (Ζωηρόταται ἐπευφημίαι, ζητωκραυγαὶ καὶ χειροκροτήματα). Καὶ ἔτσι, ἀστοὶ ἀκροαταί μου, νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι ὁ ἀστικός μας πολιτισμός, ὁ ὁποῖος στηρίζεται κυρίως ἐπὶ τοῦ ἐθνικοῦ αἰσθήματος, ἐπὶ τοῦ αἰσθήματος τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν πατρίδα, ἐπὶ τῆς θρησκείας καὶ τῆς οἰκογενείας καὶ ὁ ὁποῖος ἐδημιούργησε τὸν πολιτισμόν, τοῦ ὁποίου ἀπολαμβάνομεν ἡμεῖς σήμερον τοὺς καρπούς, ἔτσι δύνασθε νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι στερεώνεται κατὰ τρόπον ἀκαταμάχητον καὶ ἀκλόνητον. (Χειροκροτήματα παρατεταμένα καὶ ζητωκραυγαί).

Ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ εἰς τὴν Λαμίαν

ΟΙ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΟΙ

Βέβαια διὰ νὰ ἠμπορέσωμεν νὰ ἀνοίξωμεν τὸν δρόμον πρὸς τὰ ἐμπρὸς τοῦ τόπου αὐτοῦ ἐξετοπίσαμεν κάποιους, παραμερίσαμεν κάποιους (Ζητωκραυγαὶ καὶ χειροκροτήματα). Ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προχωρῇ κανεὶς ἐὰν δὲν παραμερίζῃ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τοῦ φράσσουν τὸν δρόμον. (Φωναί: Τράβα μπροστά, εἴμαστε ὅλοι μαζί σου). Διότι ἐὰν κανεὶς σταματᾷ ἐπὶ τοῦ πρώτου καὶ ἐλαχίστου ἐμποδίου, ἡ πρόοδος καθίσταται ἀδύνατος. Βεβαίως παρεμερίσαμεν κόσμον καὶ λυποῦμαι διότι εὑρέθημεν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ τὸν παραμερίσωμεν. Ἀλλὰ καλὰ ἐκάμαμεν (Οὐρανομήκεις ζητωκραυγαὶ καὶ παρατεταμένα χειροκροτήματα). Καὶ ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ξαναρχίσωμεν πάλιν τὰ ἴδια θὰ ἐκάμναμεν. Διὰ νὰ ἠμπορέσῃ τὸ λαϊκὸν αὐτὸ ρεῦμα νὰ τρέξῃ πρὸς τὰ ἀνάντη, νὰ βαδίσῃ τὸν δρόμον τὸν δύσκολον καὶ ἀνηφορικόν, διὰ νὰ ἠμπορέσῃ ἡ νεολαία αὐτὴ νὰ βαδίσῃ πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἔπρεπε νὰ φύγουν ἀπὸ μπροστά μας οἱ καθυστερημένοι καὶ ἔφυγαν. (Πανδαιμόνιον ζητωκραυγῶν καὶ χειροκροτημάτων καὶ φωνῶν: Ζήτω ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης, Ζήτω ὁ Ἀγρότης, Ζήτω ὁ Ἐργάτης, Ζήτω ὁ Πατέρας μας. Νὰ ζήσῃς χίλια χρόνια). Ὅτι αἱ ἐνέργειαί μας αὐταὶ ἐγέννησαν δυσαρεσκείας, τὸ γνωρίζω.

ΗΛΘΟΝ ΔΙ' ΑΓΩΝΑΣ

Ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ἐγὼ εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, εἰς τὴν Ἑλλάδα, δὲν ἐγεννήθην παρὰ δι' ἀγῶνας, δὲν ἦλθον διὰ νὰ σταυρώσω τὰ χέρια μου, ἀλλὰ δι' ἀγῶνας. (Ζητωκραυγαὶ καὶ χειροκροτήματα δονοῦν τὴν ἀτμόσφαιραν ἐπ' ἀρκετόν). Καὶ ὅταν κάμνῃ κανεὶς ἀγῶνας θὰ δυσαρεστήσῃ βεβαίως ἐκείνους, τοὺς ὁποίους καταβάλλει εἰς τοὺς ἀγῶνας αὐτούς. Ἀλλὰ θέλω ἀπὸ ἕνα πρᾶγμα νὰ σᾶς προφυλάξω καὶ νὰ ἐπαναλάβω καὶ ἐνταῦθα ἐν συντομίᾳ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν εἶπα εἰς τὴν Ἀταλάντην. Ἕνας τρόπος τοῦ νὰ ἐκφράζῃ κανεὶς τὴν δυσαρέσκειάν αὐτὴν καὶ νὰ κάμνῃ προσπάθειαν κάποιας ἀντιδράσεως, εἶνε τὸ νὰ ψιθυρίζῃ εἰς τὰ αὐτιὰ τοῦ κόσμου ὅτι ἡ κατάστασις αὐτὴ εἶνε προσωρινὴ καὶ θὰ παρέλθῃ καὶ πρέπει νὰ παρέλθῃ καὶ γρήγορα διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν κανονικὴν κατάστασιν, τὴν ὁμαλὴν καὶ τὴν μόνιμον. Καὶ ἐπαναλαμβάνω καὶ ἐδῶ ὅτι ἡ κατάστασις αὐτή, διὰ τὴν ὁποίαν λέγουν ὅτι πρέπει νὰ εἶνε μόνιμος καὶ τὴν ὁποίαν ὀνομάζουν ὁμαλήν, εἶνε ἐκείνη, ὁποία εἶχε φέρει τὸν τόπον αὐτὸν εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου, ἡ ὁποία εἶχε καταστρέψει τὰ οἰκονομικά του, ἡ ὁποία τοῦ εἶχε κατεξευτελίσει τὴν διοίκησιν, ἡ ὁποία τοῦ εἶχε καταξεσχίσει τὰ ἐθνικά του φρονήματα. Αὐτὴ εἶνε ἡ κατάστασις ἡ μόνιμος καὶ ὁμαλή, λέγουν αὐτοί! Ἡ δὲ κατάστασις, ἡ ὁποία ἀνύψωσε τὸν τόπον ἀπὸ τὸ τέλμα, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο, ἡ ὁποία ἔδωσεν εἰς τὸν Ἕλληνα τὸ αἴσθημα τῆς ὑπερηφανείας, ἡ ὁποία ἔσωσε τὰ οἰκονομικὰ τοῦ τόπου, ἡ ὁποία ἐφρόντισε διὰ τὴν ἐξύψωσιν τοῦ ἀγροτικοῦ καὶ ἐργατικοῦ κόσμου, ἡ κατάστασις, ἡ ὁποία ἀνέπτυξε τὰς πολεμικὰς τοῦ Ἔθνους δυνάμεις εἰς τὴν σημερινὴν των ἀκμήν, αὐτὴ ἡ κατάστασις, λέγουν αὐτοί, εἶνε προσωρινὴ καὶ πρέπει νὰ περάσῃ διὰ νὰ ἐπανέλθῃ ἡ ἄλλη, ἡ μόνιμος. Καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, οἱ λέγοντες αὐτὰ τὰ πράγματα νομίζουν ὅτι εἶναι ἄνθρωποι νοήμονες καὶ ὅτι εἶναι ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἠμποροῦν νὰ διαβλέπουν τὸ μέλλον τῆς χώρας. (Οὐρανομήκεις ζητωκραυγαὶ καὶ παρατεταμένα χειροκροτήματα).

Σᾶς ἀναφέρω αὐτὲς τὶς κουβέντες διὰ νὰ τὰς γνωρίζετε ὅλοι σας, σᾶς ἀναφέρω τὶς κουβέντες αὐτές, ποὺ γίνονται στὰ καφενεῖα, καὶ εὔχομαι νὰ μὴ γίνωνται ἐδῶ. Πρέπει, ἐπὶ τέλους, κάποτε αὐτὲς τὶς κουβέντες νὰ τὶς φέρωμεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ σᾶς τὰς ἐκθέτω ἐδῶ εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου διὰ νὰ τὰς ἴδωμεν, ὅπως εἴμεθα ἐδῶ μαζεμένοι μυριάδες ἐσεῖς καὶ ἕνας ἐγὼ καὶ νὰ εἴπωμεν καθαρὰ τί εἶναι αὐτὲς οἱ ἀνοησίες, μὲ τὰς ὁποίας ἐζήτησαν νὰ μᾶς ἐξαπατήσουν. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ εἶνε ἡ Ἑλλὰς ἰσχυρὸν Ἔθνος καθιστᾷ τὴν κατάστασιν αὐτὴν μόνιμον. (Διότοροι κραυγαὶ καὶ μυριόστομοι φωναί: Νὰ μείνῃς γιὰ πάντα. Νὰ ζήσῃς χίλια χρόνια καὶ νὰ μᾶς κυβερνᾷς, νὰ μᾶς ζήσῃς, Πατέρα). Βεβαίως ἡ κατάστασις θὰ ἐξελιχθῇ μίαν ἡμέραν, ὄχι ὅμως ποτὲ πρὸς τὰ ὀπίσω (πανδαιμόνιον ζητωκραυγῶν καὶ φωνῶν : Ποτέ, ποτέ), ἀλλὰ πρὸς τὰ ἐμπρός. (Φωναί: Τράβα μπροστά, εἴμεθα ὅλοι μαζί σου). Καὶ περὶ τούτου ἔχομεν ἡμεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀνελάβομεν τὰς εὐθύνας αὐτάς, τὸν νοῦν μας καὶ τὰς φροντίδας μας καὶ τὰς προθέσεις μας καὶ τὰς σκέψεις μας.Καὶ δύναται περὶ αὐτῶν νὰ εἶναι ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς βέβαιος. Θὰ ἐξελιχθῇ ἐπομένως πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἀποτελεῖ ὅμως τὸ ἐν γένει καθεστὼς μονιμότητα. Μονιμότητα, διότι ἀλλέως δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ ὁ τόπος αὐτὸς νὰ πάθῃ καὶ νὰ κακοπάθῃ, πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον κανεὶς Ἕλλην δὲν ἠμπορεῖ ν' ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνην. Καὶ ἂν εὑρίσκετο κανένας μωρός, ὁ ὁποῖος θὰ ἤθελε νὰ σκεφθῇ ν' ἀναλάβῃ τοιαύτην εὐθύνην, εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς θὰ τὸν ἅρπαζε ἀπὸ τὸν τράχηλον διὰ νὰ τὸν καθήσῃ κατὰ γῆς, κάτω! (Αἱ ζητωκραυγαί, τὰ χειροκροτήματα καὶ αἱ φωναὶ παρατείνονται ἐπ' ἀρκετόν). Μὲ τὴν πεποίθησνν αὐτήν, Λαὲ τῆς Λαμίας, Λαὲ τῆς Ρούμελης, μὲ τὴν πεποίθησιν αὐτὴν θὰ μὲ ἀκολουθήσῃς εἰς τὸν δρόμον αὐτὸν, τὸν ὁποῖον δὲν σοῦ ὑπόσχομαι ἄνετον καὶ διὰ τὸν ὁποῖον σὲ προειδοποιῶ ὅτι θὰ εἶνε δύσκολος καὶ ἀνηφορικός, μὲ τὴν πεποίθησιν αὐτὴν ὅτι θὰ μὲ ἀκολουθήσετε δίδοντάς μου τὴν ἐμπιστοσύνην σας ὥστε νὰ ἠμπορῶ εἰς κάθε περίστασιν νὰ λέγω ὅτι ἐκπληρῶ τὴν ἐντολήν σας, σᾶς χαιρετίζω μετὰ χαρᾶς, ἐπαναλαμβάνω τὰς εὐχαριστίας μου διὰ τὰ αἰσθήματα, ποὺ μοῦ ἐκδηλώνετε μὲ τὴν καταπληκτικήν σας αὐτὴν συγκέντρωσιν καὶ κραυγάζω:

—Ζήτω ὁ Λαὸς τῆς Ρούμελης!
—Ζήτω ὁ Βασιλεύς!
—Ζήτω ὁ Λαὸς τῆς Λαμίας!

Τὸ τέλος τοῦ λόγου τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ ἐκάλυψαν ζητωκραυγαὶ καὶ χειροκροτήματα.

Εὐσταλεῖς φουστανελλοφόροι χαιρετοῦν τὸν κ. Πρωθυπουργὸν κατὰ τὴν ἄφιξίν του εἰς τὴν Λαμίαν

ΦΑΡΙΣΣΑΙΟΙ Nº 2

Η ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΣ ΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ

Θέμα τοῦ ἄρθρου μας δὲν εἶναι οἱ γνωστοὶ ἐκ τῆς Καινῆς Διαθήκης Φαρισσαῖοι τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, οἱ σταυρωταὶ τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' οἱ Φαρισσαῖοι τοῦ συγχρόνου Ἑλληνισμοῦ καὶ σταυρωταὶ αὐτοῦ, τοὺς ὁποίους κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τοὺς πρώτους ὠνομάσαμεν «Φαρισσαίους Νο 2».

Ἐπὶ 20 καὶ πλέον ἔτη ὁ Ἑλληνισμὸς δίκην ἐγκληματίου, ἤγετο δέσμιος ἀπὸ τὸν Ἄννα εἰς τὸν Καϊφαν καὶ τἀνάπαλιν, δικαζόμενος καὶ καταδικαζόμενος ὑπὸ τῶν Φαρισσαίων Νο 2, διότι ἐφρόνει, ὅτι ἐστραγγαλίσθη ἡ ἐλευθερία του, ἀφ' ὅτου εἶχεν ἐπιβληθῆ εἰς αὐτὸν πολίτευμα ξένον πρὸς τὴν ἰδιοσυγκρασίαν του, διότι ἐτόλμα νὰ διαμαρτύρεται, ὁσάκις ἔβλεπε τὴν ὀλιγαρχίαν ἀσύδοτον καὶ ἀνενόχλητον καὶ ἐν ὀνόματι τῆς «δημοκρατίας» νὰ ὀργιάζῃ εἰς βάρος του, διότι ἐπόθει νὰ ἴδῃ τὴν Ἑλλάδα συγχρονισμένην καὶ ἀνταξίαν τοῦ πανενδόξου παρελθόντος αὐτῆς...

Καὶ ὅμως οἱ Φαρισσαῖοι Νο 2 τὰ ὑπολείμματα αὐτὰ ἐκείνης τῆς μοιχαλίδος καὶ ἁμαρτωλοῦ γενεᾶς, ἡ ὁποία καταπροδώσασα ἐλαφρᾷ τῇ συνειδήσει πᾶν ὅσιον καὶ ἱερὸν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἦτο ἕτοιμος νὰ παραδώσῃ ὁλόκληρον αὐτὸν κατὰ τὴν 4 Αὐγούστου εἰς τὸν Μινώταυρον τῆς Γ' Διεθνοῦς, σήμερον κόπτονται καὶ ὀδύρονται, διατὶ νομίζετε ; Διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ἡ ὁποία κατ' αὐτοὺς ἀπωλέσθη ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς 4 Αὐγούστου !

Ὢ τῆς ἀνηκούστου ὑποκρισίας καὶ τῆς τερατώδους ἀναισχυντίας αὐτῶν ! Αὐτοί, οἱ ὁποῖοι οὐχὶ ἅπαξ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ τὴν ἔγραψαν στὰ παληὰ των τὰ παπούτσια,ὁμιλοῦν περὶ ἐλευθερίας, ὡς ἐὰν ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς νὰ μὴ εἶναι καὶ σήμερον εἰς θέσιν νὰ ἐννοήσῃ, τί ἐσήμαινεν ἐλευθερία προαυγουστιανὴ καὶ τί σημαίνει ἐλευθερία μεταυγουστιανή.

Ἡμεῖς προερχόμενοι ἀπὸ μέρη τοῦ τέως ὑποδούλου Ἑλληνισμοῦ, ζήσαντες καὶ ἐν Ρωσσίᾳ ἐπὶ 18 ἔτη, ἐξ ὧν τὰ 14 ὑπὸ σοβιετικὸν καθεστὼς καὶ συνεπῶς γνωρίζοντες, τί ἐστὶ πραγματικὴ ἐλευθερία, ἐν Ἑλλάδι δὲ διαβιοῦντες ἀπὸ τοῦ 1931, ὁμολογοῦμεν, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὅτι σήμερον ἀκόμη ἀδυνατοῦμεν νὰ ἐννοήσωμεν, τί εἴδους ἐλευθερία ἦτο ἐκείνη ἡ προαυγουστιανή.

1) Ὅταν οἱ μὲν Παρτσαλίδης, Νεφελούδης, Σκλάβαινας καὶ Σία ἦσαν ἐλεύθεροι καὶ ὑποψηφιότητα βουλευτοῦ νὰ θέτωσι καὶ ἐκλογικὰς περιοδείας νὰ ἐπιχειρῶσιν ἀνὰ τὴν ὕπαιθρον καὶ τὸ ἀστικὸν καθεστὼς νὰ ὑβρίζωσιν καὶ τὸ ἐθνικὸν καὶ θρησκευτικὸν αἴσθημα τοῦ Ἕλληνος νὰ προσβάλλωσι καὶ τὴν ὑπόστασιν τοῦ κράτους νὰ ὑπονομεύωσι, συνεργαζόμενοι μετὰ Βουλγάρων κομιτατζήδων καὶ εἰς τὴν Βουλὴν νὰ παρακάθηνται, ἀμειβόμενοι πλουσιοπαρόχως ἀπὸ τὸ Δημόσιον καὶ τὴν Γ' Διεθνῆ, οἱ δὲ Χαραλαμπίδης, Λαζαρίδης καὶ οἱ λοιποὶ ἀκαταλόγιστοι σύντροφοι προσήλυτοι τῶν πρώτων καὶ θύματα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῆς ἀμαθείας αὐτῶν, ἐστέλλοντο τὴν ἐπομένην τῶν ἐκλογῶν εἰς ἐξορίαν, διότι εἶχον τὴν ἀφέλειαν νὰ παρευρίσκωνται ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος κατὰ τὴν διαλογὴν τῶν ψήφων καὶ ἐπέστρεφον ἐκ τῆς ἐξορίας μετὰ ἓν ἔτος περισσότερον ἐξηθλιωμένοι καὶ οἰκονομικῶς καὶ ἠθικῶς.

2) Ὅταν 150 βουλευταὶ τοῦ ἑνὸς ἀστικοῦ κόμματος καὶ ἰσάριθμοι σχεδὸν τοῦ ἑτέρου τοιούτου δὲν ἦσαν οὔτε ἐλεύθεροι, οὔτε ἱκανοί, ὄχι μόνον κυβέρνησιν νὰ δώσουν εἰς τὴν χώραν, ἀλλὰ καὶ ἕνα ἄλπουν πρόεδρον τῆς μακαρίτιδος Βουλῆς νὰ ἐκλέξωσι καὶ περιῆλθον κάποτε εἰς τὴν ἀνάγκην ἀμφότερα τὰ εἰρημένα ἀστικὰ κόμματα νὰ διαπραγματευθῶσι μετὰ τῆς δεκάδος τῶν κομμουνιστῶν βουλευτῶν—Κύριος οἶδεν ἐπὶ ποίοις ἀνταλλάγμασι τῶν ἀρχῶν καὶ τῆς ἐλευθερίας (;) τῶν— περὶ συμμαχίας καὶ νὰ προτείνωσι σύμφωνα φιλίας—ἀνάγνωθι λυκοφιλίας,—ἐνῷ, ἐὰν εἶχον καὶ κόκκον αἰσθήματος ἐθνικῆς φιλοτιμίας θὰ ἔπρεπεν αὐτοὺς τοὺς 10 κομμουνιστὰς βουλευτὰς νὰ ἐκδιώξωσι τῆς Βουλῆς, ὅπως ἐσχάτως ἔπραξεν ἡ Βουλγαρικὴ Βουλή, καίτοι οἱ Βούλγαροι κομμουνισταὶ οὐδέποτε ἔπαυσαν νὰ ἐργάζωνται ἐντὸς τοῦ ἐθνικοῦ των πλαισίου.

3) Ὅταν ὁ κάθε θερμοκέφαλος στρατιωτικὸς μόλις ἐξύπνα τὸ πρωΐ, ἦτο ἐλεύθερος νὰ κηρύξῃ καὶ μίαν «ἐπανάστασιν». Καὶ διατί ὄχι ; Μήπως εἶχε νὰ διακυβεύσῃ τίποτε !; Ἂν ἐπετύγχανεν ἡ «ἐπανάστασις», «τὸ πραξικόπημα», εἶχε καλῶς· βαθμοί, ἀξιώματα, ὑπόληψις, κοσμητικὰ ἐπίθετα... ὅλα θὰ τὰ εἶχεν ἄφθονα· καὶ ἂν ἀπετύγχανε, δὲν θὰ ἔχανε τὰ «κεκτημένα». Τὸ πολὺ - πολὺ θὰ ἀπεστρατεύετο ἢ θὰ ἠμνηστεύετο, διότι «κάθε ἐπανάστασις δημιουργεῖ δίκαιον !». Μὰ ἐν τῷ μεταξὺ ἐχύθη ἀδελφικὸν αἷμα· ἐφονεύθησαν δεκάδες, ἑκατοντάδες στρατιωτῶν. Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασίαν· ἔπεσαν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας !

4) Ὅταν οἱ μὲν ὀλίγοι ἐπιτήδειοι ἦσαν ἐλεύθεροι νὰ ἐξάγωσι συνάλλαγμα εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ ἂς ἐμειοῦτο τοιουτοτρόπως τὸ εἰς συνάλλαγμα ἀπόθεμα τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, διὰ νὰ εἰσάγωσιν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ σκόρδα ἀκόμη, οἱ δὲ χωρικοὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ οἱ κτηνοτρόφοι ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ πωλῶσι τὰ προϊόντα των εἰς ἐξευτελιστικωτάτας τιμάς.

5) Ὅταν ὁ Τύπος ἡμερήσιος καὶ περιοδικὸς—εὐτυχῶς ὄχι ὅλος— καὶ πλεῖστοι τῶν διανοουμένων μας, ἦσαν ἐλεύθεροι νὰ ἁμιλλῶνται ποῖος νὰ ἀμαυρώσῃ περισσότερον τὰς λαμπροτέρας σελίδας τῆς Ἱστορίας μας καὶ νὰ βεβηλώσῃ τὸ θαῦμα τῆς ἐθνικῆς μας Παλιγγενεσίας καὶ τοὺς ἐνδόξους Βαλκανικοὺς πολέμους μας. Μήπως δὲν ἐγράφησαν καὶ δὲν ὑπεστηρίχθησαν μετὰ πείσματος ὅτι δῆθεν οἱ πρωτεργάται τοῦ 21 ἐμφοροῦντο οὐχὶ ἀπὸ ἰδεαλισμόν, ἀλλ' ἀπὸ ὑλικὰ συμφέροντα, ὅτι δῆθεν πᾶς ἄλλος καὶ δεκανεὺς ἀκόμη θὰ διεξῆγε καλλίτερον τοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους παρὰ ὁ ἀείμνηστος Στρατηλάτης Κωνσταντῖνος ὁ ΙΒ';

6) Ὅταν οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι ἦσαν ἐλεύθεροι νὰ θέτωσιν εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς ἀρριβίστα δημοσιογράφου ἀπόρρητα τοῦ κράτους. Τίς δὲν ἐνθυμεῖται τὴν ἐφημερίδα ἐκείνην, ἥτις ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ ἀνέγραφεν ἀσυστόλως ὅλα τὰ κονδύλια, τὰ ὁποῖα διετέθησαν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν διὰ τὴν ἐξαγορὰν ξένων ἐφημερίδων καὶ πρὸς ἐξυπηρέτησιν δῆθεν οὐχὶ ἐθνικοῦ τινος σκοποῦ, ἀλλὰ γνωστῆς τότε πολιτικῆς μας φυσιογνωμίας ;

7) Ὅταν ὁ μὲν ἐργοδότης ἦτο ἐλεύθερος νὰ κανονίζῃ κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ τὰ ἡμερομίσθια τοῦ ἐργάτου, ὁ δὲ τελευταῖος ἦτο ὑποχρεωμένος, ὁσάκις δὲν ἠμπόρει νὰ συντηρήσῃ τὴν οἰκογένειάν του μὲ τὸ «ἐλέῳ τοῦ ἐργοδότου ὁρισθὲν ἡμερομίσθιον» ἢ νὰ ἀπεργήσῃ, ὁπότε ἐστιγματίζετο ὡς κομμουνιστὴς ἢ νὰ εἴπῃ εἰς τὸ ἀφεντικό του «σφάξε με, ἀγᾶ μου, ν' ἁγιάσω». Δὲν ὑπάρχει δὲ ἀμφιβολία, ὅτι εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ὁ ἐργοδότης θὰ εἶχε τὸ δίκαιον καὶ θὰ ἦτο ἐν τάξει καὶ ἀπέναντι τοῦ ἐθνισμοῦ καὶ τῆς θρησκείας καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ ! ;

Δὲν θέλομεν νὰ ἐπεκταθῶμεν περισσότερον. Τὰ ὀλίγα αὐτὰ ἀρκοῦν νὰ πείσουν πάντα καλῆς πίστεως συζητητήν, ὅτι ἡ ἐλευθερία τῆς προαυγουστιανῆς περιόδου μόνον κατ' εὐφημισμὸν δύναται νὰ λέγεται ἐλευθερία. Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι μόνον οἱ Φαρισσαῖοι Νο 2 θὰ ἐδέχοντο εὐχαρίστως καὶ κομμουνισταὶ νὰ γίνουν εἰς τὸ τέλος, ὄχι ὅμως καὶ φασίσται, καὶ θὰ ἐπικαλοῦνται πάντοτε Θεοὺς καὶ δαίμονας διὰ νὰ μᾶς βεβαιώσουν περὶ τούτου καὶ περὶ τῶν ὅτι αὐτοί, ἂν σήμερον θρηνοῦν, θρηνοῦν τὴν ἀπώλειαν τῆς ἐλευθερίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ ! (Σίκ).

Ἡμεῖς ὅμως ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὸ

(Συνέχεια εἰς τὴν 15ην σελίδα)

ΤΑ ΕΠΑΡΧΙΑΚΑ ΤΜΗΜΑΤΑ

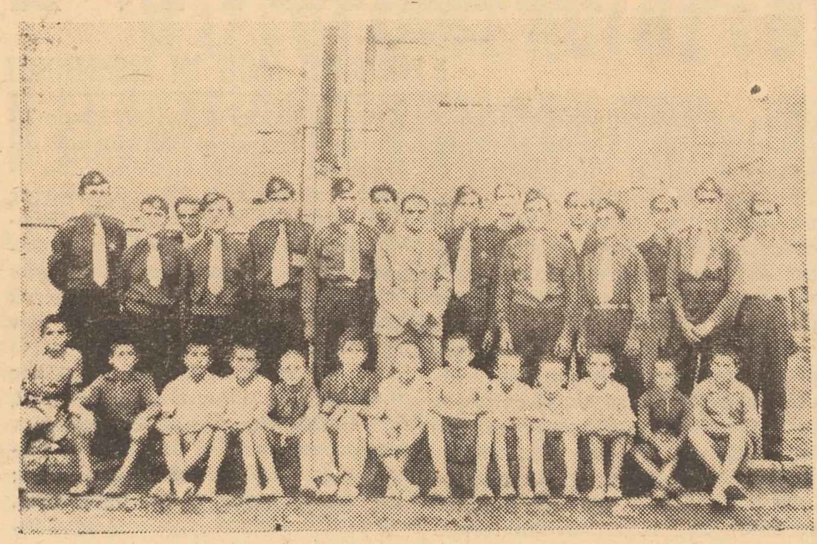

Τμῆμα Φαλαγγιτῶν καὶ σκαπανέων Αἰγίου

Ἡ Ε. Ο. Ν. Σελλασίας κατὰ τὴν 4ην Αὐγούστου

Βαθμοῦχοι τῆς 12ης Φάλαγγος Ἡγουμενίτσης

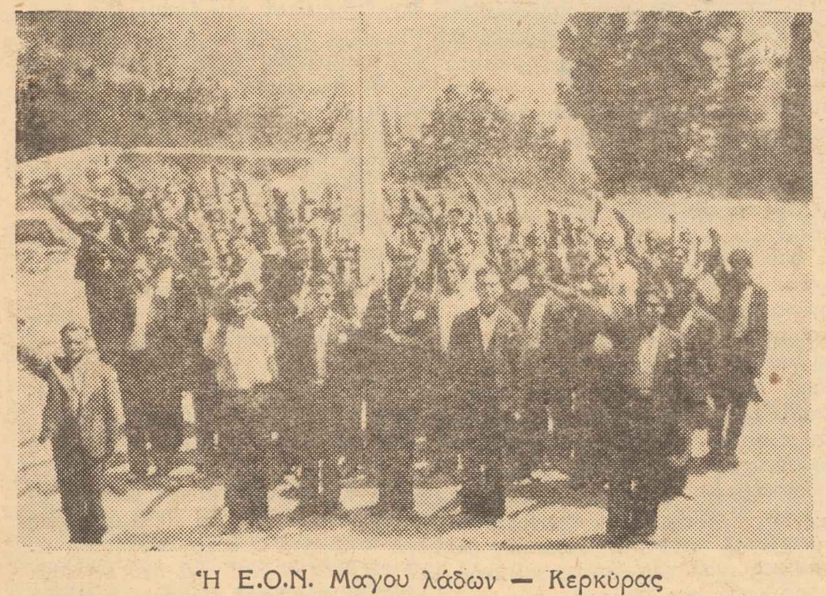

Ἡ Ε.Ο.Ν. Μαγουλάδων — Κερκύρας

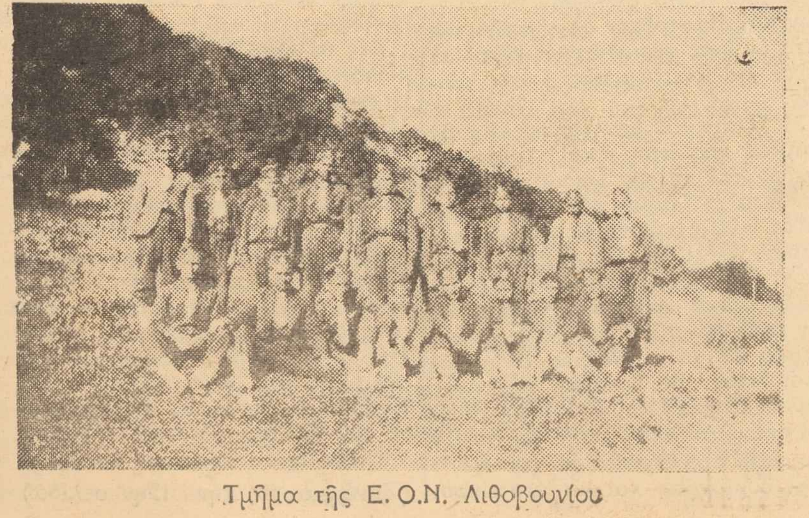

Τμῆμα τῆς Ε. Ο.Ν. Λιθοβουνίου

ΑΙ ΡΑΔΙΟΦΩΝ. ΚΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

ΤΙ ΜΑΣ ΖΗΤΕΙ ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΡΑΤΟΣ

Φαλαγγίτισσες καὶ σκαπάνισσες, ἂν τὸ δῶρο τοῦτο τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς προόδου, τὸ ραδιόφωνο, προσφέρῃ ἐξαιρετικὲς ὑπηρεσίες σ' ὅλα τὰ ἐπίπεδα τῆς ζωῆς, στὴ νεότητα προσφέρει κάτι περισσότερο.

Προσφέρει σ' αὐτὴν τὸν τρόπο τῆς ψυχικῆς καὶ πνευματικῆς ἐπαφῆς μὲ ἕνα κόσμο, ποὺ τὸν συνδέουν τὰ νειᾶτα καὶ δὲν τὸν χωρίζει καμμιὰ διάκρισις. Γιατὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι συνδέονται μεταξύ τους μὲ διαφόρους δεσμοὺς καὶ κοινωνικὲς ἀλληλοεξαρτήσεις.

Συνδέονται μὲ κάποιες ἰδιότητες.

Ἐπιστημονικές, ἐπαγγελματικές, καλλιτεχνικὲς καὶ ἄλλες, τῶν ὁποίων ὅμως, τὰ πλαίσια εἶνε σχετικῶς περιωρισμένα.

Ἐνῷ ἐμεῖς;

Ἐμεῖς συνδεόμαστε μὲ μιὰ ἀθάνατη καὶ τρισευλογημένη ἰδιότητα ποὺ λέγεται νεότης.

Οἱ νέοι εἴτε σπουδάζουν, εἴτε ἐργάζονται καὶ βιοπαλαίουν, εἴτε εἶνε νεαροὶ ἐπιστήμονες, εἴτε ἐπαγγελματίαι, εἶνε συνδεδεμένοι μὲ τὰ νειᾶτα τους.

Τὸν χρυσὸ αὐτὸν κρίκο τῶν ψυχῶν τους.

Ὅταν ἕνας νέος μιλῇ, μιλοῦν ὅλες οἱ ψυχὲς τῶν νέων μαζύ.

Κι' ἂν ὑπάρχῃ ἀκόμη μιὰ μικρὴ μερίδα τῆς Ἑλληνικῆς νεότητος, ποὺ δὲν μιλεῖ μὲ τὶς δικές μας ψυχές, κι' ἐξακολουθεῖ τὸ παραστράτημά της, δικό μας πάλι ἔργο εἶνε νὰ τὴν διδάξουμε, νὰ τὴν ζεστάνουμε μὲ τὴν ἐθνική μας θέρμη, νὰ τὴ φέρουμε κοντά, πολὺ κοντά μας, γιατὶ ἐμᾶς θὰ νοιώσῃ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον.

Ἀπ' αὐτὸ λοιπὸν ὅλοι καὶ ὅλες μας καταλαβαίνουμε, πόσο τέλειοι πρέπει νὰ γίνουμε, γιὰ νὰ δώσουμε τὸ παράδειγμα καὶ ν' ἀποτελέσουμε τὸ ζωντανὸ βιβλίο γιὰ κείνους, ποὺ θὰ μᾶς ἀκολουθήσουν.

«Τὸ Ἔθνος μας, εἶπε ὁ ΑΡΧΗΓΟΣ, ἔχει ἀνάγκην θερμότητος καὶ ἡλίου γιὰ νὰ ζήσῃ, καὶ τὴν θερμότητα καὶ τὸν ἥλιο μπορεῖτε νὰ τὰ μεταδώσετε σεῖς οἱ νέοι».

Ἐμεῖς οἱ νέοι λοιπὸν εἴμαστε ἐκεῖνοι, ποὺ μᾶς ἀνατίθεται ἕνα μεγάλο ἔργο ἀπὸ τὸν ΑΡΧΗΓΟ.

Πῶς ὅμως ἐμεῖς θὰ εἶνε δυνατὸν νὰ φθάσουμε στὸ ποθούμενο τέρμα, ἂν δὲν κατανοήσουμε σὲ τὶ θυσίες πρέπει νὰ ὑποβληθοῦμε, γιὰ νὰ ἀλλάξουμε τόσα καὶ τόσα ψυχικὰ στρεβλώματα, ποὺ τὸ παρελθὸν μᾶς φόρτωσε;

Τὸ παρὸν μᾶς παρουσιάζει μεγάλες ὑποχρεώσεις.

Ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ μεγάλη ψυχικὴ ἀποκάθαρσι.

Ἔχουμε ἀνάγκη νὰ ξερριζώσουμε ἕξεις, συνήθειες καὶ τρομερὰ ἐλαττώματα, ποὺ τὸ ξερρίζωμά τους θὰ πονέσῃ πολύ. Θὰ τρέξῃ αἷμα ἄφθονο. Αἷμα μολυσμένο ἀπὸ τὸ κακὸ παρελθόν.

Εἶνε ἡ πρώτη, ἡ μεγαλύτερη θυσία ποὺ μᾶς ζητεῖ τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου.

Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἀρνηθῇ, πῶς αὐτὸ εἶνε θυσία καὶ θυσία μεγάλη, ἀφοῦ θὰ ὑποβάλουμε τὸν ἑαυτό μας στὴ βάσανο ἐκείνη, ποὺ θὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὶς ἕξεις καὶ τὶς συνήθειες ἐκεῖνες, ποὺ μᾶς κατήντησαν ἀτομικιστάς, ἐγωϊστὰς καὶ συμφεροντολόγους.

Νὰ λοιπὸν τὶ ζητεῖ ἀπὸ μᾶς ὁ ΑΡΧΗΓΟΣ.

Μᾶς ζητεῖ μιὰ ψυχική, πνευματικὴ καὶ σωματικὴ ἀναγέννησι, γιατὶ σ' αὐτὰ στηρίζει τὴν ὕπαρξι τῆς Ἑλλάδος μας.

Τί ἀξία θὰ εἶχε τὸ καλὸ τῆς Κοινωνίας, ἂν οἱ ζωντανὲς ψυχὲς τῶν μελῶν της, ἐμεῖς δηλαδή, δὲν ἦσαν συνδεδεμένες μ' ἕνα ὕψιστο ἀξιολογικὸ περιεχόμενο;

Καμμιὰ ἀπολύτως.

Ἡ ἀνάπτυξις καὶ διατήρησις μιᾶς πολιτείας ἔχει ἀνάγκην τῆς διαρκοῦς καλλιεργείας τοῦ ἀτόμου, τόσο στὸ ψυχικό, ὅσο καὶ στὸ πνευματικὸ καὶ σωματικὸ πεδίο. Τοῦ ἀτόμου ποὺ ἀποτελεῖ μέρος τοῦ συνόλου καὶ τοῦ συνόλου, ποὺ λέγεται Ἔθνος.

Ἀπὸ τὴν ψυχικὴ καλλιέργεια ἀπορρέει ὁ σύνδεσμος ἐκεῖνος, ποὺ ἑνώνει τὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων μὲ αἴσθημα εἰλικρινοῦς φιλίας, ἀλληλεγγύης καὶ συμπόνοιας.

Καὶ τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ διαπιστώσῃ ἀπὸ τὴν συμβολὴ τῶν Νέων τῆς Ὀργανώσεώς μας στοὺς σεισμοὺς τοῦ Ὠρωποῦ, πόση μεταβολὴ ἐπῆλθε στὶς ψυχές μας.

Ἡ Νεολαία τὴν ἴδια μέρα τῶν σεισμῶν, στὶς 20 Ἰουλίου, πρωῒ - πρωῒ βρέθηκε στὸν τόπο τῆς καταστροφῆς.

Οἱ φαλαγγῖται προσέφεραν ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες.

Τὸ Ὑγειονομικό μας Τμῆμα ἐργάστηκε κατὰ τρόπο ἀξιοθαύμαστο, ποὺ βλέποντάς το κανεὶς θὰ νόμιζε, πὼς ἀποτελεῖται ἀπὸ ἔμπειρους καὶ συνειθισμένους σὲ τέτοια δυστυχήματα νοσοκόμους.

Ἄλλα συνεργεῖα ἔστηναν ἑκατοντάδες σκηνὲς μέσα σὲ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα, γιὰ νὰ στεγάσουν τὰ θύματα τῶν σεισμῶν, ἐνῷ ἄλλοι φαλαγγῖται, ἄγρυπνοι φρουροί, διεφύλατταν τὶς περιουσίες καὶ τὰ ὑπάρχοντα τῶν τόσο σκληρὰ δοκιμασθέντων αὐτῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὴ φοβερὰ θεομηνία.

Ἡ ἀνάπαυσι μικρὴ καὶ ἡ ἐργασία μεγάλη, σκληρὴ καὶ ἄραρη.

Κι' ὅταν ἡ ἀποστολή τους πιὰ εἶχε τελειώσει, οἱ καλοὶ Ἕλληνες τοῦ Νέου Κράτους ἐγκατέλειπαν τὸν τόπο τῆς καταστροφῆς μὲ μάτια βουρκωμένα, ποὺ ἔδειχναν ὅλη τὴν ψυχικὴ μεταβολή τους, τὴ μεταβολὴ αὐτή, ποὺ τοὺς ἀνέβασε καὶ πάλι στὸ ψηλὸ ἐκεῖνο ἠθικὸ ἐπίπεδο, ποὺ λέγεται Ἑλληνικὴ ἀνωτερότης.

Ὁ ΑΡΧΗΓΟΣ δι' Ἡμερησίας του Διαταγῆς ἐξεδήλωσε ὅλη του τὴν εὐαρέσκεια στὴν Ἑλληνικὴ Νεολαία.

Αὐτὸ εἶνε ἕνα παράδειγμα τῆς ψυχικῆς μας ἀποκαθάρσεως.

Ἀπὸ τὴν πνευματικὴ καλλιέργεια ἀπορρέει ἀκόμη ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα, ὁ σεβασμὸς στοὺς Νόμους, ἡ εὐγνωμοσύνη στοὺς γεννήτοράς μας καὶ τοὺς διδασκάλους μας καὶ ἡ εὐγένεια πρὸς τοὺς μεγαλυτέρους μας.

Ὅλ' αὐτὰ εἶνε στοιχεῖα, ποὺ δημιουργοῦν τιμίους καὶ ἠθικοὺς πολίτας καὶ Ἔθνη, τὰ ὁποῖα εἶνε ἀδύνατον νὰ κλονισθοῦν ποτὲ ἀπὸ ἐσωτερικοὺς καὶ ἐξωτερικοὺς ἐχθρούς, εἴτε μὲ τὸ σίδηρο καὶ τὴ φωτιά, εἴτε μὲ τὴν πέννα καὶ τὰ φθοροποιὰ διδάγματα.

*

Τρίτος συντελεστὴς μιᾶς ὑγιοῦς κοινωνίας εἶνε ἡ σωματική μας καλλιέργεια. Ἀπ' αὐτὴν ἀπορρέει ἡ εὐρωστία τῆς φυλῆς μας, ἡ ὑγεία μας, ἡ ὄρεξις γιὰ ἐργασία καὶ κυρίως ἡ πειθαρχία.

Χωρὶς γερὰ σώματα τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ ἕνα Ἔθνος, γιατὶ εἶνε φυσικὸ νὰ μὴ ἔχῃ ἐμπιστοσύνη σὲ ἀνθρώπους καχεκτικοὺς καὶ κακομοίρηδες.

Τὸ γερὸ κορμὶ δίνει τὴ χαρὰ καὶ τὴν κίνησι.

Εἶνε τὸ χρυσὸ κουτὶ ποὺ πρέπει νὰ κλείνῃ καὶ πολύτιμο περιεχόμενο.

Κι' ἐμεῖς οἱ φαλαγγίτισσες σήμερα —περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐποχὴ— ἔχουμε ἀνάγκη νὰ πλουτίσουμε τὸν ἑαυτό μας μὲ τὰ τρία αὐτὰ στοιχεῖα, τῆς ψυχικῆς, πνευματικῆς καὶ σωματικῆς ἀναπτύξεως, ποὺ δίνουν στὸν ἄνθρωπο τὴν ἀγωγή.

Αἱ πρόγονοί μας εἶχαν ὅλα αὐτὰ τὰ στοιχεῖα.

Ἦταν καὶ μητέρες μὲ στοργή, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες μὲ καρδιὰ πολεμική.

Ἂν ὅλοι οἱ Λαοὶ ἔχουνε νὰ ἐπιδείξουνε γυναῖκες, ποὺ κρατᾶνε στὴν ἱστορία τους κάποια ξεχωριστὴ θέσι ἢ γιὰ τὴν ἐθνική τους δράσι ἢ γιὰ τὰ παραδειγματικά τους ἠθικὰ χαρίσματα, χωρὶς ἀμφισβήτησι ὁ δικός μας λαὸς ὁ Ἑλληνικός, ἔχει νὰ παρουσιάσῃ γιὰ παράδειγμα πολὺ περισσότερες.

Καὶ τὸ δικό μας ἰδιαίτερο χαρακτηριστικὸ δὲν εἶνε οἱ μεγάλες γυναικεῖες φυσιογνωμίες, ποὺ διέπρεψαν σ' ὅλα τὰ πεδία τῆς ἐξελίξεώς μας ὡς ἄτομα, ἀλλά, κυρίως, ὡς ὁμαδικὲς ἐκδηλώσεις ψυχικῆς καὶ πνευματικῆς ἀνωτερότητος.

Ἕνα «ΤΑΝ ἢ ΕΠΙ ΤΑΣ» κλείνει μέσα του τὴν ἐντονώτερη ἔκφρασι τῆς ἀνώτερης ἐθνικῆς ἀγωγῆς, ποὺ μπορεῖ νὰ δώσῃ μάννα στὸ παιδί. Καὶ αὐτὸ δὲν τὸ εἶπε μιὰ ἀλλὰ χιλιάδες Σπαρτιάτισσες μαννάδες στὰ παιδιά τους.

Ὁ σεβασμὸς στὴν πατρίδα ἦταν ἡ ἀφετηρία τῆς ἀγωγῆς τῶν νέων καὶ νεανίδων.

Ἀλλὰ καὶ ἡ σύγχρονη ἐποχὴ ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἕνα χορὸ τοῦ Ζαλόγγου ὡς σύμβολο θυσίας καὶ διατηρήσεως τῆς τιμῆς τῶν Ἑλληνίδων.

Μὲ τὰ παραδείγματα αὐτά, ποὺ εἶνε ὁ ἀφρὸς τῶν δύο ἐποχῶν, τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς νεωτέρας, ξεκινᾶμε καὶ μεῖς σήμερα γιὰ τὴ μεγάλη μας ἐξόρμησι.

Ἡ κατάταξίς μας στὶς φάλαγγες τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας εἶνε τὸ μέσον, ἡ εὐκαιρία, ποὺ μᾶς προσφέρεται, νὰ ἀποδείξουμε, πὼς τὸ αἷμα μας εἶνε τὸ ἴδιο τὸ Ἑλληνικὸ αἷμα τῶν Σπαρτιατισσῶν καὶ τῶν Σουλιωτισσῶν.

Σὲ λίγα χρόνια θὰ εἴμαστε μητέρες μιᾶς γενηᾶς νέας, ποὺ θἄχῃ τὸ εὐτύχημα νὰ τῆς εἶνε ἄγνωστα ὅλα ἐκεῖνα, ποὺ συγκλονίσανε τὴ δική μας ζωή.

Τὰ παιδιὰ αὐτά, τὰ παιδιά μας, πρέπει νὰ πάρουν ἀπὸ μᾶς τὴν ἀγωγὴ ἐκείνη, ποὺ ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ δώσουν σὲ μᾶς οἱ δικοί μας.

Ἡ θέσις τοῦ σημερινοῦ κοριτσιοῦ στὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου εἶνε σημαντικώτατη, γιατὶ τὸ ἔργο του εἶνε δύσκολο καὶ οἱ εὐθῦνες του γιὰ τὸ μέλλον τοῦ Ἔθνους τεράστιες.

Ἡ Ἐθνικὴ Νεολαία δὲν εἶνε, δὲν πρέπει νὰ εἶνε, οὔτε νὰ μοιάζῃ μὲ ἐντευκτήριο φιλικῶν συναντήσεων, ἀλλὰ τέμενος ἱερό, στὸ ὁποῖο προσφέρεται κάθε θυσία.

Θυμηθῆτε πρὶν λίγα χρόνια τὸ Ἀνώτατο Ἐκπαιδευτικό μας Ἵδρυμα, τὸ Πανεπιστήμιο, ὅπου τὰ κορίτσια παρελάμβαναν ἀπὸ τοὺς «συντρόφους» τὶς κομμουνιστικὰς προκηρύξεις γιὰ διανομή. Θυμηθῆτε, πῶς ἐσύροντο στὰ κρατητήρια τῶν ἀστυνομικῶν τμημάτων ματωμένα, ξεσκισμένα, ἐξευτελισμένα, περίγελα τοῦ κόσμου γιὰ τὴν κατάντια τους καὶ τὴν ἄπρεπη συμμετοχή τους στοὺς ἀπεργιακοὺς ἀγῶνας.

Ἔτσι βαδίζανε γοργὰ πρὸς ἕνα σημεῖο, ποὺ ὅλοι μας προσπαθοῦμε νὰ φαντασθοῦμε.

Βαδίζανε πρὸς τὴ διαφθορά. Βαδίζανε πρὸς τὴν καταστροφή. Βαδίζανε πρὸς τὴν ἐξουθένωσι.

Ὅλα ἦσαν πιθανά. Γιατὶ ποιὸς μπορεῖ νὰ μᾶς τὸ βεβαιώσῃ, πὼς μὲ τὶς μαρξιστικὲς θεωρίες δὲν βαδίζανε πρὸς κάτι χειρότερο;

Σήμερα κληθήκαμε νὰ ἀναλάβουμε τὴν πρωτοπορεία μιᾶς ἐργασίας, ποὺ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ πολὺ κόπο καὶ μεγάλη αὐτοπειθάρχησι γιὰ νὰ φθάσῃ σὲ καλὸ τέρμα.

Σήμερα εἴμαστε ὅλοι γύρω ἀπὸ μιὰ Ἑλλάδα ἑνωμένη καὶ ὁμονοοῦσα, μ' ἕνα κοινὸ καὶ ὡραῖο ἰδεῶδες.

«Καὶ τὴ ζωή μας γιὰ τὸ μεγαλεῖο τῆς Πατρίδος».

Ἕνα Κράτος σὰν τὸ σημερινὸ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ λέγεται Κράτος μὲ ἀνώτερα ἰδανικά.

Ἀφοῦ λοιπὸν πήραμε μιὰ προνομιοῦχο θέσι μέσα σ' αὐτὸ καὶ πρόκειται νὰ διαδραματίσουμε κάποιο ρόλο σημαντικό, πρέπει νὰ ξέρουμε ὄχι μόνον νὰ «λέμε», ἀλλὰ καὶ νὰ ἔχουμε γνῶσι τοῦ τί πρέπει νὰ πράξουμε.

Πρέπει μὲ ἄλλους λόγους νὰ ἀκολουθήσουμε τὸ παράδειγμα τοῦ ΑΡΧΗΓΟΥ, ὁ ὁποῖος κάθε μέρα ἀγωνίζεται γιὰ τὴν ἐπικράτησι τῶν ἀρχῶν ἐκείνων, ποὺ ἀπορρέουν ἀπὸ τὴν ὀρθὴ ἀντίληψι καὶ τὴν ἐπιθυμία ὅτι:

Η ΕΛΛΑΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΛΑΜΨΗ ΠΑΛΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ.

Στὸν ΑΡΧΗΓΟ μας ἔχουμε ἀπέραντες ὑποχρεώσεις, γιατὶ μᾶς ἔκαμε τὴν τιμὴ νὰ βασίσῃ σὲ μᾶς τὴ μεγάλη του ἐλπίδα γιὰ τὸ μέλλον τῆς Πατρίδος. Καὶ ἡ τιμὴ αὐτὴ θὰ εἶνε κόσμημα αἰώνιο γιὰ μᾶς, ἂν θὰ νικήσουμε τὶς συνήθειές μας, ἂν θ' ἀποβάλουμε τὶς παληές μας ἕξεις.

Ἡ κατάστασις τῆς 4ης Αὐγούστου ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὶς πνευματικές, ψυχικὲς καὶ σωματικὲς δυνάμεις μας γιὰ νὰ ὁλοκληρώσῃ τὸ δημιουργικό της ἔργο.

Ὁ ἀγὼν εἶνε σκληρὸς καὶ μακρός. Εἶνε γεμᾶτος ἀπὸ κόπους καὶ θυσίες.

Ὅποιος κουραστῇ ἂς μείνῃ πίσω.

Ἐμεῖς οἱ πρωτοπόροι, ποὺ δώσαμε τὸν ὅρκο μας στὸν ΑΡΧΗΓΟ, θὰ μείνουμε, θὰ ἀγωνιστοῦμε γιὰ τὴν διόρθωσι τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ ἐκείνων, ποὺ θὰ μᾶς ἀκολουθήσουν.

Θὰ βαδίσουμε πρὸς τὸ τέρμα ἐκεῖνο ποὺ θὰ κάμῃ τὴν Ἑλλάδα πηγὴ ζωῆς καὶ φωτὸς σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Καὶ τότε, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τὴν τρισευλογημένη, θὰ μποροῦν οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς νὰ ποῦν, ὅπως ὁ Γκαῖτε:

«Ἀπ' αὐτὴ τὴ γῆ ἀναβλύζουν οἱ χαρές μου.

Κι' αὐτὸς ὁ ἥλιος τὶς θλίψεις μου φωτίζει».

ΑΙΜΙΛΙΑ ΒΕΛΙΣΣΑΡΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΕΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΑΙΘΡΟΝ

Βαθμοφόροι τῆς Ε. Ο. Ν. Μετσόβου

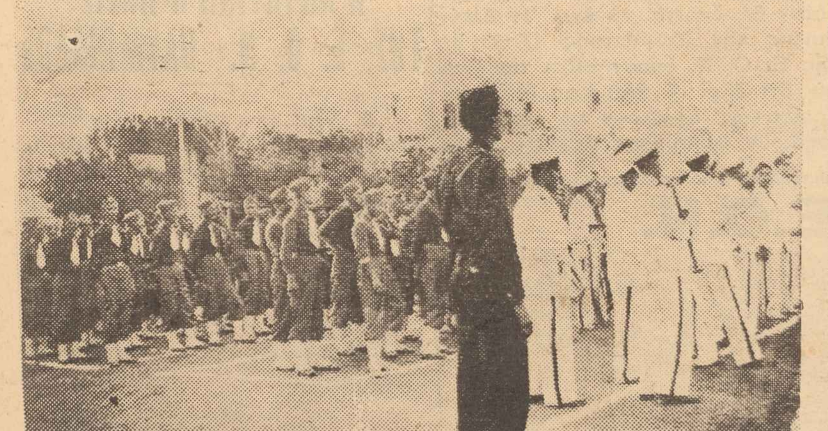

Ἀπὸ τὴν ἑορτὴν τῆς ὁρκωμοσίας τῶν τμημάτων Πύργου

Παρέλασις τμημάτων Ε.Ο.Ν. Βροχίτης, Ρώμεσι, Μαλαπασίου

Ἡ Νεολαία «Ἀναγνωστοπουλείου» Κονίτσης

Ἡ Ε.Ο.Ν. Πύργου — Τριφυλίας

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΑΠ' ΟΣΑ ΘΥΜΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΟΙ

ΝΙΤΣΑΣ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ ΣΤΗΚΑ

Τὸ μοναστῆρι τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας, κτισμένο ἀπὸ τὴ Βασίλισσα Θεοφανὼ χίλια διακόσια χρόνια πρίν, ψηλά, στὸ κοίλωμα μιᾶς ὀροσειρᾶς, ποὺ εἶνε ἡ ἀπαρχὴ τοῦ Χορτιάτη, μοιάζει, καθὼς τὸ πρωταντικρύζει κανεὶς —κάτω ἀπ' τὸ 32ο χιλιόμετρο, στὸ δημόσιο δρόμο Πολυγύρου—σὰν Βενέτικο κάστρο καὶ σὰν ἁγιορίτικο μοναστῆρι, πλαισιωμένο ἀπὸ τὶς γύρω βουνοκορφές, ποὺ ὀρθώνεται μέσα στὴν ἀσπράδα του σὰν φιλόξενος περιστερεῶνας.

Ὁ μικρὸς πετρώδης δρομᾶκος, ποὺ ξετυλίγεται στὸ ὕψωμα, περιζώνεται ἀπὸ πουρνάρια καὶ σκοῖνα καὶ ὁ εὐλαβικὸς προσκυνητὴς ἄθελά του ταχύνει τὸ βῆμα του.

Στὶς γύρω πλαγιὲς—ποὺ θἄλεγε κανείς, ὅτι ἕνα χνουδᾶτο περσικὸ χαλὶ τὶς σκεπάζει ἁπαλά,—βόσκουν κοπάδια ποὺ ὁ μελωδικὸς ἦχος τῶν κουδουνιῶν τους θυμίζει Ἑλληνικὴ ραψῳδία. Οἱ ψηλόλιγνες λεῦκες, ἀραδιασμένες στὴν πρόσοψι τῆς μονῆς, θροΐζουν ἐλαφρὰ στὸ πρωϊνὸ ἀεράκι καὶ ὁ λαμπρὸς ἥλιος τοῦ Σεπτεμβρίου ραντίζει μὲ χρυσόσκονη τὴ γύρω περιοχή.

Ἡ θέα ἀπὸ τὴ μονὴ εἶνε πανοραματική: Κάτω μακρυά, ἡ κοιλάδα, μὲ τὰ πολύχρωμα μπαλώματα, ἁπλώνεται μὲ νωχέλεια, ὡς τὰ κράσπεδα τῆς ἀπέναντι μυτερῆς ὀροσειρᾶς, πίσω ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁ γέρο - Ὄλυμπος προβάλλει ξεθωριασμένος ἀλλ' ἐπιβλητικὸς στὴ φθινοπωρινὴ ἀτμόσφαιρα.

Τὸ μοναστῆρι τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας — τῆς Φαρμακολυτρίας — διατηρεῖ ἀπὸ τὴν παληά του αἴγλη ἐλάχιστα ἀπομεινάρια : ἦταν καιρὸς ποὺ ζοῦσαν ἐδῶ περισσότεροι ἀπὸ τριάντα μοναχοὶ μὲ ἰσαρίθμους ὑποτακτικοὺς καὶ πολυάριθμο προσωπικό. Τὰ μετόχια καὶ τὰ κελλάρια ξεχείλιζαν ἀπὸ τὴν πλούσια ἐσοδεία καὶ οἱ ἐπισκέπτριες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἔχουν νὰ θυμοῦνται μὲ νοσταλγία τὴν πλουσιοπάροχη φιλοξενία.

Δυὸ - τρεῖς καλόγεροι ζοῦν ἀκόμη ἀσχολούμενοι μὲ τὸν κηπᾶκο τους, σκάβοντας καὶ σπέρνοντας λαχανικά.

Ἡ Ἱερατικὴ Σχολή, ποὺ ἀπὸ τὸ 1919 λειτουργεῖ, ἔκανε τὸ μοναστῆρι περισσότερο σχολεῖο.

Δὲν συνήντησα πουθενὰ νεολαία λιγώτερο ζωηρή, περισσότερο συγκρατημένη καὶ εὐλαβικὴ νὰ διαβαίνῃ σιωπηλὴ μέσα στὸ μαῦρο ὁμοιόμορφο ρᾶσο της.

Δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα, στὸν ὄρθρο καὶ στὸν ἑσπερινό, ἡ ἐκκλησία ἀντηχεῖ ἀπὸ τὶς δροσερὲς νεανικὲς φωνές τους. Ὕστερα τὸ μοναστῆρι παίρνει τὴν συνηθισμένη του ράθυμη ὄψι: Τὰ παιδιὰ κλείνονται στὸ ξεχωριστὸ κτίριο, στὴ Σχολή, γιὰ νὰ ἐπιδοθοῦν μὲ ἀξιοθαύμαστο ζῆλο στὶς σπουδές τους.

Ὁ ἅγιος ἡγούμενος καὶ ὁ ἅγιος σχολάρχης, ὑποχρεωτικοί, φιλόξενοι καὶ μορφωμένοι, ἦταν μιὰ γόνιμη γνωριμία γιὰ μᾶς· μὰ ἀπὸ τὸ στόμα τῶν ἀνθρώπων τῆς ὑπηρεσίας τὰ ἴδια πράγματα παίρνουν ἄλλες διαστάσεις. Τὰ ὀγδόντα χρόνια, ποὺ βαραίνουν τὰ ξερακιανὰ κορμιά τους, τοπικὲς λέξεις, ἰδιωματισμοί, δίνουν στὴν ἀφήγησί τους κάποιο ἰδιαίτερο θέλγητρο. Καθὼς μιλᾶνε, τὸ σβυσμένο ἀπὸ τὰ χρόνια βλέμμα τους φωτίζεται ἀπὸ τὴν ἱερὴ φλόγα τῆς λευτεριᾶς, ποὺ ὥπλισε—τριάντα τρία χρόνια πρὶν—τὶς στιβαρὲς μπρούντζινες παλάμες τους καὶ πλημμύρισε ἡρωϊσμὸ τὶς νεανικὲς καρδιές τους.

Ἂν ἀφαιρέσῃ κανεὶς τὸν κηπουρὸ—ἕναν λεβέντη ποὺ γιὰ τὸ ἀνάστημά του φόρεσε στὸ στρατὸ καὶ τὴ λευκὴ φουστανέλλα—στὸ προσωπικὸ τῆς μονῆς δὲν βρίσκει κανεὶς παρὰ γεροντάκια.

Ὁ γέρω - Κωνσταντῆς ἔχει ἑξῆντα χρόνια, ποὺ σπατάλησε στὰ γύρω μονοπάτια ἀκολουθῶντας τὸν φορτωμένο γάϊδαρο· ὁ μπάρμπα - Τσιγγρός, ἀμούστακο ἀκόμα παιδὶ ἐγκατέλειψε τὸ χωριό του, τὴ Γαλάτιστα (Ἀνθεμοῦντα) καὶ ἦρθε στὴ μονὴ νὰ γίνῃ ἀτιλάρης (ἀλογατᾶς).

Ἡ κουβέντα στράφηκε ἀβίαστη στὰ περασμένα, ὅταν καθισμένοι στὴ λιακάδα, περιμέναμε νὰ σβύσῃ ἡ ἡμέρα.

—Πᾶνε χρόνια πολλά, ἄρχισε ὁ μπάρμπα - Τσιγγρός, ποὺ ὀγδόντα παλληκάρια φτάσανε ἀπὸ τὴν Κρήτη νὰ πολεμήσουν στὰ βουνά μας. Τὸ κομιτᾶτο ὅμως χώρισε: οἱ μισοὶ τράβηξαν κατὰ κεῖ καὶ οἱ ἄλλοι σαράντα μὲ τὸν Νταῆ - Φώτη ἐπὶ κεφαλῆς κρυμμένοι ἐδῶ πιὸ πάνω καρτεροῦσαν τὸν Τοῦρκο.

Ἦταν τρανοί! Κάτι λεβέντες ὡς κεῖ πάνω! Μὰ οἱ Τοῦρκοι ἦταν τρεῖς χιλιάδες καὶ κύκλωσαν τὸ βουνό! Ἀντιστάθηκαν οἱ δικοί μας... ὥρμησαν, ρίχτηκαν στὴ φωτιά, ξεπάστρεψαν μπουλοῦκι. Κάθε κομμάτι τῆς ρεματιᾶς, κάθε βράχος καὶ πέτρα της θἄχε νὰ διηγῆται κι' ἀπὸ ἕνα παραμῦθι, ποὺ μερόνυχτα θὰ κράταγε... Στὸ κοιμητῆρι τὰ κόκκαλά τους ἀδελφωμένα ἀσπρίζουν, σωριασμένα ἀνάκατα, τόσο ὅμοια, ποὺ δὲν ξεχωρίζεις ποιὰ ἦτανε τῶν δικῶν μας καὶ ποιὰ τῶν ξένων. Πήγατε μαθὲς ὡς ἐκεῖ; Τὰ εἴδατε;

Σὲ καταφατική μας ἀπάντησι συνέχισε:

—Οἱ ἄλλοι, βλέπεις, εἴχανε καὶ χειροβομβίδες καὶ σπάνια ἀκουγότανε—ποῦ καὶ ποῦ—καμμιὰ μπαταριὰ τῶν δικῶν μας. Τοὺς στέλναν ψωμὶ ἀπὸ τὸ μοναστῆρι καὶ ἄλλες προμήθειες, καὶ ὅποιος πήγαινε, τὸν κράταγαν σιμά τους, γιὰ τὸ φόβο τῆς προδοσίας. Ἤτανε κλεφτοπόλεμος αὐτὸς μὲ τὰ ὅλα του. Οἱ Κουνιάροι ὅμως δὲν ἤτανε καὶ τόσο κακοί. Σέβονταν τὶς γυναῖκες μας—καμμιὰ δὲν ἄγγιξαν—καὶ ἤταν ἄχρηστο τὸ ψήλωμα τοῦ φράχτη, ποὺ κάθε χωρικὸς βιάστηκε νὰ σηκώσῃ στὸ φτωχικό του, γιὰ νὰ μπαινοβγαίνουν ἐλεύθερα οἱ γυναῖκες.

»Στὴ Γαλάτιστα ἔπαιζα μαζύ τους χαρτιά. Ἄχ! τ' ἀφιλότιμα! Πέρναγε ὁ ἀδελφός μου καὶ ὄντας μ' ἔβλεπε μέσ' τὸ γυαλὶ τοῦ καφενὲ νὰ χαρτοπαίζω, κούναγε τὸ κεφάλι του. Δὲν ἔπαιρνα ὅμως ἀπὸ λόγια. Ἤμουνα ὁ τρανότερος παίχτης. Κανένας δὲν μ' εἶχε κερδέψει καὶ ὄντας βρέθηκε ὁ μάστορής μου καὶ μ' ἔδειρε (μὲ κέρδισε ἐννοοῦσε) πῆρα τὰ μάτια μου κι' ἔφυγα τὴν ἄλλη μέρα ἀπ' τὸ χωριὸ ντροπιασμένος. Ἀπὸ τότε ἦρθα ἐδῶ καὶ ἔγινα ἀτιλάρης: Κουβαλῶ χορτάρι στὰ καϋμένα τὰ ζῶα, τὰ πηγαίνω στὴ βοσκὴ καὶ κουβεντιάζω ὧρες ὁλάκερες μαζί τους. Τώρα, πάει πιά! Περιμένω τὸ θάνατο κι' ἐδῶ θ' ἀφήσω τὰ κόκκαλά μου. Τρομερὴ ἡ ὥρα αὐτή. Καὶ αὐτὸς ὁ Χριστὸς ἐδείλιασε: «εἰ δυνατὸν ἐστι παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο» εἶπε στὴ Γεθσημανῆ. Αὐτὸ ξέρω καὶ τὰ σκέφτομαι σὰν πέφ- Αὐτὰ ξέρω καὶ τὰ σκέφτομαι σὰν πέφ καὶ πιότερα: ἄνθρωπος ἀγράμματος, ξύλο ἀπελέκητο!...»

—Ἄκουσα γιὰ ἕναν ἀντάρτη, μπάρμπα Τσιγγρέ ἀπὸ τὸ Λειβάδι ἦταν καὶ τὸν ἔλεγαν Μαυραντζᾶ. Λένε, πὼς ἤτανε παλληκάρι. Τὸν ἐγνώρισες;

—Ἀμ' πολέμησα σιμά του. Γίνεται νὰ μὴν τὸν ξέρω; Τὸν ἐτρέμανε ντόπιοι καὶ ἀλλοδαποί... αὐτὸν τὸν εἴχανε πιότερο στὸ μάτι... μὰ γλύτωσε αὐτός. Βέβαια. Ἤξερε τὰ κατατόπια, τὰ μονοπάτια τῆς κλεισούρας, τοὺς βράχους. Σὰν ξεπρόβαλε ξαφνικὰ πίσω ἀπὸ τὶς κορφὲς καὶ στήλωσε τὸ κορμὶ πελώριο κι' ὁ ἀέρας ἀνέμιζε τὴ φουστανέλλα του, τὸ φέσι του, λὲς καὶ ἀκούμπαγε στὰ οὐράνια... Εἶχε μαῦρα κατσαρὰ γένεια, μουστάκια, φρύδια πλούσια καὶ τὰ δυό του μάτια λαμπύριζαν σὰν τ' ἀετοῦ. Κολῶνα τὸ κάθε του ποδάρι. Αὐτός, ποὺ λές, ἤτανε κλέφτης ἀρχικά. Τὸ κατόπι ἔγινε ἀντάρτης. Τσάκωνε τοὺς πλούσιους καὶ γύρευε ὕστερις λύτρα· εἶχε πάρει πολλὰ κεφάλια. Κόσμο καὶ κοσμάκη εἶχε χαλάσει. Καὶ μιὰ μέρα—ἤτανε κλειδαμπαρωμένοι οἱ καλόγεροι—δυὸ μὲ φέσια Τούρκικα κτύπησαν τὴν πόρτα τοῦ μοναστηριοῦ.

»Βγαίνει ὁ πάτερ Θεωνᾶς, ὁ οἰκονόμος, ἀπὸ πάνω καὶ τοὺς ρωτάει τί ζητᾶτε. «Φιλοξενία» ἀπαντᾶνε οἱ φεσᾶτοι.

»Συμβούλια καὶ παρασυμβούλια γίνανε στὸ ἡγουμενεῖο. Στὸ τέλος ἄνοιξε ἡ βαρειὰ πόρτα καὶ πέρασαν μέσα.

»Μόλις βρέθηκαν στὴν ἀσφάλεια, ζητήσανε ἄνθρωπο ἔμπιστο νὰ στείλουν μήνυμα στὸ λημέρι τοῦ Μαυραντζᾶ.

—Νὰ τοῦ πῇς πὼς σὲ 1ητάει ὁ τάδε, εἶπε ὁ ἕνας, ποὺ ἦταν ἀξιωματικὸς δικός μας, καὶ νἄρθῃ ποὺ ἔχω νὰ τοῦ πῶ...»

»Ἔτρεξε στὸ λημέρι ὁ Μήτρης (τὸ Ζαγκλιβέρι κι' ἔφερε ἀπάντησι:

—Σὰν πέσῃ ἡ νύχτα ὁ Μαυραντζᾶς θὲ νᾶνε ἐδῶ, εἶπε μέσ' τὸ λαχάνιασμά του.

»Κι' ἀπὸ κείνη μαθὲς τὴν ἀντάμα βγῆκε συχωρεμένος ὁ ληστὴς καὶ γύρισε στὶς βουνοκορφές του ἀντάρτης πιά, νὰ πολεμήσῃ γιὰ τὴ λευτεριὰ τῆς Πατρίδας. Πιάστηκε μὲ τοὺς Τούρκους στὸ Ἀρσινίκι· τοὺς κυνήγησε, τοὺς ρήμαξε, τοὺς ἔκλεισε σ' ἕνα δίπατο χωριατόσπιτο, τοὺς κύκλωσε, ἔχυσε πετρέλαιο κι' ἔβαλε μπουρλότο. Ὅταν τοὺς περίζωσαν οἱ φλόγες καὶ τοὺς πῆρε τὸ σκότος μέσα, ἄρχισαν νὰ πετιοῦνται ἀπὸ τὰ παραθύρια καὶ τὶς πόρτες. Οἱ γκράδες μας—ἤμουν κι' ἐγὼ μὲ τὸ ἀνταρτικὸ τοῦ καπετὰν Μαυραντζᾶ—τοὺς θέρισαν. Κανένας δὲν γλύτωσε ἀπὸ κείνη τὴν κόλασι. Τὸ αἷμα ἄχνιζε!... τοὺς πήραμε τ' ἅρματα καὶ τὰ ξουράφια τους καὶ... ξουραφιζόμαστε ἀκόμα. Ἄ!, ἤταν παλληκαρᾶς ὁ Μαυραντζᾶς...

»Σ' ἕνα μπλόκο, ποὺ τοῦ κάνανε, ἐδῶ σιμὰ στὸ κυπαρίσσι, στόμωσε τὸ μαχαῖρι του νὰ σφάζῃ. Τὸ κατόπι τὸν πήρανε οἱ Τοῦρκοι, ποὺ φθάνανε ἀπὸ κάτω νὰ βοηθήσουν τοὺς δικούς τους. Κεῖ ποὔτρεχε καὶ πήδαγε στὰ βράχια ξεμακρεμένος ἀπ' τοὺς δικούς του, τοῦ βγαίνει τὸ πόδι!... Ὁ ἀστράγαλος πετάχτηκε στὴν πάντα! Δαγκώθηκε ὁ Μαυραντζᾶς. Τί νἄκανε; Καιρὸ ὅμως δὲ χάνει: Δένει τὸν καρπὸ τοῦ ποδιοῦ μὲ τὸ σχοινί του, κάνει κρεμαστάρι τὴν ἄλλη ἄκρη, τὴν περνάει ἀπό 'να κλωνάρι καὶ τραβῶντας την, κρεμιέται ἀπ' τὸ δένδρο μὲ τὸ πόδι ἀψηλὰ καὶ τὸ κεφάλι κάτω! Κράκ, ἔκανε τὸ κόκκαλο καὶ μπῆκε στὸν τόπο του! Ἦταν ὁλομόναχος, μὲ σακατεμένο πόδι καὶ οἱ Τοῦρκοι ζύγωναν! Σωτηρία δὲν εἶχε!

»Κουλουριάστηκε στὸ πυκνὸ φύλλωμα τοῦ δένδρου χωρὶς ἀνάσα. Οἱ κομιτατζῆδες πέρναγαν κάτω καὶ τὰ φυλλοκάρδια τοῦ Μαυραντζᾶ ἔτρεμαν γιὰ πρώτη καὶ στερνὴ βολά. Σὰν ξεμάκρυναν καὶ νύχτωσε γιὰ τὰ καλά, κατέβηκε καὶ κτύπησε τὴν πόρτα μας.

»Οἱ Τοῦρκοι ὅμως, γιὰ νὰ βγάλουν τὸ ἄχτι τους, κτύπαγαν τοὺς κεχαγιάδες, ὅπου τοὺς βρίσκανε στὰ βουνά, στὶς στροῦγκες καὶ στὶς στάνες! Ἤταν προχεῖμι ἀκόμα... χεινόπωρο...

»Ὕστερις, τ' ἅϊ - Δημήτρη (στὸ δώδεκα), σὰν ἔγινε Ἑλληνικό, ροβόλαγαν οἱ Κούνιαροι στὸν κάμπο τῆς Γαλάτιστας γιὰ τὴ Σαλονίκη. Κοπάδια ὁλάκερα. Τὰ πράματά τους τὰ πούλαγαν γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί· κι' ὁ Τσορμπατζῆς Χατζητάσσος θησαύρισε στὰ Βασιλικά!»

—Κι' ὁ Μαυραντζᾶς, τί ἀπέγινε;

—Αὐτὸς, κοπελλούδα μου, κατέβηκε στὴ Σαλονίκη, φωτογραφίστηκε μὲ τ' ἅρματα, ὕστερις ἔβγαλε τὴ φουστανέλλα, φόρεσε μπαινεβρέκια, ἔκοψε μαλλιὰ καὶ γένεια καὶ μὲ τὴ μεγάλη φωτογραφία κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη γύρισε στὸ Λειβάδι, ὅπου ζῇ αὐτὸς καλὰ καὶ μεῖς καλύτερα! Σὰν πᾷς θὲ νὰ τὸν δῇς.

—Ἄ! μὰ καὶ βέβαια θὰ πᾶμε.

ΝΙΤΣΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ—ΣΤΗΚΑ

Η ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΜΑΣ ΣΕΛΙΣ

ΟΙ ΙΧ ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΑΡΧΙΖΟΥΝ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΟΝ

ΑΝΕΧΩΡΗΣΕΝ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΜΑΣ

Ἀνεχώρησαν διὰ Βελιγράδιον οἱ ἀποτελοῦντες τὴν Ἑλληνικὴν ἀθλητικὴν ὁμάδα ἀθληταί, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐκπροσωπήσουν τὰ ἑλληνικὰ χρώματα εἰς τοὺς ΙΧ Βαλκανικοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνας τοὺς διεξαγομένους τὴν προσεχῆ Κυριακὴν 11ην Σεπτεμβρίου καὶ τὸ μεταπροσεχὲς Σάββατον καὶ Κυριακὴν 17 καὶ 18 Σ)βρίου εἰς τὴν γιουγκοσλαυϊκὴν πρωτεύουσαν μὲ συμμετοχὴν τῶν Ἐθνικῶν ὁμάδων Ρουμανίας, Γιουγκοσλαυΐας, Βουλγαρίας, Τουρκίας καὶ Ἀλβανίας.

Ἡ Ἑλληνικὴ ὁμὰς ἀπετελέσθη ἐκ τῶν κάτωθι ἀθλητῶν κατ' ἀγώνισμα :

Δρόμος 100 μ. Πηλαβίδης, Σακελλαρίου.

Δρόμος 200 μ. Σακελλαρίου, Ἀνδρεάδης.

Δρόμος 400 μ. Καραγεῶργος, Στρατάκος.

Δρόμος 800 μ. Στρατάκος, Βελκόπουλος.

Δρόμος 1500 μ. Βελκόπουλος, Τσουκαλᾶς.

Δρόμος 5000 μ. Νίτσας, Ἀρβανίτης.

Δρόμος 10.000 μ. Κυριακίδης, Ραγάζος.

Μαραθώνιος Κυριακίδης, Ραγάζος.

Ἅλμα εἰς μῆκος Λαμπράκης, Ἐλευθεριάδης.

Ἅλμα εἰς ὕψος Πανταζῆς, Λεκατσᾶς.

Ἅλμα τριπλοῦν Παλαμιώτης, Ἐλευθεριάδης.

Ἅλμα ἐπὶ κοντῷ Θᾶνος, Τραυλός.

Δρόμος 110 μ. καὶ 400 μ. μετ' ἐμποδίων Μάντικας, Χατζηγρηγορίου.

Σφαιροβολία Στεφανάκης, Φλῶρος.

Δισκοβολία Σύλλας, Φλῶρος.

Ἀκοντισμὸς Παπαγεωργίου, Μεταξᾶς (μετακληθεὶς ἐκ Γερμανίας).

Εἰς τὰς σκυταλοδρομίας αἱ Ἑλληνικαὶ ὁμάδες θὰ ἀπαρτισθοῦν εἰς μὲν τὴν 4Χ100 ἀπὸ τοὺς Πηλαβίδην, Σακελλαρίου, Ἀνδρεάδην καὶ Λαμπράκην, εἰς τὴν 4Χ400 ἀπὸ τοὺς Μάντικαν, Καραγεῶργον, Στρατάκον καὶ Τσουκαλᾶν καὶ εἰς τὴν Βαλκανικὴν ἀπὸ τοὺς Βελκόπουλον, Στρατάκον, Ἀνδρεάδην καὶ Σακελλαρίου (ἢ Πηλαβίδην).

◆

ΟΙ ΠΑΝΕΥΡΩΠΑΪΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Ο ΠΑΛΑΜΙΩΤΗΣ 4ος ΕΙΣ ΤΟ ΑΛΜΑ ΤΡΙΠΛΟΥΝ

Κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Παρισίων οἱ ἀγῶνες διὰ τὸ ἀθλητικὸν πρωτάθλημα Εὐρώπης ἀπέδωκαν ἐξαιρετικῶς ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Τὸ παρελθὸν Σάββατον πρώτην ἡμέραν τῶν ἀγώνων, διεξήχθησαν ὁ προκριματικὸς τῶν 100 μ. μὲ καλυτέραν ἐπίδοσιν τοῦ Ἰταλοῦ Μαριάνι (10''.4), ὁ τελικὸς τοῦ ἰδίου ἀγωνίσματος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπρώτευσεν ὁ Ὁλλανδὸς Ὄσενταπ μὲ 10''.5 τερματίσας σχεδὸν ταὐτοχρόνως μὲ τὸν Μαριάνι, ὁ ἀκοντισμὸς, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπεβλήθη ὁ Φινλανδὸς Γιερβίνεν μὲ ἐπίδοσιν 76.86 μ. ἔναντι 75 τοῦ συμπατριώτου του Νικάνεν, πρωταθλητοῦ τοῦ κόσμου μὲ 77.85 μ., τὸ ἅλμα ἐπὶ κοντῷ εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Γερμανὸς Σοῦτερ ὑπερέβη τὸ ὕψος 4.05 μ., οἱ προκριματικοὶ τῶν 400, 800 καὶ τῶν 1500 μ., τὸ ἅλμα εἰς μῆκος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπρώτευσεν ὁ Γερμανὸς Λάϊχουμ μὲ 7.69 μ., ἔναντι 7.61 μ. τοῦ Ἰταλοῦ Μαφφεΐ, 7.52 μ. τοῦ Γερμανοῦ Λὸγκ (β' Ὀλυμπιονίκου), 7.38 μ. τοῦ Οὔγγρου Γκιουρίσκα, 7.36 μ. τοῦ Σουηδοῦ Στένικβιστ καὶ 7.27 μ. τοῦ Ἐσθονοῦ Τόμσολυο, καὶ ὁ προκριματικὸς τοῦ δρόμου τῶν 400 μ. μετ' ἐμποδίων, κατὰ τὸν ὁποῖον ἀπέτυχεν ὁ Μάντικας. Ἐπίσης ἀπέτυχε, συμφώνως πρὸς τὰ ἀνωτέρω ἀποτελέσματα καὶ ὁ ἄλτης μας Λαμπράκης, ὁ ὁποῖος ἐπέτυχε πρὸ ἡμερῶν ἐπίδοσιν 7.37 μέτρα.

Εἰς τὸ ἀγώνισμα τοῦ Μάντικα ἔγιναν τρεῖς σειραὶ προκριματικῶν. Οἱ δύο πρῶτοι νικηταὶ ἑκάστης σειρᾶς προεκρίθησαν διὰ τὸν τελικὸν, ἀποκλεισθέντος τοῦ Μάντικα, ὁ ὁποῖος ἐτερμάτισε τρίτος μὲ χρόνον 55''.1. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν προκριματικῶν εἶναι τὰ ἑξῆς : Α' σειρά: 1) Ζουὰ Γάλλος 53''.7, 2) Ἄρεσκουγκ Σουηδὸς 54'', 3) Ρὶς Νορβηγὸς 54.8. Β' σειρά: 1) Κέλλερχαλ Ἑλβετὸς 54''.8, 2) Γκλάου Γερμανὸς 54''9, 3) Μάντικας Ελλην 55''.1. Γ' σειρά : Χέλλιγκ Γεμανὸς 54''6, 2) Κόβατς Οὔγγρος 54''.7, 3) Ροῦσο Ἰταλὸς 54''.8.

Ἂς σημειωθῇ διὰ τὴν ἱστορίαν ὅτι εἰς τοὺς ἀγῶνας διὰ τὸ Α' εὐρωπαϊκὸν πρωτάθλημα, τοὺς τελεσθέντας εἰς τὸ Τουρῖνον κατὰ τὸ 1934 ὁ Μάντικας εἶχε καταλάβει τὴν τρίτην θέσιν εἰς τὸν τελικὸν μὲ χρόνον 54''.9 ἔναντι 53''.2 τοῦ Γερμανοῦ Σέλε καὶ 53''.7 τοῦ Φινλανδοῦ Γιέρβινεν.

Κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν τῶν ἀγώνων διεξήχθη ὁ τελικὸς τῶν 400 μ. μετ' ἐμποδίων, ἀποδώσας τὰ ἀκόλουθα ἀποτελέσματα : 1) Ζουὰ 53''.1, 2) Κόβατς 53''.3, 3) Ἄρεσκουγκ 53''.6, 4) Γκλάου, 5) Χέλλιγκ καὶ 6) Κέλλερχαλ. Εἰς τὰ λοιπὰ ἀγωνίσματα τῆς ἡμέρας ἐπρώτευσαν οἱ ἑξῆς: Ὄσενταρπ Ὁλλανδὸς, εἰς τὰ 200 μ. μὲ 21''.2, Μπρόουν Ἄγγλος, εἰς τὰ 400 μ. μὲ 47''.4. Χάρπιγκ Γερμανὸς εἰς τὰ 800 μὲ 1.50''.6, Μέκι Φινλανδὸς εἰς τὰ 5.000 μ. μὲ 14'.26''.8, Φίνλεϋ Ἄγγλος εἰς τὰ 110 μ. μετ' ἐμποδίων μὲ 14''.3, Οὐΐτλοκ, Ἄγγλος εἰς τὰ 50.000 μ. βάδην μὲ 4 ὥρας 41'.50'', Τουομίνεν Φινλανδὸς εἰς τὸν Μαραθώνιον μὲ 2 ὥρας 37'.28'' 4)10. ἔναν 2.39'03'' τοῦ Ἄγγλου Γιάρσου, Κρὶκ Ἐσθονὸς εἰς τὴν σφαιροβολίαν μὲ 15.83 μ., Χάϊν Γερμανὸς εἰς τὴν σφυροβολίαν μὲ 58.77 ἔναντι 57.34 μ. τοῦ Μπλάσκ καὶ Ραγιασάρι Φινλανδοῦ εἰς τὸ τριπλοῦν μὲ 15.82 μ. Εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀγώνισμα εἴχομεν καὶ μίαν σημαντικὴν ἑλληνικὴν ἐπιτυχίαν : Ὁ πρωταθλητής μας Παλαμιώτης κατέλαβε τὴν τετάρτην θέσιν μὲ ἐπίδοσιν 14.70 μ. καλυτέρα κατὰ ἓξ ἑκατοστὰ τῆς πανελληνίου, ἔναντι 14.95 μ. τοῦ β' νικητοῦ Φινλανδοῦ Νόρεν, 14.73 μ. τοῦ Γερμανοῦ Κότρασεκ καὶ 14.64 μ. τοῦ Ἰταλοῦ Τοῦρκο. Τὴν ἕκτην θέσιν κατέλαβεν ὁ Σουηδὸς Ἄντερσον, ὁ ὁποῖος πρὸ ἑβδομάδος εἶχεν ἐπιτύχει ἐπίδοσιν 14.91 μ. Ὁ Παλαμιώτης ἐξησφάλισε 3 βαθμοὺς εἰς τὴν ὀλιγομελῆ ἑλληνικὴν ὁμάδα. Ἡ ἐπιτυχία του ἔχει ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον, δοθέντος ὅτι πρόκειται περὶ νεαρωτάτου ἀθλητοῦ, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος δὲν εἶχε περιληφθῆ οὔτε εἰς τὴν ἐθνικήν μας ὁμάδα διὰ τοὺς Βαλκανικούς.

Ὁ Μάντικας μετέσχε προχθὲς καὶ τοῦ δρόμου 110 μ. μετ' ἐμποδίων τερματίσας τέταρτος εἰς τὸν δεύτερον προκριματικόν.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῶν Πανευρωπαϊκῶν ἀγώνων ἐτελέσθησαν τὰ ἑξῆς ἀγωνίσματα :

Δρόμος 10.000 μ. : 1) Σάλμινεν Φινλανδὸς 30'52'' 4)10, 2) Μπεβιάκβα Ἰταλὸς 30'53'' 2)10, 3) Ζύριγκ Γερμανὸς 30'57'' 8)10.

Δρόμος 1.500 μ.: 1) Γούτερσον Ἄγγλος 3'53'' 6)10, 2) Ρώνστερ Βέλγος 3'54'' 5)20, 3) Μπεκάλι Ἰταλὸς 3'55'' 2)10.

Σκυταλοδρομία 4Χ100 : 1) Γερμανία 40'' 9)10, 2) Σουηδία 41'' 1)10, 3) Ἀγγλία 41'' 2)10.

Δίσκος : 1) Σρόντερ Γερμανὸς 49.76 μ., 2) Ὀμπερβέγκερ Ἰταλὸς 49.48 μ., 3) Μπέργκχ, Σουηδὸς 48.72 μ. Κατετάγη δέκατος μὲ 45.56 μ. ὁ Ἕλλην Φλῶρος καὶ ἑνδέκατος ὁ Σύλλας μὲ 45.50 μ.

Δρόμος 3.000 μ. μετ' ἐμποδίων: 1) Λάρσον Σουηδὸς 9'16'' 2)10, 2) Κὲντλ Γερμανὸς 9'19'' 2)10, 3) Λίμπλαντ Φινλανδὸς 9'21'' 4)10.

Ἅλμα εἰς ὕψος : 1) Λούντεβιστ Σουηδὸς 1.97 μ., 2) Κότκας Φινλανδὸς 1.94 μ., 3) Καλίμα, Φινλανδὸς 1.94 μ.

Σκυταλοδρομία 4Χ400 : 1) Γερμανία 3'13'' 7)10, 2) Ἀγγλία 3'14'' 9)10, 3) Σουηδία 3'17'' 3)10.

Δέκαθλον : 1) Μπεξὲλ Σουηδὸς 7.2μ4 βαθμ., 2) Τζιεροῦτο Πολωνὸς 7.006, 3) Νοῦμαν Ἑλβετὸς 6.664.

Η ΑΝΕΜΟΠΟΡΙΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

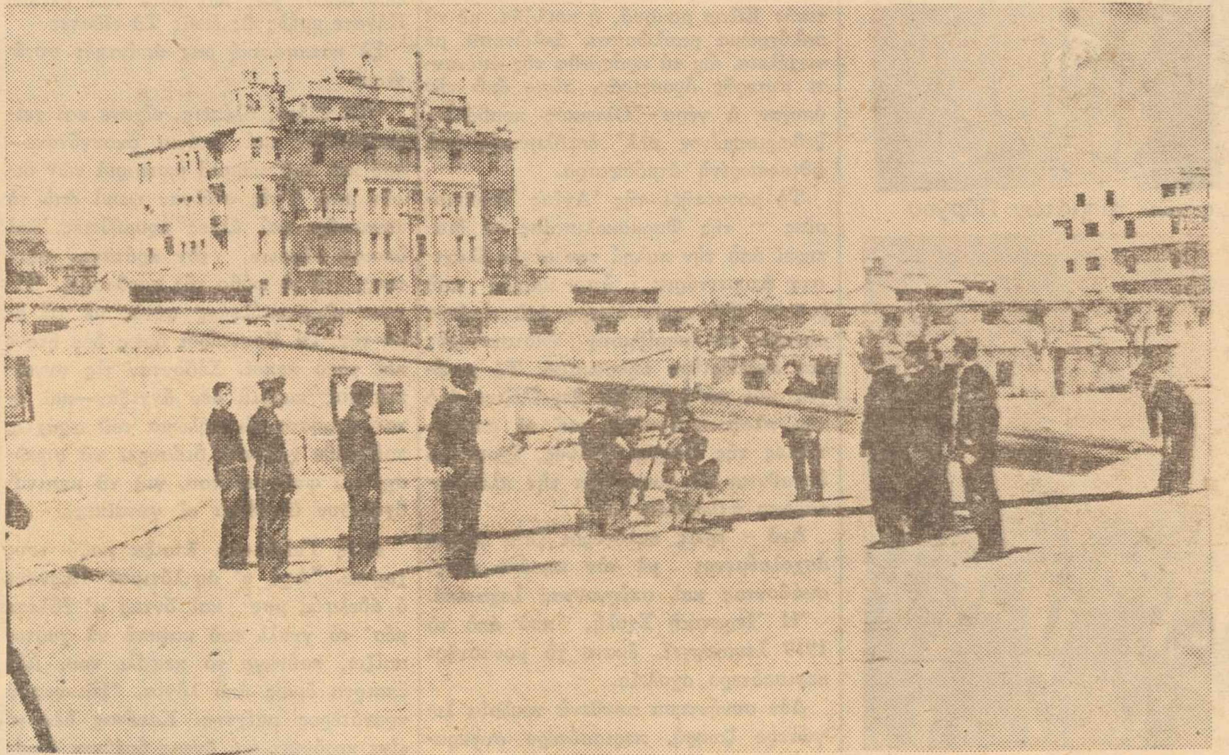

Φαλαγγῖται ἀνεμοπόροι μὲ τὰ τοῦ ἀνεμοπτέρου των

◆

Η ΣΚΟΠΟΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΙΝ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Ἀπὸ δύο μηνῶν ἔχει ἀρχίσει μία συστηματικὴ προσπάθεια διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς σκοποβολῆς μεταξὺ τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν τῆς περιφερείας Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν. Καθ' ἑκάστην Τετάρτην συγκεντρώνονται εἰς τὸ Ἐθνικὸν Σκοπευτήριον Ὑμηττοῦ οἱ ὑπὸ τῶν Ὑποδιοικήσεων τῶν ὑποδειχθέντες διὰ τὴν παρακολούθησιν τοῦ μαθήματος σκοποβολῆς βαθμοφόροι καὶ ἐκεῖ ἀσκοῦνται ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ καθοδήγησιν τοῦ διευθυντοῦ τῆς Σωματικῆς Ἀγωγῆς τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ πρωταθλητοῦ εἰς τὴν σκοποβολὴν κ. Γεωργίου Βήχου.

Λόγῳ τῆς δαπάνης τὴν ὁποίαν παρουσιάζει ἡ ἄσκησις εἰς τὴν σκοποβολὴν δὲν κατωρθώθη ἡ κίνησις αὕτη νὰ λάβῃ, πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστον, τὴν ἔκτασιν τὴν ὁποίαν θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ. Ἡ Διεύθυνσις τῆς Σωματικῆς Ἀγωγῆς τῆς Ε. Ο. Ν. ὑποστηρίζει τὴν ἄποψιν ὅτι ὅλοι οἱ βαθμοφόροι ὑποχρεωτικῶς ὀφείλουν νὰ πραγματοποιοῦν ὡρισμένας ἀσκήσεις σκοποβολῆς κατ' ἔτος, διὰ τὴν ἐπίτευξιν δὲ τοῦ σχεδίου της τούτου θὰ καταβάλῃ πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν μέχρι σήμερον ἀσκηθέντων εἰς τὴν σκοποβολὴν παρουσιάζονται ἱκανοποιητικώτερα τῶν πλέον αἰσιοδόξων προβλέψεων. Ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ ὅτι βαθμοφόροι τῆς Ε.Ο.Ν., οἵτινες οὐδέποτε μέχρι τοῦδε εἶχον ἀσχοληθῆ μὲ τὴν σκοποβολὴν, ἔφθασαν κατόπιν ἐλαχίστων ἑβδομάδων τὰς 85—90% ἐπιτυχίας εἰς τὴν βολὴν διὰ σχολικοῦ τυφεκίου τῶν 22 ἀπὸ 50 μέτρων εἰς στόχον διαμέτρου 0.50 ἑκ. Τὴν μεγαλυτέραν ἐπίδοσιν εἰς τὴν σκοποβολὴν παρουσιάζουν οἱ σπουδασταὶ τῆς Δ.Α.Σ. καὶ αἱ σκοπεύτριαι τῆς Ὑποδιοικήσεως Φοιτητριῶν Σπουδαστριῶν. Αἱ καλύτεραι ἐπιτευχθεῖσαι ἐπιδόσεις εἶναι αἱ κάτωθι :

Διοίκησις Ἀρρένων Πρωτευούσης καὶ Δ.Α.Σ.:

Λέκκας Εὐ. (Ὑπ)σις Βορρᾶ) 185, Σκοτίδας Ν. (Ὑπ)σις Νότου) 181, Ποτήρης Θ. (Δ.Α.Σ.) 177, Χρυσοχοΐδης Χρ. (Δ.Α.Σ.) 175, Μελιγδῆς Σ. (Δ.Α.Σ.) 175.

Διοίκησις Θηλέων Πρωτευούσης : Σαριάνου Αἰκ. (Ὑπ)σις Φοιτ. Σπουδαστριῶν) 181, Βαρζάκου Βικτ. (Ὑπ)σις Φοιτ. Σπουδ.) 176, Τσελέντη Μπ. (Ὑπ)σις Νότου) ζ67, Περλιγκῆ Λιόλια (Ὑ)σις Φοιτ.) 166, Πρίφτη Ἀρ. (Ὑπ)σις Ἀθηνῶν) 160.

Η ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν. ΟΛΥΜΠΙΑΔΟΣ

Τὴν 15ην Αὐγούστου ὁ ποδοσφαιρικὸς Σύλλογος τῆς Ε.Ο.Ν. Ὀλυμπιάδος, «Ὀλυμπιακὸς», συνηντήθη εἰς φιλικὸν ἀγῶνα μετὰ τοῦ Συλλόγου «Ἄθως».

Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ ὁμὰς «Ὀλυμπιακὸς» μὲ τέρματα 3—0.

Διαιτητὴς τοῦ ἀγῶνος ἦτο ὁ ἐνωμοτάρχης τῆς Ε.Ο.Ν. Δ. Ἀναστασιάδης.

◆

ΤΟ ΑΘΛΗΤΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ ΤΩΝ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΩΝ ΤΗΣ ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΝΟΤΟΥ

Ἀπὸ τῆς 1ης Σεπτεμβρίου ἤρχισεν ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ καταρτισθέντος προγράμματος διὰ τὴν σωματικὴν ἀγωγὴν τῶν φαλαγγιτισσῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως. Ἐξαιρετικαὶ προσπάθειαι καταβάλλονται, ἵνα τὸ ἀθλητικὸν τμῆμα τῶν φαλαγγιτισσῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Νότου παρουσιάσῃ ἀρτίαν καὶ ἀξιόλογον κίνησιν.

ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΕΙΣ ΣΥΡΟΝ

Τὴν πρωΐαν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐτελέσθησαν εἰς τὸ νησάκι τῆς Σύρου κολυμβητικοὶ ἀγῶνες μεταξὺ τοῦ Ν.Ο. Παλαιοῦ Φαλήρου καὶ Ν. Ο. Σύρου. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀγώνων ἔχουν οὕτω:

800 μ. ἐλευθέρα κολύμβησις : 1) Γιαννακάκης (Π.Φ.) 12'58''8, 2) Τσολάκης (Π.Φ.) 13'36'', 3) Πτράκης (Ν.Ο.Σ.) 13'51'', 4) Λαδόπουλος (Ν.Ο.Σ.).

200 μ. προσθία κολ. 1) Μπρούσαλης (Π.Φ.) 3'16''4)19, 2) Πετρόπουλος 3'56''. 3) Βατιμπέλας (Ν.Ο.Σ.) 4'1'', 4) Ραγκούσης (Ν.Ο.Σ.) 4'15''4)10.

100 μ. ἐλευθέρως: 1) Μπρούσαλης (Π.Φ.) 1'6'', 2) Εὐαγγελίδης 1'10''8)10, 3) Φελουτζῆς (Π.Φ.) 1'12''5)10, 4) Πετράκης (Ν.Ο.Σ.).

100 μ. ὑπτίως: 1) Τσεκοῦτεν (Π.Φ.) 1'28''8)10, 2) Πετρόπουλος 1'30''2)10, 3) Πτράκης 1'34'' (Ν.Ο.Σ.), 4) Καρατζᾶς (Ν.Ο.Σ.).

4Χ20 ἐλευθέρως: Ἡ ὁμὰς Π.Φ. μὲ 12'14'' ἔναντι 13'26'' τῆς ὁμάδος Ν.Ο.Σ.

Γουῶτερ πόλο : Ν.Ο. Φαλήρου—Ν.Ο.Σύρου 4—1.

Ο ΘΡΥΛΙΚΟΣ ΜΑΚΕΔΟΝΟΜΑΧΟΣ

ΠΑΥΛΟΣ ΜΕΛΑΣ

Ἱστορικὸν ἀνάγνωσμα τοῦ κ. ΗΛ. Ι. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

3ον

Η'.

ΜΙΑ ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΠΟΥ ΦΕΡΝΕΙ ΡΙΓΗ!....

Ὁ ἥλιος τῆς ἄλλης μέρας,—τῆς 18ης Σεπτεμβρίου—ἔγερνε μὲ μιὰ νωχέλεια μεγαλόπρεπη πρὸς τὴ δύση του. Ἡ τελευταῖες του ἀχτῖδες—κόκκινες, μαβιὲς καὶ κίτρινες—βάφουν μὲ τὶς ἁρμονικές τους πινελλιὲς τὸν οὐρανὸ, ποὺ ἀγκαλιάζει τὴ Γῆ τῶν Μακεδόνων.

Οἱ Ἕλληνες χωρικοὶ, μ' ἔκδηλη στὰ πρόσωπά τους τὴ σφραγῖδα τῆς ἡδονῆς, συγκεντρωμένοι σὲ πυκνοὺς ὁμίλους στὰ καφενεδάκια τῆς Μπελκαμένης, συζητοῦνε ζωηρὰ γιὰ τὰ τελευταῖα συνταραχτικὰ γεγονότα... Μιλᾶνε γιὰ τὴ βάνδαλη κι' αἱματηρὴ εἰσβολὴ τῶν κομιτατζήδων καὶ μὲ πένθιμη φωνὴ κάνουν τὸν ἀπολογισμὸ τῶν θυμάτων. Κι' ὕστερα, μὲ κατάφωρη εὐχαρίστηση πιπιλίζουν ἐπίμονα τὴν περιγραφὴ τῆς ἄγριας, μὰ τόσο δίκαιης τιμωρίας των... Τέλος, φτάνουν στὸ παράξενο φέρσιμο τοῦ δάσκαλου κομιτατζῆ καὶ στὴν ἀδόκητη φυγή του.

Δὲν ἤξεραν, φυσικὰ, πὼς ὁ ἡρωϊκὸς Μακεδονομάχος βρισκόταν ὅλη νύχτα στὸ χωριὸ, ἀγρυπνῶντας ἱπποτικὰ γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν τιμὴ καὶ τὴν περιουσία τῶν ἄλλων!

Μὰ, ξάφνου, δυὸ χωριάτες λαχανιασμένοι ἀπ' τὴν τρεχάλα, πέφτουν σὰν κεραυνοὶ μέσ' στὸ χωριό:

— Ὁ Παῦλος Μελᾶς μὲ τὸ Σῶμά του, φτάνει σὲ πέντε λεπτά!—φωνάζουν...

...Καὶ οἱ ἄλλοι, ἀκίνητοι στὶς καρέκλες τους, μὲ τὸ στόμα μισάνοιχτο ἀπ' τὴν κατάπληξη, ἀκοῦνε τὴν ἀπρόσμενη μὰ τόσο γλυκειὰν ἐκείνην εἴδηση....

Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο!

Τὰ Ἑλληνικὰ Σώματα τῶν Ἐκδικητῶν, μόλις τὸν τελευταῖο καιρὸ εἶχαν ἀρχίσει τὴν ἀπαράμιλλη δράση τους, κι' ἦταν ἕνα σημαντικὸ γεγονὸς ἡ ἐμφάνισή τους μέσα σὲ κάποιο χωριό. Μὰ, τὸ «σημαντικὸ τοῦτο γεγονὸς», γινόταν στ' ἀλήθεια ἕνα θεϊκὸ ὄνειρο, ἕνα ὅραμα μάγο, ὅταν τὴν ἐπίσκεψη, τὴν ἔκανε τὸ περίφημο Σῶμα τοῦ Μελᾶ, μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸν θρυλικό του ἀρχηγό!

Ταχύφτερη ἡ διάδοση κι' ἡ φήμη, εἶχε ξαπλωθῆ σ' ὅλες τὶς Μακεδονικὲς γωνιὲς, περιγράφοντας τ' ἀσύγκριτα κατορθώματα τοῦ Μακεδονομάχου καὶ στολίζοντάς τα μὲ τὰ γλυκύτερα χρώματα τοῦ θρύλου... Μέσα στὸ αἱματόχρωμο ἀντίφεγγο, ποὺ περιβάλλει σὲ κεῖνα τὰ χρόνια τὴ Μακεδονία, ἀπὸ τὴν κακουργία τῶν κομιτατζήδων, σὰν κάτι ὑπερκόσμιο προβάλλει καὶ δεσπόζει ἡ ὤμορφη ἐμφάνιση τοῦ εὐγενικοῦ ἥρωα.

Γιὰ τοῦτο, ἀθέλητα, μιὰ συγκίνηση κι' ἀγωνία ἀνάμιχτη μ' ἕνα φόβο ἀπροσδιόριστο λυγίζουν τὰ γόνατα τῶν χωρικῶν. Νομίζουν πὼς ἀντικρύζοντάς τον θὰ θαμπωθοῦν ἀπ' τὸ ὑπερφυσικὸ φῶς τῆς μεγάλης μορφῆς του!

Κι' ἀληθινὰ, σὲ λίγο ὁ Μελᾶς,—ποὺ σκόπιμα συνάντησε τὸ Σῶμά του, γιὰ νὰ φανῇ πὼς μπαίνει μαζύ του στὸ χωριὸ—παρουσιάστηκε ἐπὶ κεφαλῆς τῶν γενναίων του στὰ στενά του δρομάκια.

Λεβεντόκορμος ὡς εἶνε, μὲ τὸ ἀστραπηβόλο βλέμμα του γεμᾶτο ἀπ' τὴ φλόγα τοῦ ἡρωϊσμοῦ του, προχωρεῖ μὲ τὸν ἀργὸ καὶ μεγαλοπρεπῆ βηματισμό του.

Στέκονται βουβοὶ οἱ χωρικοὶ καὶ τὸν παρακολουθοῦν στὸ διάβα του, χωρὶς νὰ τολμήσουν νὰ τοῦ ἀποτείνουν λέξη! Μὰ, ἐκεῖνος τοὺς πλησιάζει καλόκαρδα... Γελαστὸς τοὺς χαιρετᾷ καὶ τοὺς σφίγγει τὸ χέρι μὲ συγκίνηση. Κι' ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ, ἡ σκηνὴ γίνεται ἀληθινὰ ἱστορική!

Βλέπουν οἱ χωριάτες, πὼς ὁ ἀσύγκριτος Ὑπερασπιστὴς καὶ Ἐκδικητής των, εἶνε κι' αὐτὸς ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ ἡ εὐγενικιά του ψυχὴ εἶνε γιομάτη συμπόνια γιὰ τοὺς ἀδυνάτους! Ἄλλοι γονατίζουν μπροστά του! Ἄλλοι τοῦ φιλοῦν τὰ χέρια κι' ὅλοι τους δακρύζουν. Καὶ κλαῖνε! Κι' ὁ ἡρωϊκὸς Ἀρχηγὸς, νοιώθει κι' αὐτὸς τὰ δάκρυα νὰ τοῦ θαμπώνουνε τὴν ὅραση—τὰ δάκρυα ποὺ χύνει ἡ ἐσώψυχη συγκίνηση κι' ἡ ἱκανοποίηση, γιατὶ ξεπλήρωσε τὴ διπλῆ του ἀποστολὴ καὶ σὰν Ἄνθρωπος καὶ σὰν Ἕλληνας Πατριώτης. Προχωροῦν τώρα ὅλοι μαζί. Τὸ σχολειὸ τῶν κομιτατζήδων ρημάζεται καὶ κλείνεται ὁριστικά. Οἱ Ἕλληνες χωρικοὶ δηλώνουν ἐπιδειχτικὰ — γιὰ τοὺς ἀλλόφυλους κατοίκους τοῦ χωριοῦ—πὼς ἀποσύρουν τὰ ἑπτά τους Ἑλληνόπουλα ἀπ' τὸ καταραμένο ἐκεῖνο διδακτήριο!

Ἡ προπαγάνδα τοῦ ομιτάτου δὲν πρόκειται νὰ ξαναζήσῃ πιὰ στὴ Μπελκαμένη!

Τώρα οἱ Ἕληνες χωριᾶτες ἀναπνέουν!

Γιὰ πρώτη τους φορὰ, νοιώθουν τὸν αἰώνιο ἐφιάλτη ν' ἀποτραβιέται ἀπὸ τὰ στήθια τους καὶ παύουν ν' ἀκοῦνε τ' ὀδυνηρὸ φτερούγισμα τοῦ Χάρου, τριγύρω ἀπ' τὰ κεφάλια τους!

Καὶ γιομᾶτοι ἀπὸ τρελλὴ χαρὰ, δίνονται σ' ἕναν ἄγριο πανηγυρισμὸ, παρακαλῶντας τὸν Μελᾶ, νὰ μείνῃ ὁλόκληρη ἐκείνη τὴ νύχτα μαζί τους, στὸ χωριό. Ἐκεῖνος θέλει ν' ἀρνηθῇ γιατὶ τὸ Καθῆκον δὲν τοῦ ἐπιτρέπει ν' ἀναπαυθῇ οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή!

Ἀλλὰ δὲν ἔχει τὴ δύναμη ν' ἀντισταθῇ στὶς ἐπίμονες ἱκεσίες ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων. Καὶ, μένει μ' αὐτοὺς, ἀπολαμβάνοντας ἡδονικὰ τὸ εὐεργετικό του Ἔργο...

Θ'.

ΑΠ' ΤΑ ΦΡΙΧΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΕΡΑΤΩΝ...

Νύχτωνε...

Τὰ πρῶτα μελανὰ ριντὼ τῆς νύχτας κατέβαιναν σιγὰ-σιγὰ καὶ τύλιγαν μὲ τὴ σκοτεινὴ ἀγκαλιά τους τὸ χωριό...

Στὸν ἰσκιωμένο οὐρανὸ τ' ἀστέρια κάνουνε τὴ δειλή τους ἐμφάνιση μὲ μιὰ θαμπὴ μαρμαρυγὴ, ποὺ τρεμοσβύνει...

ΠΠρονοητικὰ ὁ γενναῖος Μελᾶς ἔχει τοποθετήσει σ' ὡρισμένα ἐπίκαιρα σημεῖα τοὺς φρουρούς του, γιατὶ ξέρει πολὺ καλὰ πὼς οἱ καταδότες εἶν' ἀμέτρητοι καὶ δὲν ἦταν καθόλου δύσκολο νὰ βρισκόταν, ξαφνικὰ, στὸν κλοιὸ μιᾶς νυχτερινῆς πολιορκίας!

Πολιορκίας;

Μὰ, θὰ τολμούσανε ποτὲ οἱ κομιτατζῆδες νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τοῦ ἡρωϊκοῦ Σώματος— τοῦ Σώματος, ποὺ σήμαινε γι' αὐτοὺς θάνατο, καταιγίδα, ὄλεθρο;

Ὄχι φυσικά!...

Ὑπῆρχε ὅμως, κι' ὁ ἀπειράριθμος ταχτικὸς Τουρκικὸς Στρατὸς, ὁ ὁποῖος ὡπλισμένος στὴν ἐντέλεια ζητοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐξοντώσῃ τὸν γενναῖο Μακεδονομάχο καὶ τοὺς συναγωνιστάς του.

Ἡ μέρες ἦταν πονηρές. Γι' αὐτὸ κι' ὁ Μελᾶς ἐπρόβλεπε τὰ πάντα...

Καθισμένος, τώρα, ἀνάμεσα σ' ἕναν ὅμιλο ἀπὸ Ἕλληνες πατριῶτες σὲ σπίτι Ἑλληνικὸ, ἀκούει, ἀφοῦ πέρασε ἡ πρώτη συγκίνηση, νὰ τοῦ ἐξιστοροῦν λίγα ἀπ' τὰ φριχτὰ κι' ἄνανδρα ἐγκλήματα τῶν Βουλγάρων.

Κι' ἕνας διηγεῖται:

—«...Μόλις ἔκλεισ' ἕνας μῆνας ἀπὸ τότε, καπετάνιε....

Πλησίαζε δεκαπενταύγουστος!

Σ' ενα μικρὸ χωριουδάκι, ἀπ' ἔξω ἀπ' τὴ Θεσαλονίκη ζοῦσε ἕνας Ἕλληνας—ἕνας καλὸς φιλήσυχος καὶ τίμιος πατριώτης...

Ἦταν ὁ Τράϊκος...

Εἶχε τὸ σπιτάκι του κι' ἤρεμα περνοῦσε τὶς τελευταῖες μέρες τῆς ζωῆς του, στὰ παιδιά του ἀνάμεσα—δυὸ λεβέντες, τὸν Ἀναστάση καὶ τὸ Στέργιο, καὶ μιὰ κόρη τὴ Βελίκω...

Μὰ, ξάφνου, ἡ καταιγίδα ἦρθ' ἀπειλητικὴ καὶ ξέσπασε ἄγρια πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του: Οἱ κομιτατζῆδες τὸν διέταξαν ν' ἀρνηθῇ κάθε του δεσμὸ μὲ τὴν Ἑλλάδα καὶ ν' ἀσπασθῇ τὸ σχῖσμα τῆς δικῆς τους Θρησκείας!

Αὐτὸ, ἂν ἤθελε νὰ ζήσῃ κι' αὐτὸς καὶ τὸ σπιτικό του...

Ἡ ἀπαίτηση ἦταν τρομερή!

Μὰ κι' ὁ κίνδυνος φριχτός!

Τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ;

Ὁ Τράϊκος, προκειμένου νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασή του σὰν Ἕλληνας πραγματικὸς δὲ δίστασε οὔτε στιγμή...

Χωρὶς νὰ καταδεχτῇ ν' ἀπαντήσῃ ἐξακολούθησε νὰ τρέφῃ φανερὰ, τὴν ἴδια πάντοτε εὐλαβικὴ προσήλωση στὴ Θρησκεία του, τὴν ἴδια πάντοτε ἀπεριόριστη ἀγάπη στὴ γλυκειὰ Πατρίδα...

Κι' ἔτσι, ὁ Ἐθνομάρτυρας ἐκεῖνος, ἔγραψε κι' ὑπέγραψε μὲ τὸ ἴδιο του τὸ χέρι τὴν τραγική του καταδίκη!

Μιὰ νυχτιὰ οἱ κομιτατζῆδες, γιομᾶτοι θυμὸ κι' αἱμοβορία ἐμπήκαν στὸ χωριὸ καὶ περικύκλωσαν τὸ σπίτι του.

Μὲ τοὺς ὑποκοπάνους τῶν τουφεκιῶν τους κατακομμάτιασαν, κυριολεκτικῶς τὴν πόρτα κι' ὕστερα χύθηκαν σὰ μανιασμένοι στὸ ἐσωτερικὸ τῶν δωματίων!

Τὰ φονικά τους μαχαίρια, ἀστράφτανε μέσ' στὸ σκοτάδι, ζητῶντας νὰ βυθισθοῦν ἀχόρταγα στὶς σάρκες ἀόπλων κι' ἀνυπεράσπιστων ἀνθρώπων.

Κι' ἀρχίνησ' ἡ σφαγή!

Δυό - τρεῖς μαχαιριὲς στείλανε μισοπεθαμένο, στὸ δάπεδο, τὸν γέρο-Τράϊκο, κι' ἀπ' αὐτῆνε τὴν θανάσιμη θέση του ὑποχρεώθηκε νὰ παρακολουθήσῃ μ' ἀφάνταστο σπαραγμὸ, τὸ αἱματηρὸ δρᾶμα ποὺ ξετυλιγόταν, ἀμείλικτα.

Τῶν κακούργων τὰ μαχαίρια βυθιζόνταν ἄσπλαγχνα στὰ κορμιὰ τῶν δυὸ παιδιῶν του καὶ μόνον τότε σταμάτησαν, ὅταν οἱ δυὸ νέοι μετεβλήθησαν σ' ἕναν ἄμορφο σωρὸ ἀπὸ σάρκες καὶ αἷμα!...

Μὰ, οἱ θηριώδεις σφαγεῖς δὲ σταματήσανε καὶ μέχρι 'δῶ: Χωρὶς ἴχνος ἀνδρισμοῦ κι' ἱπποτισμοῦ στὴ βρώμικη ψυχή τους, στραφῆκαν οἱ θρασύδειλοι ἀπόγονοι τοῦ Κρούμου, ἐναντίον τῆς Βελίκως, τῆς ἄμοιρης παρθένου, ποὺ πνιγμένη στοὺς λυγμοὺς, παρακολουθοῦσε τὸ φριχτὸ δρᾶμα...

Ἑφτὰ μαχαιριὲς τρυπῆσαν ἀδυσώπητα τὰ παρθενικά της στήθια!

Κι' ἔφτασε τώρα ἡ σειρὰ τοῦ πένθιμου ἐπιλόγου:

Μιὰ πυρκαϊὰ γιγαντιαία, φώτισε μὲ τ' ἀπαίσιο φῶς της τὰ νυχτερινὰ σκοτάδια τοῦ χωριοῦ.

Τὸ σπίτι τοῦ Τράϊκου καιγόταν, κι' ἔγραφε μὲ τὶς αἱμάτινες φλόγες τῆς φωτιᾶς του, τὸ πένθιμο φινάλε τῆς δειλῆς κι' ἄνανδρης ἀνθρωποσφαγῆς!».

Μὲ τὸν ἀφάνταστο πόνο τῆς μεγάλης του ψυχῆς, τυπωμένο στ' ὡραῖο πρόσωπο, παρακολουθοῦσε ὁ Μελᾶς τὴν τραγικὴ ἀφήγηση. Πολλὰ, πάρα πολλὰ εἶχ' ἀκουστὰ γιὰ τὴν ἄνανδρη θηριωδία ἐκείνων τῶν κτηνανθρώπων, κι' ὅμως ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦτα φρικιοῦσε σύγκορμος.

— Καὶ τώρα καπετάνιε—ἀποτελείωσε ὁ χωρικὸς—ἡ ἴδια ἐκείνη συμμορία τράβηξε πρὸς τὰ μέρη τοῦ Νερετιοῦ...

—Γιὰ 'κεῖ σκοπεύω νὰ φύγω κι' ἐγὼ—ψιθύρισε ἁπλᾶ ὁ Μελᾶς.

Ι'.

ΕΝΑΣ ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ

Ἦταν ἡ νύχτα πιὰ πολὺ προχωρημένη, κι' οἱ περισσότεροι—ὅλοι σχεδὸν—οἱ χωρικοὶ εἶχαν ἀποσυρθῆ στὰ σπιτάκια τους νὰ κοιμηθοῦν, τὸν ἥσυχον ὕπνον, ποὺ δημιουργεῖ τῆς ἀσφάλειας τὸ συναίσθημα.

Μακρυὰ, ἀπ' τὰ λειβάδια φθάνει σὰν ἦχος ἀπόκοσμος, γιομᾶτος θλίψη καὶ μελαγχολία, τὸ μονότονο λαλητὸ τοῦ γρύλλου.

Καὶ στὰ χωράφι' ἀνάμεσα διακρίνεται τώρα ξάστερα κάτ' ἀπ' τὸ θαμπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ, τρεχᾶτος, βαδίζει πρὸς τὸ χωριό. Μέσ' στὸ ἀναλυτὸ τ' ἀσῆμι ποὺ ἡ Σελήνη σπάταλα σκορπᾷ, ἡ σκιά του φαντάζει σὰν ἕνας δαίμονας πελώριος ποὺ κατὰ πόδας τὸν ἀκολουθεῖ...

Κάποτε φτάνει στὸ σκοπό του.

Οἱ φρουροὶ ποὺ εἶνε τοποθετημένοι ἀπ' τὸν Μελᾶ, τὸν σταματοῦν:

— Γιὰ ποῦ, πατριώτη;

Ἐκεῖνος τοὺς κυττάει γιὰ μιὰ στιγμὴ καχύποπτα. Ὅμως, τὸ ἀρρενωπὸ παρουσιαστικὸ κι' ἡ ξάστερη Ἑλληνικὴ λαλιὰ, τὸν πείθουν:

Ὦ... ἀσφαλῶς! Ἐκεῖνοι ποὺ τοῦ μιλοῦνε εἶνε Ἕλληνες! Καὶ σπεύδει νὰ ξεσπάσῃ, ν' ἀφήσῃ τὸν πόνο ποὺ ξεχειλίζει τὴν ψυχή του, νὰ ξεχυθῇ ἀδέσμευτος πρὸς τὰ ἔξω:

— Στὸ Νερέτι, ἀδέλφια μου, ξεπέσανε ξανὰ οἱ κομιτατζῆδες. Καὶ μὴ ρωτᾶτε! Πέντε ἀνθρώπους σκοτώσανε ὡς τώρα, κι' ἐξακολουθοῦν νὰ μένουνε μέσ' στὸ χωριὸ, κρυμμένοι σὲ σπίτια φιλικά τους γιὰ νὰ συνεχίσουνε τοὺς φόνους καὶ τὰ αἵματα!...

— Κι' ἐσὺ, τί ἦλθες γυρεύοντας ἐδῶ;

— Μάθαμε πὼς εἶν' ἐδῶ ἀπόψε ὁ Μελᾶς—μαζί του καὶ τὸ Σῶμά του. Μόλις, λοιπὸν, πῆρε τὸ βράδυ συγκέντρωσα τὶς δυνάμεις μου ὁλόκληρες καὶ ἔτρεξα γιὰ νὰ τὸν βρῶ...

Μὲ βιασύνη οἱ φρουροὶ πῆραν μαζί τους τὸν χωρικὸ καὶ τὸν ὡδήγησαν στὸν Παῦλο Μελᾶ μπροστά.

Ἐκεῖ ὁ ἀπεσταλμένος μὲ λίγες λέξεις, ποὺ τὶς δόνιζε ὅμως ἕνας ἀτέλειωτος σπαραγμὸς, ἀφηγήθηκε τὴν ἐγκληματικὴ δράση τῶν Βουλγάρων.

Σοβαρὸς, ὅπως πάντα, ὁ Μελᾶς φουχτώνει τ' ὅπλο του μ' ἀπόφαση!

— Ἐμπρὸς, γιὰ τὸ Νερέτι—διατάζει ἡ φωνή του.

Κι' ἀμέσως τότε, τριάντα γιγαντόκορμοι ἄντρες ποὔκλειναν στὴ θωριά τους κάτι τὸ ὑπερφυσικὸ, ζωσμένοι τὶς φυσιγγιοθῆκες τους κι' ἔχοντας τὰ τουφέκια τους ὑπὸ μάλης, συγκεντρώνονται τριγύρω του ἀμίλητοι κι' ἀποφασιστικοί!

Εἶνε οἱ Τιμωροί!

Τὸ Σῶμα συντάσσεται γρήγορα, κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο βγαίνοντας ἔξω ἀπ' τὸ χωριὸ μὲ βῆμα ταχὺ κι' ἀθόρυβο καὶ σταθερὸ, τρέπεται πρὸς τοῦ Νερετιοῦ τὴ διεύθυνση.

Ὁ γενναῖος Μελᾶς βαδίζει ἐμπρὸς, ἔχοντας τριγύρω του 5—6 συμπολεμιστὲς ποὺ μόλις τὶς μέρες κεῖνες κατατάγηκανε στὸν Ὅμιλο τῶν Ἐκδικητῶν. Κι' ὁ Ἀρχηγὸς, μολονότι δὲν εἶχε ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἔμφυτη ἀντρειωσύνη τους, τοὺς ἔδινε ὡστόσο ὡρισμένες συμβουλὲς, ποὺ καὶ στὸν ἴδιο τὶς εἶχε διδάξει ἡ πεῖρα τοῦ πολέμου. Ἀνάμεσα σὲ κείνους ποὺ τὸν ἄκουγαν ἤτανε, φυσικὰ, κι' ὁ Καπετανόπουλος.

Στὸ πρόσωπό του, τὰ λόγια τοῦ Μελᾶ βρίσκανε ἕναν ἀχόρταγο ἀκροατή... Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ δὲν κρατιέται:

— Ἐγὼ, καπετάνιε, μιὰν ἐπιθυμίαν ἔχω: Νὰ σκοτώσω ὅσους μπο-

Η Ε. Ο. Ν. ΛΑΚΩΝΙΑΣ

Ὁμὰς Φαλαγγιτῶν Μελιτίνης Λακωνίας

ρῶ περισσότερους κακούργους. Γι' αὐτὸ θέλω νὰ μὲ βοηθήσῃ ὁ Θεὸς νὰ ζήσω λίγα χρόνια ἀκόμα. Καί, θὰ ζήσω!... Γ

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἕνα συννεφάκι ποὺ κυλοῦσε ἀδέσποτο στὰ πλάτη τ' οὐρανοῦ σκοτείνιασε τοῦ φεγγαριοῦ τὸ φῶς. Κι' ἀπὸ μακρυά, σὰ θρῆνος ἀνατριχιαστικός, ἔφτασε τὸ σκούξιμο κάποιου νυχτοπουλιοῦ...

Ἕνας ἀόριστος τρόμος, ξεπηδῶντας ἀπ' τὸν ἀπαίσιο οἰωνό, σκόρπισε τὰ ρίγη του στὰ κορμιὰ τῶν θρυλικῶν ἐκείνων ἡρώων...

ΙΑ'.

ΒΟΥΛΓΑΡΟΥ ΠΡΟΔΟΣΙΑ

...Κι' ἡ νυχτερινὴ πορεία συνεχίζεται.

Τὸ φεγγάρι γέρνει πιὰ στὴ δύση του καὶ σὲ λίγο κρύβεται ὁριστικὰ πίσω ἀπ' τὸ βαρὺ κι' ἀδιαπέραστο παραπέτασμα ποὺ σχηματίζουν μερικὰ μαῦρα σύννεφα, ὑψωμένα πάνω ἀπ' τὸ βουνὸ ποὺ ὀρθώνεται στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντα.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς Μακεδονομάχους τὸ βλέπει καὶ πλησιάζει τὸν Μελᾶ:

—Καπετάνιε... Σύννεφα βλέπω... Θ' ἀρχίσῃ πάλι ἡ αἰώνια βροχή...

—Ἕ, τί νὰ γίνῃ; ἀπαντᾶ σχεδὸν εὔθυμα ὁ Ἀρχηγός. Σὲ παραξενεύει ἡ νεροποντή; Μήπως ἕναν ὁλόκληρο μῆνα, τώρα, δὲν κοιμώμαστε, δὲν κινούμεθα καὶ δὲν πολεμᾶμε κάτ' ἀπ' τὶς θεομηνίες; Προσέχτε μόνο ἀπὸ δῶ καὶ στὸ ἑξῆς, βαδίζετε συγκεντρωμένα καὶ προφυλαχτικά, γιατὶ τὸ φεγγάρι κρύφτηκε, τὰ σύννεφα βαραίνουν καὶ τὸ σκοτάδι γίνεται ὁλοένα πιὸ πηχτό!

Σιωπηλοὶ οἱ ἀγωνιστὲς συμμορφώνονται μὲ τοῦ Μελᾶ τὴν προσταγή.

Τώρα πλησιάζουν στὸ Νερέτι....

Τὰ πρῶτα σπιτάκια τοῦ χωριοῦ, ἀρχίζουν νὰ λευκάζουνε σὰν ἀσήμαντα μπαλωματάκια στὸν ἀπέραντο μελανὸ μανδύα τῆς νύχτας.

Κι' ὁ Ἀρχηγὸς δίνει τὶς τελευταῖες ὁδηγίες του:

—Τρεῖς-τρεῖς, θὰ μποῦμε μέσα στὸ χωριό, προσπαθῶντας νὰ πνίξουμε τὸν κρότο τοῦ βηματισμοῦ μας...

Προσέξετε σ' αὐτὸ πολύ!

—Δὲ θὰ ριχτοῦμε ἀμέσως στοὺς κακούργους, καπετάνιε; ρώτησε ἡ φωνὴ ἑνὸς ἀπ' τοὺς πολεμιστάς, ποὺ μάταια πάλευε νὰ πνίξῃ τὴν ἄσβεστη δίψα του γιὰ τὴν Ἐκδίκηση...

—Ὄχι... ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ Ἀρχηγός. Οἱ κομιτατζῆδες εἶνε σκορπισμένοι σὲ διάφορα φιλικά τους σπιτάκια, τριγύρω ἀπ' τὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ.

Γι' αὐτό, λοιπόν, δὲν μποροῦμε νὰ τοὺς πολιορκήσωμε ὅλους μαζί, κι' ἔτσι ἐνῷ θὰ μπλοκάρουμε τὄνα σπιτάκι, οἱ ὑπόλοιποι θὰ μᾶς φύγουν ἔχοντας γιὰ βοηθὸ τὸ σκοτάδι ποὖνε πάντα ὁ σύμμαχος τῶν θρασυδείλων.

Οἱ ἄλλοι νοιώσανε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὴν ἀσύγκριτη περίσκεψη τοῦ γενναίου Ἀρχηγοῦ, ποὺ ὅλα τὰ ὑπολόγιζε καὶ τὰ μετροῦσε καὶ σώπασαν.

—Λοιπόν, συνέχισε χαμηλόφωνα ἐκεῖνος.

Προσεχτικὰ θὰ μποῦμε στὸ χωριὸ καὶ θὰ καταλύσουμε σ' ἕνα σπιτάκι ποὺ εἶνε δίπλα ἀκριβῶς ἀπ' τὴν πλατεῖα. Ἐμπρός!...

Καὶ τὸ Σῶμα τῶν Ἐκδικητῶν, βαδίζοντας κατὰ τριάδας, εἰσχώρησε στὰ στενὰ καὶ δαιδαλώδη δρομάκια τοῦ Νερετιοῦ, ἐνῷ ἕνας ἀπ' τοὺς γενναίους Ἕλληνες μουρμουρίζει ἀπειλητικά, στὰ δόντια του ἀνάμεσα:

—Τί ὄνειρα νὰ βλέπουν τάχατες ἀπόψε οἱ κακοῦργοι;

....

Δὲν θἄχε, ἀσφαλῶς, ἐδῶ τὴ θέση της, λίγη φτηνὴ φιλολογία.

Κι' ὅμως!

Ἀθέλητα ἡ σκέψη μας—στὸν ἀναλογισμὸ τῆς ἀλλόκοτης συμπτώσεως, ποὺ ἄλλαξε ἄρδην τὴ φορὰ τῶν γεγονότων ἐκεῖνο τὸ Σαββατόβραδο—πετάει στὴν ἀφηρημένη αὐτὴ λέξη, μὲ τὴν ἀκόμη πιὸ ἀφηρημένη ἔννοια, ποὺ ρυθμίζει ὡστόσο τὴ ζωή μας στὶς κρισιμώτερες καμπές της: Τὸ μοιραῖο!

Γιατί, τὸ μοιραῖο φαίνεται θέλησε καὶ τ' ἀποφάσισε νὰ παίξῃ ἕνα σκληρὸ παιχνίδι στὸ Σῶμα τῶν Μακεδονομάχων.

Καθ' ὃν χρόνον οἱ Ἕλληνες βέβαιοι πὼς κανένα μάτι ἀνθρώπινο δὲν τοὺς εἶχε ἀντιληφθῆ, μπαίναν ἀνύποπτοι στὸ σπιτάκι ποὺ θὰ διανυκτέρευαν, ἕνας μαυριδερὸς κι' ἀκαθόριστος ὄγκος σηκώθηκε ἀργὰ-ἀργὰ ἀπ' τὸ βαθὺ ρυάκι ποὺ κυλοῦσε στοῦ χωριοῦ τὰ πρόθυρα.

Ἔρριξε ἕνα βλέμμα γιομᾶτο μῖσος πρὸς τὸ μέρος ποὺ χάθηκαν οἱ ἡρωϊκοὶ πολεμιστὲς κι' ἐγρύλλισε:

—Τὸ Σῶμα τοῦ Μελᾶ!... Χωρὶς ἄλλο ἦλθε στὸ χωριὸ νὰ σφάξῃ τοὺς κομιτατζῆδες! Μά, δὲν θὰ τὰ καταφέρῃ!...

Ἕνα ἀπαίσιο γέλοιο τρανταχτὸ ἐδόνησε τριγύρω τὸν ὑγρὸ ἀέρα.

—Εἶμαι Βούλγαρος καὶ πρέπει νὰ τὸν ἐμποδίσω... Μὰ πῶς;

Σκέφτηκε γιὰ λίγο... Κι' ἄξαφνα γέμισε ὁλόκληρος ἀπὸ χαρά.

—Μὰ ναί,—πῶς δὲν τὦχε συλλογιστῆ τόσην ὥρα; Σὲ κάποιο διπλανὸ χωριουδάκι—ἡ Μοῖρα τὤθελε—διανυχτέρευε ἕνα ἰσχυρότατο τμῆμα Τουρκικοῦ Στρατοῦ μὲ ἄριστον ὁπλισμὸ καὶ ἀρκετὸ ἱππικό!...

Ἐκείνους θὰ εἰδοποιοῦσε!

Κι' αὐτοὶ θὰ ἔσπευδαν, ἀσφαλῶς, νὰ χτυπήσουνε τελειωτικά, τὸν Ἄνθρωπο ἐκεῖνο, ποὺ γινότανε μὲ τὸν ἡρωϊσμό του, ἐφιάλτης στοὺς δειλούς!

Αὐτὰ ἐσκέφτηκε ὁ Βούλγαρος αὐτὸς κι' ἀφοῦ ἔρριξ' ἕνα βλέμμα τελικὸ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Νερετιοῦ στράφηκε πρὸς τὰ χωράφια κι' ἄρχισε μ' ὅλη τὴ δύναμη τῶν ποδιῶν του νὰ τρέχῃ μέσ' στὴ νύχτα σὰν δαιμονισμένος.

ΙΒ'.

...ΚΑΙ ΚΑΤΑΦΘΑΝΕΙ ΕΞΑΦΝΑ Τ' ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ

Κυριακάτικο πρωϊνό...

Ὅλη τὴ νύχτα εἶχε ξεσπάσει καὶ πάλι μιὰ βροχὴ ἀφάνταστη, ἡ ὁποία πρὸς τὸ ξημέρωμα ἔδειξε μιὰ τάση γιὰ ὕφεση. Βαρειὰ καὶ μολυβένια τὰ σύννεφα κυλούσανε ἀργὰ-ἀργὰ καὶ ἀπειλητικὰ στὸν οὐρανό. Καί, θυμίζανε κάθε τόσο τὴν παρουσία τους στέλνοντας ἀραιὲς καὶ χοντρὲς ψεκάδες βροχῆς.

Ἔτσι ἦρθε ἡ αὐγή... Μιὰ αὐγὴ θαμπή, χλωμή, ἀρρωστιάρικια—σὰν δακρυσμένη.

Στὸ σπιτάκι ποὺ εἶχε διανυκτερεύσει τὸ Σῶμα τῶν Μακεδονομάχων, ἐκδηλώνεται μιὰ κίνηση ὁλότελα ἀσυνήθιστη. Οἱ τριάντα γενναῖοι τοῦ Μελᾶ, ἑτοιμάζουν τὰ τουφέκια τους κι' ἐξετάζουν γιὰ τελευταία φορὰ τὴν κόψη τῶν σπαθιῶν τους.

Τὸ μένος ποὺ πλημμυρίζει τὰ στήθια τους κατοπτρίζεται ἔκδηλα στὰ μάτια τους. Δὲν περιμένουν, παρὰ μονάχα τὸ σύνθημα, γιὰ ν' ἀνοίξουν τὴν πόρτα καὶ νὰ ξεχυθοῦν σὰν ὠργισμένος χείμαρρος, ποὺ θέλει νὰ συνεπάρῃ τὸ κάθε τί καὶ νὰ τὸ κλείσῃ στὴ θανατερή του ἀγκαλιά. Θέλουν—ἔχουν τὴν ἀσυγκράτητη ἐπιθυμία νὰ χτυπήσουν ἀλύπητα, νὰ σαρώσουνε μὲ τὶς φρικαλέες συστροφὲς τῶν σπαθιῶν τους, τὰ σάπια κορμιὰ τῶν κομιτατζήδων.

Κι' ὁ Μελᾶς δὲν ἀργεῖ... Σφίγγοντας τὸ τουφέκι του ἀνοίγει πρῶτος τὴν πόρτα καὶ προβάλλει στὸ δρόμο τὸ κεφάλι του ἐρευνητικά:

Κυττάζει τριγύρω...

Καὶ μένει κατάπληκτος!...

Ἐκεῖ-κάτω, στὴν εἴσοδο τοῦ χωριοῦ, διακρίνεται, προχωρῶντας μὲ κάποιο δισταγμὸ καὶ περίσκεψη ἕνα πολυάριθμο Τουρκικὸ ἀπόσπασμα!

Ἀτάραχος, ὡστόσο, ὁ γενναῖος ὁπλαρχηγὸς εἰδοποιεῖ τοὺς ἀνδρείους του γιὰ τὸν ἀπροσδόκητο, ὅπως τὸν ἔλεγε, ἐκεῖνο κίνδυνο. Διατάζει ἀμέσως νὰ κλειστοῦν, ν' ἀμπαρωθοῦν καὶ νὰ ὀχυρωθοῦν τὰ παραθύρια τοῦ σπιτιοῦ, καθὼς καὶ ἡ πίσω πόρτα, ἐκείνη ποὺ ἔβλεπε πρὸς τὸ βουνό.

Ἡ ἐξώθυρα πρὸς τὸ δρόμο ἀφήνεται ἀνοιχτὴ ἐπίτηδες.

Ὅποιος τολμάει ἀπ' τοὺς Τούρκους ἂς πλησιάσῃ

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ ἡρωϊκὸς Ἀρχηγὸς πλησιάζει καὶ πάλι στὸ διάκενό της καὶ μὲ προσεχτικὴ αὐτοθυσία κι' ὑπολογισμένη τόλμη, παρακολουθεῖ τὶς κινήσεις τοῦ Στρατοῦ καὶ προσπαθεῖ νὰ ὑπολογίσῃ τὸν ἀριθμό του.

Εἶνε ἀσφαλῶς, ὀκατὸ ἢ καὶ περισσότεροι πεζοὶ καὶ ἀκολουθοῦνται ἀπὸ σαράντα ἱππεῖς!

Ἐπομένως εἶνε πενταπλάσιοι ἀπ' τοὺς ἄνδρες τοῦ θρυλικοῦ Σώματος!

Ὁ Μελᾶς, ἐν τούτοις, τὸν ἔχει ἀποφασίσει τὸν ἀγῶνα του κι' ἡ λεβέντικη ψυχή του δὲ λυγίζει οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή.

Γυρίζει ξανὰ γαλήνιος στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ, ὅταν, ξάφνου, κάτι στ' ἀλήθεια ἀπροσδόκητο καὶ ἀναπάντεχο, ἀλλάζει τὴν κατάσταση ριζικά:

Πέντε ἢ ἕξη ἀπ' τοὺς ἄντρες τοῦ Σώματος, ἐκεῖνοι ποὺ μόλις εἴχανε καταταγῆ σ' αὐτό, κι' ἀκόμα ὑστεροῦσαν στὴν πεῖρα τοῦ πολέμου κι' ἦταν ἀσυνήθιστοι στὴ βουὴ τοῦ ντουφεκιοῦ, νομίζοντας ὅτι ἡ ἄμυνά τους θὰ γινότανε καλύτερη στὸ χῶρο τὸν ἐλεύθερο, ἀνοίγουνε ὁρμητικὰ τὴν πίσω πόρτα τοῦ σπιτιοῦ κι' ἐξορμοῦνε τρέχοντας πρὸς τὸ διπλανὸ βουνό, ζητῶντας νὰ μεταφέρουν ἐκεῖ τὸ πεδίο τῆς μάχης.

Ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο οἱ Μακεδονομάχοι, παρασύρονται στὸ τρελλὸ ἐκεῖνο τόλμημα, καὶ σὲ λίγο, ὁλάκερο τὸ Σῶμα βρισκόταν στὶς πρῶτες ὑπώρειες τοῦ γιγαντιαίου βουνοῦ, ποὺ ὕψωνε περήφανα τοὺς ἀπότομους βράχους του.

Στὸ σπιτάκι μένει τώρα, μονάχος ὁ Μελᾶς μ' ἕναν ἀπὸ τοὺς συναγωνιστάς του, τὸν Στρατινάκη.

Μένουν γιὰ λίγο σκεπτικοί...

Ἀμφιρρέπουνε.

Ἀμέσως, ὅμως, νικᾷ ἡ λογικὴ σκέψη πὼς θἄπρεπε νὰ συνενωθοῦν μὲ τοὺς ὑπόλοιπους πολεμιστάς, γιατὶ ἀκέφαλοι, χωρὶς τὶς ὁδηγίες τοῦ θρυλικοῦ Ἀρχηγοῦ των, ἦταν ἐπόμενο νὰ συγχιστοῦν καὶ νὰ διαλυθοῦνε.

Χωρὶς νὰ χρονοτριβήσουν, πηδοῦνε κι' οἱ δυό τους ἔξω καὶ πάλλοντας στὸ χέρι τὰ σπαθιά τους, ὁρμοῦν πρὸς τὴ διεύθυνση τῶν ἄλλων.

Σέ ὅλο τοῦτο τὸ διάστημα οἱ Τοῦρκοι δὲ δίνουν ἴχνος ζωῆς κι' ὑπάρξεως...

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὸ ἐρχόμενον

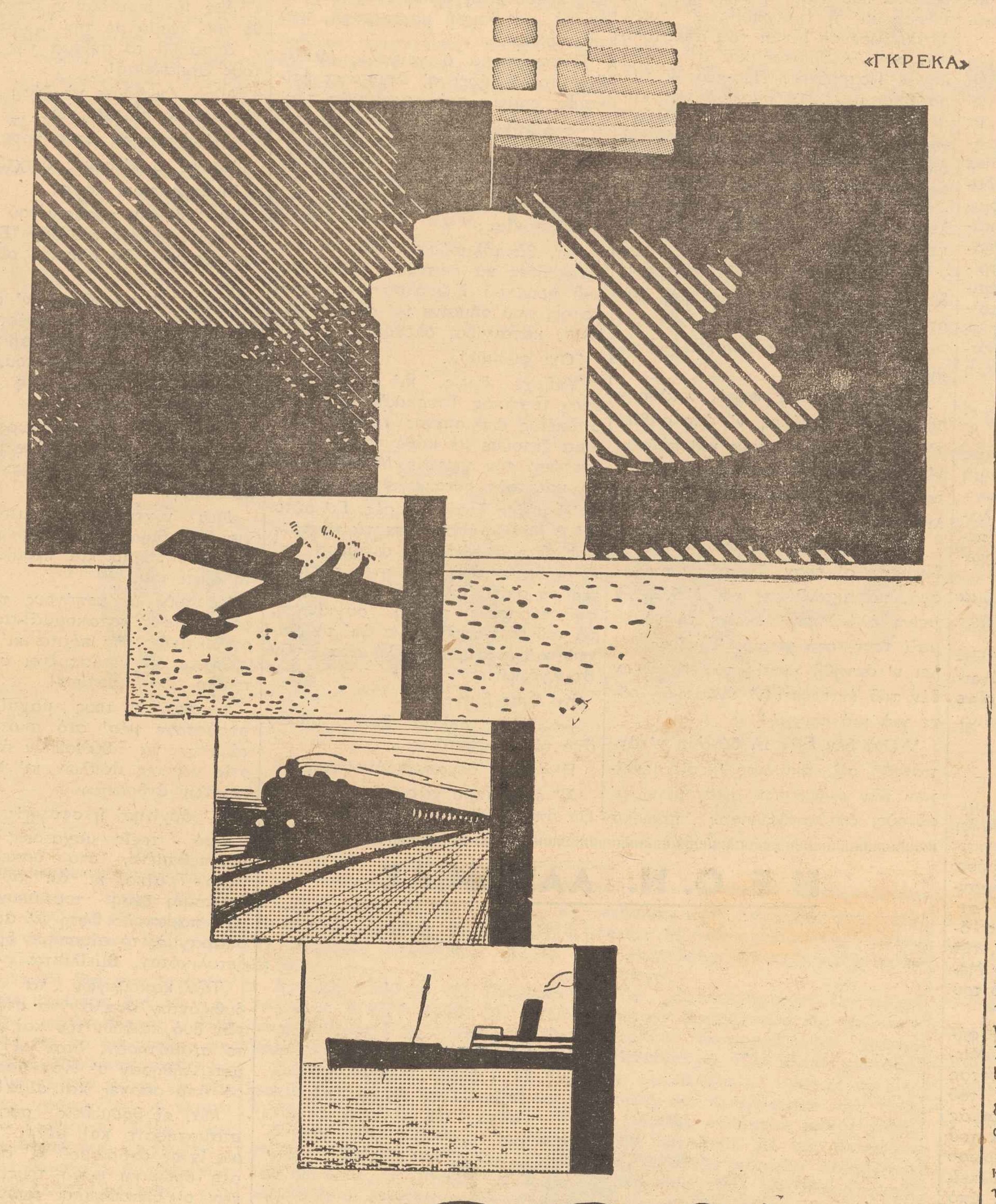

ΜΕΧΡΙ 60%
..ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ ΝΑΥΛΩΝ.
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΚΑΙ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΥΣ ΣΤΑΘΜΟΥΣ.
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΙ ΑΝΕΤΟΝ ΚΑΤΑΛΥΜΑ ΕΝ ΘΕΣ/ΝΙΚΗ.
ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΤΗΝ
ΧΙΙΙ ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΙΝ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
11 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ — ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Το ΟΝΟΜΑ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ

ΤΟΥ κ. ΤΖΟΥΛΙΟ ΚΑΪΜΗ

Ἕνας μεγαλόψυχος Βασιλῆας ἀπὸ τὴ Μακεδονία, ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ξύπνησε ἔξαφνα τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμό, ποὺ εἶχεν ἀρχίσει κιόλα νὰ μαραζώνῃ μέσα στὰ σκότη τοῦ σκεπτικισμοῦ.

Τώρα ὁ φωτοβόλος μυθολογικὸς κόσμος, ποὺ ἔχει δώσει τροφὴ σὲ τόσα ἔργα τέχνης, ἀρχίζει νὰ ξαναλάμπῃ πάλι καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Τέχνη νὰ ἀναζωογονῆται ἀκόμη μιὰ φορὰ μέσα στὴ ζωντανὴ λαϊκὴ φλέβα, νὰ παίρνῃ νέα εὐγένεια καὶ νὰ ἁπλώνεται σ' ὅλη τὴν Ἀνατολὴ μεταμορφώνοντας συνάμα καὶ τὶς διάφορες ἐκεῖνες ξένες Τέχνες.

Ἀρχίζει νὰ φυτρώνῃ δειλὰ-δειλὰ μέσα στὰ πνεύματα τῶν τότε ποιητῶν καὶ φιλοσόφων μιὰ νέα νοοτροπία, ποὺ θὰ διατυπωθῇ ὁριστικὰ πολὺ ἀργότερα μὲ τὴ χριστιανικὴ θρησκεία.

Ἔτσι μόλις ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος κατέλαβε τὴν Ἀθήνα καὶ ἄρχισε νὰ γνωρίζῃ τοὺς φιλοσόφους της, κατάλαβε, ὅτι μολονότι ὁ Ζεὺς ἔχει τὸ θρόνο του μέσα στὶς ἀπρόσιτες κορυφὲς τοῦ Ὀλύμπου, τὸ πνεῦμα του ὅμως δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ ὑπάρχῃ στὸν οὐρανό, ἀπ' ὅπου ἔβλεπε ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἐφρόντιζε γι' αὐτὴ σὰν φιλόστοργος πατέρας.

Ἡ θρησκεία τῆς Σοφίας, ποὺ βρίσκεται στὸν Παρθενῶνα, ὡδήγησε τὸν Σωκράτη πρὸς τὴν ἀλήθεια τοῦ ἀγνώστου καὶ μόνου θεοῦ καὶ αὐτὴ ἡ νέα σκέψι ἐξήσκησε τεραστία ἐπίδρασι στοὺς μαθητές του. Μεταξὺ τῶν μαθητῶν τοῦ Σωκράτους οἱ πιὸ ἀξιομνημόνευτοι στάθηκαν ὁ Πλάτων καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ἐξ αἰτίας τῆς πρωτοτυπίας τῆς σοφίας τους, τόσο διαφορετικῆς τῆς μιᾶς ἀπὸ τὴν ἄλλη. Καὶ ἡ ἐπίδρασί τους ἐπέφερε μιὰ τεραστία ἀλλαγὴ στὴν Τέχνη καὶ στὴν τεχνοτροπία τῆς Ἐποχῆς.

Ὁ Πλάτων στάθηκε θεωρητικός, ἀλλὰ ὁ Ἀριστοτέλης στάθηκε πρακτικός, γιατὶ ἔφερνε νέα θεμέλια στὴν Ἐπιστήμη καὶ στὴν Τέχνη. Στάθηκε ὁ πραγματικὸς δάσκαλος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Καὶ τὸν προσανατόλισε στὴ μεγάλη ἔννοια τῆς διαδόσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ σ' ὅλους τοὺς Λαούς.

Καὶ ὁ νεαρὸς Βασιλῆας κατώρθωσε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ μεγαλεπήβολο ὄνειρό του, νὰ κάνῃ πάλι τὴν Ἀθήνα κέντρον καὶ πυρῆνα τοῦ Μεγάλου Κράτους του, ποὺ ξαπλώθηκε ὥς τὰ βάθη τῶν Ἰνδιῶν. Καὶ ἔτσι ἡ σοφὴ καὶ μετρημένη Ἀττικὴ διάλεκτος, ποὺ ἔχει γίνει κοινὴ γλῶσσα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, διαδόθηκε σ' ὅλη τὴν Ἀνατολή, μεταμορφώνεται σιγὰ-σιγὰ καὶ γίνεται ἀναλυτικὴ καὶ εὐκολομάθητη καὶ ἐμψυχώνεται ἀπὸ ἕνα δυνατὸ ρυθμό, ποὺ θὰ καταλήξῃ στὴν δυνατὴ φράσι τοῦ Εὐαγγελικοῦ κειμένου.

Τὰ ἴδια ἔπαθε καὶ ἡ Ἀττικὴ Ἀρχιτεκτονική, καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ Γλυπτική. Ὁ Λύσιππος, ὁ σημαντικώτερος γλύπτης τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀγαπητὸς φίλος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἐμψυχώνει τὴν ἴδια ρυθμικὴ δύναμι. Γιὰ τοῦτο οἱ ἀνδριάντες τῶν Ὀλυμπιονικῶν, μὲ ἀθλητικὴ στάσι ἦσαν ἀγαπητὸ θέμα τοῦ Λυσίππου.

Ἀπὸ τὸν Φειδία καὶ ἔπειτα γιὰ ὅλη τὴν Ἑλληνικὴ περίοδο θὰ μείνῃ ἄθικτη αὐτὴ ἡ ἀπόδοσι τῆς φυσικότητος. Θὰ ἀλλάξῃ ὅμως ὕφος καὶ ψυχή, θὰ ἐξευγενισθῇ ἢ θὰ πέσῃ στὴ χυδαιότητα ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς.

Στὴν προσωπογραφία ὁ Λύσιππος στάθηκε τέλειος, ἔτσι ποὺ ἔκαμε σχολήν, γιατὶ ἤξερε νὰ ἀποδίνῃ πιστὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς φυσιογνωμίας μὲ σίγουρο καὶ ἰσχυρὸ ρυθμό.

Ὁ Μεγαλέξανδρος βλέποντας, ὅτι στὴν Ἀνατολὴ ἦτανε πολὺ ἀνεπτυγμένη ἡ ζωγραφική, ἀπεφάσισε νὰ ξυπνήσῃ στὴν ψυχὴ τῶν Ἑλλήνων Καλλιτεχνῶν τὴν ἀγάπη γιὰ τὴν Τέχνη τοῦ χρώματος, ποὺ εἶχε κιόλα ἀρχίσει τότε νὰ λιγοστεύῃ.

Εἶχε λοιπὸν μαζύ του ὁ Μεγαλέξανδρος πολλοὺς ζωγράφους καὶ τοὺς ἔβαλε νὰ τοιχογραφήσουν τὰ διάφορα παλάτια του. Ἀλλὰ τὸ θεμελιῶδες πρόβλημα, ποὺ ἀπασχόλησε τὴν περίοδο αὐτή, εἶνε ἡ Ἀρχιτεκτονική. Γιατί, ὅπως ἀναφέρουν οἱ ἱστορικοί, οἱ ὀγδόντα περίπου πόλεις, ποὺ ἔχτισε ὁ Μεγαλέξανδρος, ἦτανε ἀξιοθαύμαστες. Εἶχαν παλάτια, μυθικὰ περιβόλια καὶ ἀγάλματα ὑπέροχα. Ἀλλὰ τίποτε, δυστυχῶς, δὲν ἀπόμεινε σήμερα ἀπ' αὐτά, γιὰ νὰ κρίνουμε κι' ἐμεῖς. Τὰ σπίτια αὐτὰ ἦτανε κατ' ἀρχὴν Ἀττικοῦ ρυθμοῦ, ἀλλὰ εἶχαν ἁπλοποιηθῇ καὶ πλουτισθῇ μὲ πολλὰ καὶ διάφορα ξένα λαϊκὰ στοιχεῖα τῆς Ἀνατολῆς. Ἡ Τέχνη ἔπαθε ἀπαράλλακτα, ὅ,τι ἔπαθε καὶ ἡ Ἀττικὴ γλῶσσα.

Μιὰ φορὰ πέθανε ὁ ξακουσμένος Βασιλῆας, ποὺ εἶχε δοξάσει σ' ὅλον τὸν κόσμο τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα, ὅσο κανεὶς ἄλλος. Πέθανε νέος καὶ οἱ Διάδοχοί του κομμάτιασαν τὸ ἀπέραντο βασίλειό του καὶ ἡ Ἀθήνα σιγὰ-σιγὰ παύει νὰ εἶνε κέντρον τοῦ Ἑλληνικοῦ κόσμου. Μεταβιβάζεται σὲ διαφόρους τόπους τῆς Ἀνατολῆς, ὅπως ἡ Ἀλεξάνδρεια, ἡ Ἀντιόχεια καὶ ἡ Πέργαμος. Τὰ καινούργια παλάτια τῶν Διαδόχων ἀρχίζουν νὰ στολίζωνται μὲ ἀγάλματα, μὲ ἀνάγλυφα καὶ μὲ τοιχογραφίες. Ἔτσι καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Τέχνη, γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τοὺς ἡγεμόνες αὐτούς, ἀρχίζει καὶ παίρνει χαρακτῆρα πολυτελείας. Ἡ Τέχνη ἀναζητεῖ τώρα τὴν λεπτομέρεια, γιὰ νὰ ἀποδώσῃ, ὅσο πιὸ μποροῦσε πιστά, τὴ φυσικότητα. Γιὰ τοῦτο βλέπουμε τότε νὰ φυτρώνουν οἱ πιὸ παράξενες τεχνοτροπίες καὶ γίνονται τὰ πιὸ τολμηρὰ πειράματα. Φαίνεται καλά, ὅτι ἡ ἐποχὴ ἀγωνιοῦσε καὶ ζητοῦσε νὰ καταλήξῃ σ' ἕνα τέρμα, ποὺ νὰ μπορῇ νὰ βρῇ τὴν ἡσυχία της. Ὁ πόνος ἢ θλίψι καὶ ἡ ἀχαλίνωτη χαρὰ ἀρχίζουν τότε νὰ διατυπώνωνται στὶς φυσιογνωμίες τῶν ἀγαλμάτων. Παράδειγμα τῆς Τέχνης ἐκείνης εἶνε τὸ ἄγαλμα τοῦ Λαόκροντος, ποὺ πνίγεται μὲ τὰ παιδιά του ἀπὸ τὸ φίδι. (Βρίσκεται στὸ Μουσεῖο τοῦ Βατικανοῦ στὴ Ρώμη).

Ἡ Πέργαμος στάθηκε τὸ τελευταῖο Ἑλληνικὸ Προπύργιο, ποὺ κράτησε, ὅσο μποροῦσε, στὴ Ρωμαϊκὴ θύελλα. Ἀπὸ τότε ποὺ νίκησε τοὺς Γαλάτες ποὺ ἐπεχείρησαν νὰ τὴν καταλάβουν πρωτήτερα ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους, ἡ χαρὰ τοῦ θριάμβου γέμισε τὴν ἀτμόσφαιρά της καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Τέχνη ἀναγεννιέται μὲ μιὰ ἐφήμερη λάμψι.

Δεῖγμα τῆς ἀκμῆς τῆς Τέχνης τῆς Περγάμου εἶνε τὸ ὑπέροχο ἀνάγλυφο ποὺ παριστάνει Γιγαντομαχίαν, μιὰ σύνθεσι γεμάτη τρικυμιώδη δύναμι καὶ ὁρμητικότητα.

Οἱ γλύπτες προτιμοῦν νὰ σκαλίζουν τώρα Ἀφροδίτες στὸ λουτρό, Λήδες μὲ κύκνους καὶ ἄλλα τέτοια θέματα, ποὺ ἔχουν γιὰ σκοπὸ νὰ δείξουν τὸ γυναικειο γυμνό. Ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ Θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου ἀρχίζουν νὰ ἀλλάζουν φυσιογνωμία καὶ νὰ φανερώνουν στὰ πρόσωπά τους τὴν εὔθραυστη νοοτροπία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ὁ Διόνυσος παριστάνεται ἄλλοτε σὰν γυναῖκα καὶ ἄλλοτε σὰν παιδί, ποὺ παίζει μὲ γέρους σατύρους.

Ὅσο γιὰ τὸν Ἀπόλλωνα παίρνει κι' αὐτὸς ὕφος μαλακότητος, ὅπως τὸ δείχνει ὁ Ἀπόλλων τοῦ Μπελβεντέρε τῆς Ρώμης, καθὼς καὶ ἕνας ἄλλος ποὺ βρίσκεται στὸ Βρεττανικὸ Μουσεῖο.

Ἡ Ἥρα παριστάνεται σὰν ἡδυπαθὴς γυναῖκα καὶ ὁ Ζεὺς σὰν κουρασμένος γέρος.

Ἡ ἀντιγραφὴ τῶν ἀρχαίων ἀριστουργημάτων ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ ἀναπτύσσεται ἀπὸ τὰ πρῶτα Ἑλληνιστικὰ χρόνια, τώρα συστηματοποιεῖται καὶ δημιουργεῖ μιὰ νέα βιομηχανία. Οἱ τεχνῖτες ἐκτελοῦν ἀντίτυπα ἐπὶ παραγγελίᾳ ἀπὸ ὡρισμένο καλοῦπι. Καὶ ἐνῷ ἡ Ἑλληνικὴ Τέχνη τραβιέται πάντα καὶ πιὸ πολὺ πρὸς τὸν ξεπεσμό, ὁ κόσμος ἀνακαλοῦσε τὸν Ἀλέξανδρο σὰν σωτῆρα καὶ οἱ καλλιτέχνες ἀποτυπώνουν στὴ φυσιογνωμία του τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς φυσιογνωμίας τοῦ Ὀρφέως μὲ τὴν ἐπικράτησι τῶν Ρωμαίων καὶ ἡ Τέχνη θ' ἀλλάξῃ ὕφος.

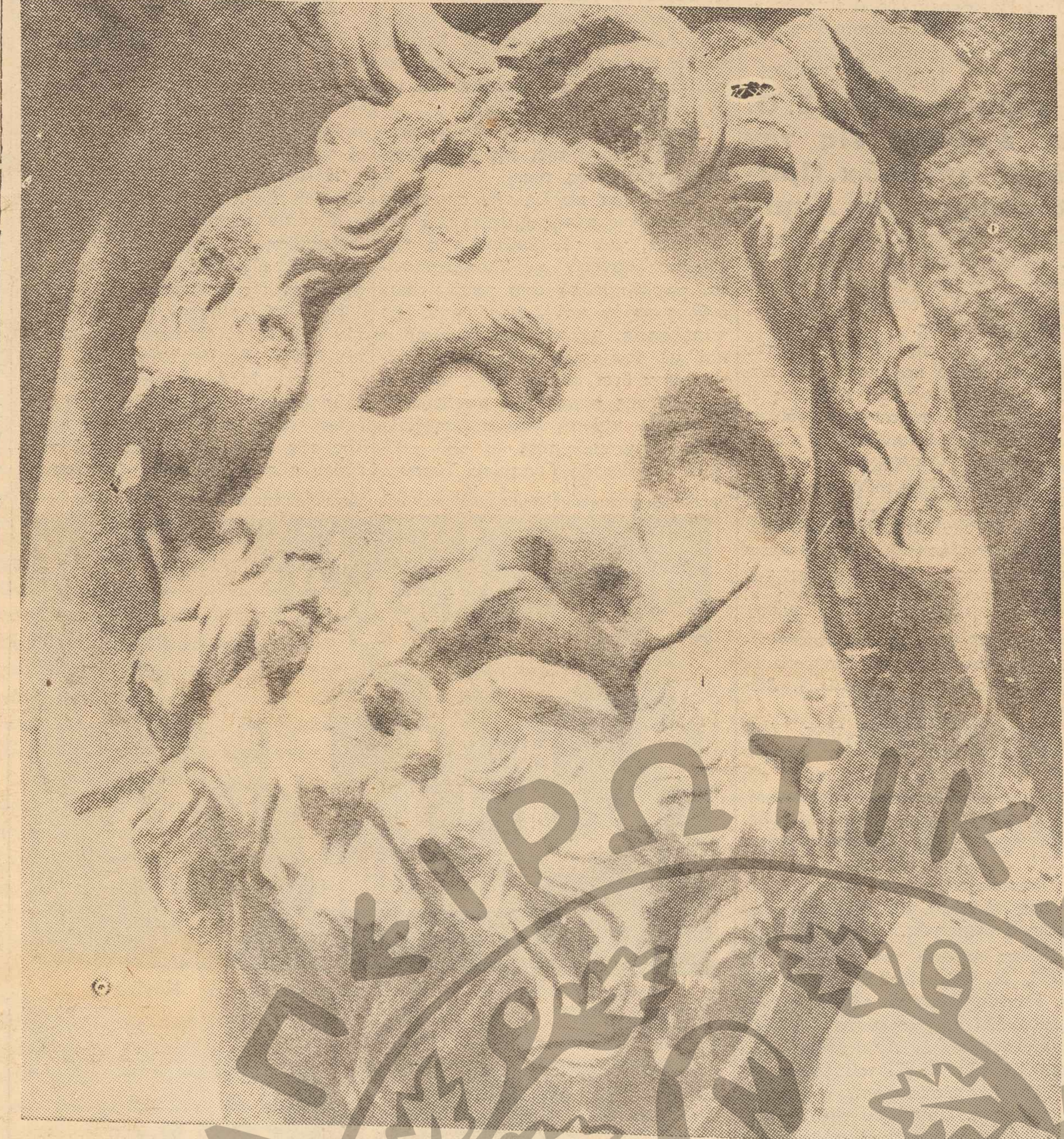

Κεφαλὴ ἀπὸ τὴν «Γιγαντομαχία» τῶν γλυπτῶν τῆς Περγάμου

ΟΙ ΕΤΡΟΥΣΚΟΙ ΚΑΙ Ο ΡΩΜΑΪΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Οἱ Ρωμαῖοι στὴν ἀρχὴ ἐπηρεάστηκαν ἀπὸ τοὺς Ἐτρούσκους, ποὺ κατέκτησαν τὴ χώρα τους στὸ 283 π. Χ. Ἀλλὰ στὴν περίοδο τῆς ἀκμῆς τῶν Καισάρων προχώρησαν τὴν Ἑλληνικὴ παράδοσι καὶ τῆς ἐντυπώνουν τὸν χαρακτῆρα τους.

Ἔχουμε πρῶτα ὑπ' ὄψι, ὅτι οἱ Ἐτροῦσκοι ἦσαν φυλές, ποὺ μετανάστευσαν ἀπὸ τὰ παράλια τῆς Μικρασίας, στὴν Ἰταλία τὸ 1000 π. Χ. ὅπου καὶ ἀφωμοιώθηκαν μὲ τοὺς ἰθαγενεῖς καὶ ἀπήλαυσαν γιὰ τέσσαρας ὁλοκλήρους αἰῶνες ἕνα λαμπρότατο πολιτισμό, τοῦ ὁποίου πολλὰ μνημεῖα σώζονται καὶ σήμερα. Τείχη πόλεων, ἐρείπια ναῶν, τοιχογραφημένοι λαξωτοὶ τάφοι καὶ πλῆθος διάφορα ὀλλα ἀντικείμενα πήλινα, χάλκινα καθὼς καὶ κομψοτεχνήματα. Πολλὰ ἀγγεῖα, ποὺ βρέθηκαν στὰ ἐρείπια τῆς Ἐτρουρίας, μαρτυροῦν ὅτι ἀνήκουν στὴ Μικρασιατικὴ καὶ τὴν Ἀθηναϊκὴ Σχολή. Πραγματικὰ οἱ ρίζες τοῦ Ἐτρουσκικοῦ πολιτισμοῦ εἶνε Ἑλληνικαί, ἀλλὰ ἔχουν πάρει τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ κλίματος. Τὰ μυθολογικὰ θέματά τους εἶνε Ἑλληνικά, βασιζόμενα σὲ πρωτογόνους μύθους τοῦ λαοῦ τοῦ τόπου.

Ἂν θὰ ἐπιχειρήσουμε τώρα ἐδῶ νὰ δώσωμε ἕνα χαρακτηρισμὸ τῆς Ρωμαϊκῆς Τέχνης, θὰ ποῦμε, ὅτι αὐτό, ποὺ οἱ ἱστορικοὶ ξεχωρίζουν ὡς Ρωμαϊκὸ ρυθμὸ δημιουργήθηκε ἀπὸ τὶς συνθῆκες καὶ τὶς ἀνάγκες τῆς ἐποχῆς, ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ παράδοσι. Δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ἀνάγκη νὰ κατασκευασθοῦν εἴτε γέφυρες γιὰ τὸ σκοπὸ τῆς συγκοινωνίας, εἴτε ἀψῖδες θριάμβου, γιὰ νὰ ὑποδέχωνται τοὺς νικητὰς τῶν πολέμων, εἴτε κολοσσαῖα γιὰ τὶς ἱπποδρομίες τους, εἴτε Πάνθεα, ὅπου νὰ φυλᾶνε τοὺς ξένους θεούς, εἴτε πανύψηλες στρογγυλὲς κολῶνες, εἴτε βασιλικές, εἴτε Ὠδεῖα. Ἀπὸ ἐδῶ γεννήθηκε ὁ Ρωμαϊκὸς Ρυθμός, ποὺ ἀποβλέπει στὴν πρακτικότητα καὶ τὴν στερεότητα. Γιὰ τοῦτο καὶ ἐπανέφερον τὴν χρῆσι τοῦ τόξου τοῦ θόλου καὶ τῶν τούβλων τῶν ἀρχαίων Συρίων. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ Ρωμαῖοι μετεμόρφωσαν μὲ μιὰ πρακτικὴ ὠφέλεια τὴν Ἑλληνικὴ Ἀρχιτεκτονικὴ καὶ τῆς ἔδωσαν ἕνα πρωτότυπο χαρακτῆρα. Τὰ ἀγάλματα, τὰ ἀνάγλυφα καὶ ἡ ζωγραφικὴ τῶν Ρωμαίων ἔχουν πρωτοτυπία στὸ ὕφος.

Οἱ ἀνδριάντες δὲν παριστάνουν θεοὺς τόσο, ὅσο Καίσαρας καὶ πολιτικοὺς ἄνδρες καὶ στὰ ἀνάγλυφά τους ὄχι μόνον μυθολογικὲς σκηνές, ἀλλὰ ἐπεισόδια πολέμων καὶ κατακτήσεων καὶ οἱ στάσεις καὶ οἱ φυσιογνωμίες τῶν Ρωμαϊκῶν εἰκόνων ἔχουν μιὰ αὐστηρὴ ὑπερηφάνεια.

Κειμήλια τῆς Ἑλληνικῆς Τέχνης, ποὺ εἶνε τόσο διαφορετικὰ καὶ ποικίλα στὸν κάθε τόπο τῆς Ἀνατολῆς, ἔχουν βρεθῆ παντοῦ ἀπὸ τὰς ἀνασκαφάς. Στὴν Ἀλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου μάλιστα ὑπάρχει καὶ Μουσεῖον Ἑλληνιστικῆς Τέχνης. Στὴν ἀρχαία Πομπηΐα τῆς Κάτω Ἰταλίας βλέπουμε σήμερα λαμπρὰ δείγματα τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς, τῆς Γλυπτικῆς καὶ τῆς Ζωγραφικῆς τῆς Ρωμαϊκῆς ἐκείνης περιόδου. Στὴ μορφὴ τοῦ Καίσαρος, ὡς συμβολικὴ καὶ ἱερὴ προσωπικότητα, θὰ διατυπωθῇ ἡ μορφὴ τοῦ Σωτῆρος, ποὺ θὰ ἀντικαταστήσῃ τὴ μορφὴ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρουκαὶ θὰ ἀποτελέσῃ τὴ βάσι τῆς μορφῆς τοῦ Χριστοῦ στὴν πρώτη περίοδο τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Η "ΝΕΟΛΑΙΑ„ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΤΗΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

Κον ΔΑΥΚΟΠΟΥΛΟΝ (Ἅγιον Κήρυκον Ἰκαρίας): Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Διὰ τὴν ἵδρυσιν τμήματος Ε.Ο.Ν. εἰς Ἅγιον Κήρυκον ζητήσατε ὁδηγίας ἀπὸ τὸν κ. Νομάρχην σας.

Κον Ζ. ΚΟΥΡΙΑΛΟΝ (Κωνσταντινούπολιν): Σᾶς συγχαίρομεν θερμῶς διὰ τὸν πατριωτισμόν σας.

Κον Β. ΑΓΩΓΙΑΤΗΝ (Ἀγουλινίτσαν): Τὸ ποιηματάκι ποὺ μᾶς στείλατε δὲν κρίνεται δημοσιεύσιμον.

Κον Δ. ΑΛΒΕΡΤΟΝ (Βόλον): Σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Ἡ ἀνταπάκρισίς σας δημοσιεύεται.

Κον Σ. ΚΛΗΜΗΝ: Τὸ ἄρθρο ποὺ μᾶς στείλατε δὲν κρίνεται δημοσιεύσιμον.

Κον ΑΓ. ΚΑΡΟΥΜΠΑΝ: Τὸ ποιηματάκι ποὺ μᾶς στείλατε σχετικῶς καλό.

Κον Σ. ΒΥΘΟΥΚΛΑΝ: Τὸ ποίημα ποὺ μᾶς στείλατε δὲν κρίνεται δημοσιεύσιμον. Διαβάστε πρῶτα πολὺ ἑλληνικὴ καὶ ξένη φιλολογία ἂν θέλετε νὰ γράψετε μιὰ μέρα καλά.

Κον Α. ΚΟΣΜΟΠΟΥΛΟΝ (Ἀνδρίτσαιναν): Τὰ ποιήματα ποὺ μᾶς στείλατε ἐμπνέονται ἀπὸ θερμὸν πατριωτισμόν. Δυστυχῶς ὅμως δὲν κρίνονται δημοσιεύσιμα, διότι οἱ στίχοι τους εἶναι κοινότατοι.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Η 4η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ

ΚΑΪΡΟ, 7 Αὐγούστου. (Ἀεροπορικῶς). — Ἀδέλφια. Μακρυὰ καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τὴ γλυκειά μας Πατρίδα ἑωρτάσαμε σήμερα τὸ μεγάλο γεγονὸς τῆς Ἑλλάδος μας, δηλαδὴ τὴν 2αν ἐπέτειον τῆς 4ης Αὐγούστου.

Στοὺς ἀπέραντους δρόμους τοῦ Καΐρου, ποῦ καὶ ποῦ μιὰ Ἑλληνικὴ σημαία κυμάτιζε περήφανη, δείχνοντας τὴν φιλοπατρίαν τοῦ κάθε Αἰγυπτίου Ἕλληνος καὶ τὴν συμμετοχήν του εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς 4ης Αὐγούστου.

Τὴν ἑσπέραν παρὰ τὸ ἐργάσιμον τῆς ἡμέρας καὶ τὸν ἀνυπόφορον καύσωνα, κόσμος πολὺς συνηθροίσθη εἰς τὴν εὐρεῖαν αἴθουσαν τοῦ συλλόγου, ἡ ὁποία στολισμένη μὲ Ἑλληνικὰς σημαίας καὶ τὰς εἰκόνας τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου κ. Ἰωάννου Μεταξᾶ παρουσίαζε θαυμασίαν ὄψιν.

Στὰς 10 μ.μ. ὁ Γενικὸς Πρόξενος κ. Φραντζῆς εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Μετὰ τὴν ἀνάκρουσιν τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου, ὁ ὁποῖος συνεκίνησε βαθύτατα τὰς ψυχάς μας, ἀνῆλθεν εἰς τὸ βῆμα ὁ δημοσιογράφος καὶ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου κ. Κ. Ρωμᾶνος, ὁ ὁποῖος ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας, ἐξάρας τὸ ἔργον τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου.

Περαίνων ὁ κ. Ρωμᾶνος εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ ἐπανεῦρε τὸν ἑαυτόν της, πλανηθεῖσα ἐπὶ μίαν εἰκοσαετίαν εἰς τὸν λαβύρινθον τῶν παθῶν της, εἶδε τὸν Μινώταυρον καταβροχθίζοντα τὰ τέκνα της καὶ ἡ Πατρίς μας ἡ ὁποία εἰς τὰς δεινὰς περιστάσεις της οὐδέποτε ἔπαυσε γεννῶσα ἡμιθέους ἐδημιούργησε καὶ πάλιν νέον Θησέα, τὸν Ἰωάννην Μεταξᾶ, ὅστις εἰς τὴν ἡμερομηνίαν τῆς 4ης Αὐγούστου ἀνεκάλυψε μίαν νέαν Ἀριάδνην».

Τὸ πέρας τοῦ λόγου τοῦ κ. Ρωμάνου ἐκάλυψαν ζητωκραυγαὶ καὶ χειροκροτήματα ἀτέλειωτα.

Κατόπιν ἀνῆλθεν εἰς τὸ βῆμα ὁ κ. Φραντζῆς, ὁ ὁποῖος ὡμίλησε διὰ τὸ ἔργον τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ἐπηκολούθησε γλέντι καὶ χορὸς τρικούβερτος. Στὸν τοῖχο ἡ εἰκόνα τοῦ Μεταξᾶ μὲ τὸ γλυκὸ χαμόγελο ἀντίκρυζε μὲ πατριωτικὸ ὕφος τὰ ξενητεμένα παιδιά του ποὺ ἀδελφωμένα διασκέδαζαν τὴν 4ην Αὐγούστου.

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ ΠΑΝΤΕΛΙΔΗΣ
Ἀπόφοιτος Ἀμπετείου Σχολῆς

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΩΝ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΝ

Ἡ κίνησις τῆς Ε. Ο. Ν. Λακωνίας

Τὴν 14ην παρελθόντος μηνὸς ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς κ. Σπ. Παπαηλιοῦ μετὰ τοῦ ἐπιτελείου τῆς Διοικήσεως εἶχεν ἐξέλθει εἰς περιοδείαν πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν Σχηματισμῶν ἐπαρχίας Γυθείου, Οἰτύλου καὶ τῶν χωρίων Ἄρνης - Μελιτίνης καὶ Προσηλίου.

Κατὰ τὴν ἐπιθεώρησιν ὁ Διοικητὴς ὡμίλησε πρὸς τοὺς νέους διὰ τὰς ἀρχὰς καὶ κατευθύνσεις τῆς Ὀργανώσεως, συστήσας πίστιν καὶ πειθαρχίαν στοὺς ἀρχηγούς, ἀλλὰ καὶ ἐργασίαν ἐντατικήν.

Ὁ κ. Περιφερειακὸς Διοικητὴς ἔμεινεν ἀρκετὰ ἱκανοποιημένος ἐκ τῆς γενομένης ἐπιθεωρήσεως.

Ι. ΚΟΥΡΣΟΥΜΗΣ

Ἡ συμμετοχὴ τῆς Ε. Ο. Ν. Δωρίδος εἰς τὴν ὑποδοχὴν τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ ἐν Λαμίᾳ

Εἰς τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως ἐν Λαμίᾳ μετέσχον καὶ 40 φαλαγγῖται τῆς Ε.Ο.Ν. Δωρίδος, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 20 ἔφερον φουστανέλλας.

Τόσον κατὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ, ὅσον καὶ κατὰ τὴν παρέλασιν οἱ φαλαγγῖται Δωρίδος ἐπροξένησαν ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν μὲ τὴν ἄψογον ἐμφάνισιν αὐτῶν καὶ μὲ τὸ εὐσταλὲς παράστημά των. Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς συνεχάρη τὸν ἐπικεφαλῆς τῆς Ε.Ο.Ν. Δωρίδος κ. Τεμπέλην διὰ τὴν ἀρίστην ἐμφάνισιν τῶν φουστανελλοφόρων καὶ φαλαγγιτῶν Δωρίδος. Ὁ Διοικητὴς τῆς ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Δωρίδος κ. Π. Ζοῦκος ἀπηύθυνε τὴν κάτωθι διαταγὴν πρὸς τοὺς συμμετασχόντας τῆς ὑποδοχῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ ἐν Λαμίᾳ φαλαγγίτας τῆς Ε.Ο.Ν. Δωρίδος:

«Συγχαίρω ἅπαντας τοὺς ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ὑποφαλαγγάρχου κ. Γ. Πέτρου συμμετασχόντας εἰς τὴν ἐν Λαμίᾳ ὑποδοχὴν τῆς Α. Μ. τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, Φαλαγγίτας τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Δωρίδος, διὰ τὴν τάξιν καὶ τὴν ἀκρίβειαν μὲ τὴν ὁποίαν ἐξετέλεσαν τὰς ὑπὸ τοῦ ἡγήτορός των δοθείσας διαταγάς.

Ἐπίσης ἐπαινῶ τὸν ἡγέτην τῆς Ε.Ο.Ν. Ν. Ἀμυγδαλιᾶς κ. Ἰωάννην Τεμπέλην διὰ τὸ τόσον ἀρτίως παραταχθὲν τμῆμα εὐσταλῶν φουστανελλοφόρων ἐν Λαμίᾳ κατὰ τὴν ὑποδοχὴν τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ ὅστις ἀπέσπασε τὰ συγχαρητήρια τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ κατεχειροκροτήθη παρὰ πάντων, ἐκφράζω δὲ τὴν ἄκραν μου εὐαρέσκειαν εἰς ἅπαντας τοὺς εὐσταλεῖς αὐτοὺς φουστανελλοφόρους.

Ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως
Ε. Ο. Ν. Δωρίδος
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΖΟΥΚΟΣ»

Ἡ 4η Αὐγούστου εἰς Λακωνίαν

Τὴν 4ην Αὐγούστου, δευτέραν ἐπέτειον τῆς Ἐθνικῆς Ἀναγεννήσεως, σύμπασα ἡ Λακωνικὴ Νεολαία, ἀκόμη καὶ εἰς τὰ πιὸ μικρὰ κι' ἀπομεμακρυσμένα χωριά, ἑώρτασε μὲ ἀφάνταστον ἐνθουσιασμὸν καὶ πρωτοφανῆ συγκίνησιν. Παντοῦ καὶ εἰς κάθε στιγμὴν ἐξεδήλωσεν ἡ Λακωνικὴ Νεολαία τὴν ἀφοσίωσιν, τὴν πίστιν, τὴν λατρείαν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην της στὸ Βασιλῆᾶ μας καὶ στὸ χαλύβδινο Ἐθνικό μας Κυβερνήτη.

Ἀπὸ μέρες πρὶν ὁλόκληρος ἡ Λακωνικὴ νεότης προητοιμάζετο πυρετωδῶς διὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς ἐθνοσωτηρίου αὐτῆς ἡμέρας, τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἑλλὰς ἐπανεῦρε τὸ δαφνοστεφανωμένο δρόμο της.

Καὶ νά, ἡ μεγάλη ἡμέρα, ἔφτασε...

Ἀπὸ πολὺ πρωΐ ἤρχισαν νὰ κτυποῦν οἱ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Λακωνίας χαρμόσυνα καὶ δυνατά, ἀγγέλλουσαι τὸν ἐρχομὸ τῆς μεγάλης αὐτῆς ἡμέρας γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

Ἀπὸ πολὺ πρωΐ σηκώθηκε ἡ Λακωνικὴ νεότης περήφανη καὶ χαρωπή, γιατὶ εἶχε τὴ γιορτή της, γιορτὴ τῆς Μάννας μας Ἑλλάδος.

Ἔτρεξε σύσσωμη στὶς ἐκκλησίες γιὰ νὰ ζητήσῃ ἀπ' τὴν Παναγιὰ μακροημέρευση στοὺς σωτῆρας τῆς Πατρίδος μας, τὸν λατρευτό μας Βασιλῆᾶ καὶ τὸ μεγαλουργὸ Ἐθνικό μας Κυβερνήτη, γιὰ τὸ καλὸ τῆς Μάννας μας Ἑλλάδος.

Χρόνια πολλά, πάρα πολλά, εἴχανε νὰ δοῦν οἱ ἐκκλησίες τόσο κόσμο. Χρόνια πολλὰ ἐπίσης εἴχανε νὰ δοῦνε τὰ χωριὰ τοὺς κατοίκους τους μονοιασμένους νὰ συνεορτάζουν μὲ τόσο ἐνθουσιασμό. Χρόνια πολλὰ εἴχανε νὰ δοῦνε οἱ γέροι τὰ παιδιά τους νὰ τραγουδᾶνε καὶ νὰ χορεύουν ἔτσι ἀδελφωμένα.

Ἔτσι ἡ Λακωνικὴ Νεολαία ἑώρτασε τὴ γιορτή της, τὴν ἀναγέννησι τῆς Πατρίδος της.

Γνωρίζουσα καλῶς τὴν σημασίαν τῆς μεγάλης αὐτῆς ἡμέρας γιὰ τὴν Ἑλλάδα, γιὰ τὸν ἑαυτόν της, τὴν ἑώρτασε παντοῦ μεγαλοπρεπέστατα, παραληροῦσα ἀπὸ πατριωτικὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ συγκίνησιν, μὲ παρελάσεις, χοροὺς καὶ τραγούδια καὶ μὲ θεατρικὲς παραστάσεις ἀποτίουσα ἔτσι φόρον τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς μοχθοῦντας γι' αὐτὴν καὶ τὴ Μάννα μας Ἑλλάδα Ἀρχηγούς της.

Ὁ Διευθυντὴς Γραφείου Τύπου
ΧΙης Περιφ. Διοικήσεως Λακωνίας
Ὑποφαλαγγάρχης
ΙΩΑΝ. ΚΟΥΡΣΟΥΜΗΣ

Ἡ Ε. Ο. Ν. Πετριτσίου

ΤΤὴν 22αν παρελθόντος μηνὸς ἐγένετο εἰς Νέον Πετρίτσι λαχειοφόρος ἀγορὰ ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ τμήματος τῆς Ε.Ο.Ν., ἥτις ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

Τὴν ἑσπέραν τῆς ἑορτῆς φαλαγγῖται καὶ φαλαγγίτισσαι ἐχόρευσαν λαϊκοὺς χοροὺς τῇ συνοδείᾳ ὀργάνων.

Ἐκδρομὴ τῆς Ε. Ο. Ν. Ἀργαλαστῆς εἰς τὴν Σκίαθον

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν τὸ τμῆμα τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας Ἀργαλαστῆς, ἐξέδραμεν εἰς τὴν μαγευτικὴν Σκίαθον. Τῆς ἐκδρομῆς ταύτης μετεῖχον πολλαὶ οἰκογένειαι.

Ἡ ἀναχώρησις ἐγένετο τὴν 6ην πρωϊνὴν ἐκ Χόρτου.

Κατόπιν πενταώρου εὐχαρίστου θαλασσίας διαδρομῆς, ἐν μέσῳ χαρᾶς καὶ εὐθυμίας οἱ ἐκδρομεῖς ἀφίχθησαν εἰς Σκίαθον.

Κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ πλοίου εἰς τὸν λιμένα, οἱ φαλαγγῖται ἔψαλλον τὸν ὕμνον τῆς Νεολαίας.

Εἰς τὴν ἀποβάθραν ἀνέμενον τοὺς ἐκδρομεῖς αἱ ἀρχαὶ τῆς κωμοπόλεως καὶ οἱ κάτοικοι μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν παραθερίζοντα ἐκεῖ πρόεδρον τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς Ε.Ο.Ν. περιφερείας Μαγνησίας κ. Εὐάγγελον Λοΐζον, εὐχηθέντες τὸ «καλῶς ἤλθατε».

Ἀφοῦ ἐγένοντο αἱ δέουσαι συστάσεις καὶ γνωριμίαι, τὸ τμῆμα τῆς Νεολαίας παραταχθὲν παρήλασε κατὰ μῆκος τῆς παραλίας προηγουμένης τῆς σημαίας του.

Μετὰ τὴν παρέλασιν προσεφέρθησαν ἀναψυκτικὰ παρὰ τῆς κοινότητος καὶ οἱ ἐκδρομεῖς διελύθησαν διὰ ν' ἀναπαυθοῦν.

Κατὰ τὴν 5ην ἀπογευματινήν, κατόπιν προηγουμένης συνεννοήσεως τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ι. Ντούλα μετὰ τῶν ἀρχῶν, ἐγένετο συγκέντρωσις τῶν φαλαγγιτῶν Ἀργαλαστῆς καὶ ναυτοπροσκόπων Σκιάθου, οἵτινες ἐν σώματι παρήλασαν διὰ τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν, καταλήξαντες εἰς τὴν παρὰ τὴν θέσιν «Μποῦρζι» προτομὴν τοῦ ἀειμνήστου Παπαδιαμάντη.

Ἐν τῷ μέσῳ θαυμασίας παρατάξεως καὶ πλήθους λαοῦ ἐγένετο διὰ καταλλήλου προσφωνήσεως ἡ κατάθεσις στεφάνου ἐκ μέρους τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν φαλαγγιτῶν.

Κατόπιν ἔλαβε τὸν λόγον ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος κ. Εὐθυμιάδης, ὅστις ἀφοῦ ηὐχαρίστησε τὸν ἀρχηγὸν τῶν φαλαγγιτῶν διὰ τὴν προσγενομένην τιμήν, ὡμίλησεν ὑπὲρ τῆς Νεολαίας.

Ἐψάλη εἶτα ὁ ὕμνος τῆς Νεολαίας, τὸ τέλος τοῦ ὁποίου ἐκάλυψαν ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγαὶ καὶ χειροκροτήματα.

Λήξασης τῆς τελετῆς φαλαγγῖται καὶ ναυτοπρόσκοποι παρήλασαν πρὸ τῶν ἐπισήμων ἐν τῇ παραλίᾳ, ἐπηκολούθησε δὲ χορὸς καὶ διασκέδασις μέχρι βαθείας νυκτός.

Ἡ ὅλη ἐκδρομὴ ἦτο μία πλήρης ἐπιτυχία χάρις εἰς τὸ ὡραῖον πρόγραμμα τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ εἰς τὴν εὐγενῆ συνδρομὴν τῶν κ. κ. Λοΐζου, προέδρου καὶ ἀντιπροέδρου κοινότητος, Εὐθυμιάδου καὶ Τσουκαράκη, τοῦ δραστηρίου ἀστυνομικοῦ Σταθμάρχου κ. Σκουλίδη, τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ναυτοπροσκόπων κ. Δαμάσκου καὶ τὴν ἀνεγνωρισμένην φιλοξενίαν τοῦ λαοῦ τῆς Σκιάθου.

Βαθμοῦχοι τῆς Ε. Ο. Ν. Ἰωαννίνων καὶ Κονίτσης

Ἡ Ε.Ο.Ν. Ἄνω Ἁγίου Ἰωάννου

Ὁ Φαλαγγάρχης κ. Δημολίτσας ἐπεξηγῶν τὸν ὅρκον εἰς τοὺς ὁρκισθέντας φαλαγγίτας Στρατονίκης — Σταγείρων

Ἡ 4η Αὐγούστου εἰς τὰ Ἐπαρχιακὰ Τμήματα

Εἰς τὸ Δίστρατον Κονίτσης ἑωρτάσθη πανηγυρικῶς ἡ 2α ἐπέτειος τῆς 4ης Αὐγούστου μὲ συμμετοχὴν τοῦ ἐκεῖ τμήματος τῆς Ε.Ο.Ν.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς δοξολογίας ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ὁ δημοδιδάσκαλος κ. Σ. Τῶγος.

Ἐπηκολούθησε δεξίωσις εἰς τὸ Δημοτικὸν σχολεῖον, καθ' ἣν ὡμίλησεν ὁ λοχίτης τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Εὐθύμιος Νίκου διὰ τὸ ἔργον τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ἐν συνεχείᾳ τὰ τμήματα τῆς Νεολαίας παρήλασαν ἐνώπιον τῶν ἐπισήμων, ἐπευφημηθέντα ἐνθουσιωδῶς ὑπὸ τοῦ πλήθους.

Μετὰ τὴν παρέλασιν εἰς τὴν κεντρικὴν πλατεῖαν ἐχόρευσαν νέοι καὶ νέαι ἐθνικοὺς χοροὺς τῇ συνοδείᾳ λαϊκῶν ὀργάνων.

Τὴν ἑσπέραν ἐγένετο ὑπὸ τῶν φαλαγγιτῶν λαμπαδηφορία.

— Εἰς τὴν Κοινότητα Μαγουλάδων Κερκύρας ἑωρτάσθη ἐνθουσιωδῶς ἡ 4η Αὐγούστου ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ τμήματος τῆς Ε.Ο.Ν.

Μετὰ τὴν δοξολογίαν οἱ φαλαγγῖται παρήλασαν ἐνώπιον τῶν ἀρχῶν ψάλλοντες τὸν ὕμνον τῆς Νεολαίας καὶ τὸν Ἐθνικόν.

— Εἰς τὴν Κοινότητα Ἐρατεινῆς — Δωρίδος ἑωρτάσθη μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμὸν ὑπὸ τῶν ἐκεῖ φαλαγγιτῶν ἡ ἐπέτειος τῆς 4ης Αὐγούστου.

Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησε μετὰ τὸ πέρας τῆς δοξολογίας ὁ εἰρηνοδίκης κ. Ξεραρῆς.

Ἐπίσης ὡμίλησε διὰ τὸ ἔργον τῆς 4ης Αὐγούστου ὁ φαλαγγίτης κ. Π. Δασκαλόπουλος.

Τὴν ἑπομένην οἱ φαλαγγῖται ἐχόρευσαν εἰς τὴν κεντρικὴν πλατεῖαν ἐθνικοὺς χοροὺς συνοδείᾳ λαϊκῶν ὀργάνων.

Η ΧΑΡΑ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ

Ἐκδρομὴ στὸ Πήλιο

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΦΑΛΑΓΓΙΤΟΥ

Πήλιον — Χάνι Ζήση

Μέσα στὴ ζέστη, μέσα στὸ θόρυβο καὶ τὴ σκόνη τῆς πόλης ὁ καθένας ἐπιθυμεῖ μιὰ ἐκδρομή. Μιὰ ἐκδρομὴ γιὰ ξέσκασμα στὴ θάλασσα, μιὰ ἐκδρομὴ στὸ βουνό, γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ καθαρὸ ἀέρα καὶ νὰ πιῇ κρουσταλλένιο, τρεχάμενο νερό.

Μιὰ ἐκδρομὴ ἀπὸ τὸ Βόλο στὸ «Χάνι» εἶνε κείνη, ποὺ μπορεῖ νὰ δώσῃ στὸν καθένα μύριες ἀπολαύσεις καὶ νὰ τὸν κάνῃ ν' ἀγαπήσῃ περισσότερο τὴ ζωὴ τῆς ἐξοχῆς καὶ γενικὰ τῆς ὄμορφης ἑλληνικῆς φύσης.

Ἦταν ἀκόμα νύχτα, ὅταν ξεκινήσαμε ἀπὸ τὸ Βόλο. Ἡ εὔθυμη παρέα βάδιζε αἰσιόδοξη, γιὰ τὴν ἀνάβασι τοῦ Πηλίου, τοῦ χιλιοτραγουδημένου αὐτοῦ βουνοῦ μὲ τοὺς Κενταύρους καὶ τὰ ἄντρα τους.

Σὲ λίγη ὥρα ἀφήναμε πίσω μας τὰ τελευταῖα σπίτια τῆς ὄμορφης καὶ φωτολουσμένης πόλης τοῦ Βόλου. Ὡραῖο φωτεινὸ σύμπλεγμα ἀποτελοῦσαν τὰ φῶτα τῆς πόλης σὲ ὁριζόντιες καὶ κάθετες γραμμές.

Βρισκόμασταν στὸ Κατηχῶρι, ὅταν ἄρχισε νὰ ξημερώνῃ. Ὁ ἥλιος ἀργοῦσε ἀκόμα νὰ φανῇ. Ἡ ἐπιθυμία μας ἦτανε νὰ προλάβουμε τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ Αἰγαίου. Περάσαμε καὶ τὸ Κατηχῶρι καὶ βγήκαμε σ' ἀνοικτὸ μέρος, «στ' ἁλώνια» ἐκεῖ, ποὺ εἶνε τὸ περίπτερο τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ παραθερίζουν τόσα ἄπορα παιδάκια. Βασίλευε παντοῦ ἡσυχία ἀκόμα. Κάτω ὁ Παγασητικὸς γυάλιζε σὰν ἀσημένιος δίσκος καὶ βαθειὰ στὸ Τρίκκερι τὸν αὐλάκωνε ἕνα βαπόρι, ξυπνῶντας τον ἀπὸ τὸ νυχτερινό του ὕπνο.

Ὁ δρόμος μας συνεχιζόνταν κάτω ἀπὸ βαθύσκιες καστανιὲς καὶ περνούσαμε κοντὰ ἀπὸ βρύσες μὲ κρύο γάργαρο νερὸ καί, ποῦ καὶ ποῦ πηδούσαμε αὐλάκια καὶ ρυάκια μὲ κελαριστὸ νερό, ἀκούγοντας συνάμα τὸ πρωϊνὸ ἐρωτιάρικο κελάδημα τόσων πολύχρωμων πτερωτῶν πιτσιρίκων.

Λὲς καὶ πετούσαμε, βαδίζοντας μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἐξαίσιο περιβάλλον. Δὲν καταλάβαμε γιὰ πότε φτάσαμε στὴ γέφυρα τῆς «Ἁλυκόπετρας» τοῦ μπαλκονιοῦ τοῦ Πηλίου. Ἀπὸ κεῖ, ἂν εἶχε κανεὶς μάτι ἀετοῦ καὶ δὲν ὑπῆρχε ἡ πρωϊνὴ ὁμίχλη, ἀσφαλῶς θἄβλεπε ὅλο τὸ Θεσσαλικὸ κάμπο, ἀκόμα καὶ τὰ Μετέωρα. Πάντως ἀρκετὰ εὐχαριστημένοι μείναμε, ποὺ ἀπὸ κεῖ βλέπαμε τὴ λίμνη Κάρλα μὲ τὰ γραφικὰ νησάκια της, τὸ κατάφυτο Βελεστῖνο, τὸ χωριὸ τοῦ Ρήγα, τὸν Παγασητικὸ μὲ τὶς ἀκρογιαλιές του καὶ αὐτὸ ἀκόμα τὸ Ἀρτεμήσιο καὶ τὸν Μαλιακὸ κόλπο. Θαυμάσια εἰκόνα, ποὺ καὶ τὸν πιὸ ἀναίσθητο κάννι νὰ νοιώσῃ εὐχάριστα συναισθήματα.

Ἀπὸ τὴ γέφυρα καὶ μετὰ βαδίζαμε πάνω στὸν ἁμαξιτὸ δρόμο—αὐτὸ ἦταν προτιμότερο—καὶ σὰν νὰ εἴμασταν πάνω σὲ ἀεροπλάνο, βλέπαμε κάτω τὰ γραφικὰ, μὲ τὶς χιλιάδες ἐληές, χωριά, Δράκεια, Ἅγ. Λαυρέντιο, Λεχώνια καὶ τὴν παραθαλάσσια Ἀγριά.

Σὲ λίγο ἀριστερά μας εἴχαμε τὸ Σανατόριο τοῦ Καραμάνη. Ὡραῖο κτίριο μέσα σὲ πανοραματικὴ τοποθεσία.

Λίγα λεπτὰ θέλαμε ἀκόμα, γιὰ τὸ «Χάνι», ὅπου εἴχαμε πρόγραμμα νὰ μείνουμε. Ἀλλὰ ἡ ἐπιθυμία μας νὰ δοῦμε τὴν ἀνατολὴ δὲν μᾶς ἄφησεε νὰ σταματήσουμε καὶ προχωρῶντας φτάσαμε στὴ στροφὴ τοῦ δρόμου, γιὰ τὴ Ζαγορά. Σταματήσαμε πάνω στὴ στροφὴ καὶ μπρός μας πρόβαλε τὸ Αἰγαῖο. Τυχεροὶ εἴμασταν! Κείνη τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ὁ πύρινος χρυσὸς δίσκος ἔβγαινε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς θάλασσας σιγὰ-σιγά. Οἱ ἀχτῖνες του ὁλοκόκκινες χώνονταν μέσα στὰ ματωμένα σύννεφα σὰν λόγχες στὸν ἐχθρό.. Ἀξέχαστο θέαμα! Ἀλησμόνητη ὀμορφιά.

Κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μας, λίγο ἀριστερά, φαινότανε ἡ Ζαγορὰ ἀγουροξυπνημένη, ποὺ τὴν λούζαν οἱ πρῶτες ἀχτῖνες, ποὺ ἔστελνε τ' ἀπολλώνιο ἅρμα. Πιὸ κάτω τὸ μαγευτικὸ Χορευτό. Δεξιά, βαθειὰ στὸ πέλαγο φαίνονταν ὁλοκάθαρα, σὰν μαθητούδια, στὴ γραμμὴ τὰ νησιά: Σκιάθο, Σκόπελο, Ἁλόννησο καὶ μερικὰ ἄλλα μικρότερα. Βαθύτερα, ἀριστερὰ στὸν ὁρίζοντα, ξεπρόβαλε ἐπιβλητική, ἀπειλῶντας λὲς τὸν γαλάζιο οὐρανό, ἡ κορυφὴ τοῦ Ἄθωνα, τοῦ σεβαστοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Μέσα σὲ τέτοιο περιβάλλον, καθισμένοι πάνω σὲ καταπράσινες φτέρες, κάτω ἀπὸ λαμπαδένιους κορμιοὺς δένδρων, μὲ πνεῦμα συναδελφότητος καὶ γιομᾶτοι κέφι, ἔχοντας παρέα πολλοὺς ἀπὸ τοὺς παραθεριστὲς ἐκεῖ, περάσαμε μιὰ μέρα ἀξέχαστη, γεμάτη ἀνέκδοτα καὶ ποὺ ὅλοι μας εἴμαστε διατεθειμένοι νὰ τὴν ξαναπεράσουμε ἑκατὸ φορὲς πάλι καὶ μάλιστα τὶς περισσότερες φορὲς τὸν χειμῶνα, ὅταν τὸ χιόνι σκεπάζῃ τὰ «Χάνια» μέχρι τὴ σκεπή τους καὶ ντύνει νυφοῦλες τὰ ἄπειρα κεῖ πάνω δένδρα.

ΔΗΜ. ΑΛΒΕΡΤΟΣ
Ὁμαδάρχης

ΠΗΓΗ ΖΩΗΣ ΣΤΟ ΦΑΛΑΓΓΙΤΗ ΚΙ' ΑΥΤΟΣΟΘΑΝΑΤΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Ἔχουν περάσει τριάντα χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ὁ γέρο-Δῆμος ἔφυγεν ἀπὸ τὴν πολυαγαπημένη του Πατρίδα, τριάντα ὁλόκληρα χρόνια, μιὰ ζωή, ζωὴ πολυβασανισμένη. Ἡ ἀνάγκη τὸν ἔκαμε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ὑπόδουλον ἀκόμη τότε Πατρίδα του, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του, δυὸ μικρὰ χαριτωμένα ἀγγελουδάκια, ποὺ μόνον αὐτὰ δὲν ἔνοιωθαν τὸν πόνον καὶ τὰ βάσανα τῆς σκλαβιᾶς. Ἡ ἀνάγκη τὸν ἔκαμε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν πατρική του γῆ, τὴν γῆ τῶν προγόνων του, ὅπου ἔζησε τὰ ἀξέγνοιαστα χρόνια τῆς νειότης του.

Ἕνα πρωϊνὸ ἀπεχαιρέτισε τὴν γυναῖκα του, ἐφίλησε τὰ παιδάκια του καὶ μὲ καρδιὰ σφιγμένη ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ σκληροῦ χωρισμοῦ ἔφυγε μὲ κάποιο καράβι, μὲ πολλοὺς ἄλλους συμπατριώτας του, μὲ ἄσβεστη τὴν ἐλπίδα στὴν καρδιά, πῶς θὰ ξαναγύριζε κάποτε κοντὰ στὶς πολυαγαπημένες του ὑπάρξεις.

Φεύγοντας παρακαλοῦσε τὸν Θεὸν νὰ τὸν ἀξιώσῃ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν Πατρίδα του, νὰ τὴν ξαναϊδῇ ἐλεύθερη, νὰ ἀναπνεύσῃ τὸ μυρωμένο ἀγέρι τῆς λευτεριᾶς.

Ἀλλὰ τὰ βάσανα, ποὺ ὑπέφερε στὴν ξενιτειὰ ἦσαν πολλά. Μόνος του σὲ ἄγνωστα μέρη, ἄγνωστος μέσα σ' ἀγνώστους ἔλυωνε ἀπὸ τὸν καϋμό του.... Ἐγύριζε παντοῦ λυπημένος μὲ μόνες σκέψεις τὴν Πατρίδα καὶ τὴν Οἰκογένεια....

Ἦταν ὅμως γραφτὸ νὰ φθάσῃ ἡ ἡμέρα τῆς ποθητῆς ἐλευθεριᾶς. Οἱ Ἕλληνες ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ βλέπουν τὸν ἄγριο καὶ βάρβαρο κατακτητὴ νὰ μαστίζῃ τὴν χώραν, νὰ καταστρέφῃ κάθε ἱερὸ καὶ ὡραῖο σηκώθηκαν περήφανοι, ἐπρότειναν σὰν ἀσπίδες τὰ στήθεια τους καὶ ἐβάδισαν βέβαιοι πρὸς τὴν Νίκην, γιὰ νὰ σώσουν τοὐλάχιστον ὅ,τι εἶχε ἀπομείνει. Ἐνίκησαν τὸν ἐχθρόν, τὸν ἔδιωξαν ἀπὸ τὸ ἁγιασμένο ἑλληνικὸ χῶμα καὶ κατακουρασμένοι ἀπὸ τὰ βάσανα καὶ τὶς ταλαιπωρίες, ἀσφαλεῖς πλέον, ἔπεσαν στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Πατρίδος τους γιὰ νὰ νοιώσουν μέσα σ' αὐτὴν τὴν γλύκα τῆς λευτεριᾶς.

Δὲν ἦταν ὅμως καιρὸς ὁ γέρω Δῆμος νὰ γυρίσῃ στὴν Πατρίδα του, νὰ τὴν δῇ ἐλεύθερη, ὅπως τὴν ὠνειρευόταν. Ἔπρεπε νὰ κάνῃ ὑπομονὴ ἀκόμη λίγο καιρό. Τὰ μεγαλεῖα ὅλου τοῦ κόσμου δὲν τὸν ἐνδιέφεραν, τὸν κρυφότρωγε ὅμως τῆς Πατρίδος ὁ ἀκοίμητος πόθος.

Ἐγνώρισε στὴν ξενιτειὰ πολλοὺς ἀνθρώπους, περιηγήθη πολλὰ μέρη, ἀλλὰ δὲν εὕρισκε χαρά. Ἔπρεπε ὅμως νὰ κανονίσῃ καὶ τὴν περιουσία, ποὺ εἶχε ἀποκτήσει, γιατὶ στὴν ξενιτειά, ἂν καὶ γέρος πιά, ἐδούλευε ὅμως ἀδιάκοπα, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ βοηθήσῃ τοὺς πάσχοντας, ἐκείνους ποὺ ἦρθε ὁ πόλεμος σκληρὸς γιὰ νὰ τοὺς καταστρέψῃ οἰκονομικῶς καὶ ψυχικῶς. Ἀπέκτησε πολλὰ χρήματα. Ἀλλὰ ἡ εὐτυχία δὲν βρίσκεται στὰ χρήματα, οὔτε ἐξαγοράζεται μ' αὐτά. Καὶ ὑπέφερε ζῶντας μὲ τὴν γλυκειὰ ἀνάμνησι τῆς Πατρίδος του καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ πεθάνῃ μέσα στὴ στοργικὴ ἀγκαλιά της.

—Εἶναι θέλημα Θεοῦ νὰ ὑποφέρω μακρυὰ ἀπὸ τὴν πολυαγαπημένη μου Πατρίδα, ἔλεγε. Καὶ ἔκανε ὑπομονὴν ὁ γέρο-Δῆμος, γιατὶ εἶχε στηρίξει τὶς ἐλπίδες του στὸ Θεό, ποὺ εἶναι προστάτης τῆς Πατρίδος καὶ ὅλων τῶν ἀνθρώπων ....

...... Ἐπὶ τέλους ἦλθε ἡ ἡμέρα τῆς ἐπιστροφῆς... Ἕνας ἀναστεναγμὸς ἀνακουφίσεως ξέφυγε ἀπὸ τὴν πονεμένη καρδιά του.... Ἦρθε καιρὸς νὰ γυρίσῃ στὰ πολυαγαπημένα παιδιά, στὴ δυστυχισμένη γυναῖκα, στοὺς συγγενεῖς καὶ στοὺς φίλους, ἐκεῖ, ὅπου ἔζησε τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς του... Στὸ πλοῖο συνήντησε καὶ ἄλλους συμπατριώτας του, ποὺ εἶχαν ξενιτευθῆ σὰν κι' αὐτόν.

Μόλις ἀπεβιβάσθη πηγαίνει κατ' εὐθεῖαν στὸ σπίτι του... Ἦταν δειλινό... Ὁ ἥλιος ἔγερνε πίσω ἀπὸ τὴν ψηλὴ ράχη τοῦ καταπράσινου βουνοῦ. Τώρα οἱ χρυσαφένειες ἀχτῖδες του ρίχναν τὰ πιὸ πύρινα χρώματα κάτω στὴν ἀνθισμένη φύσι. Τὸ μυστικόπαθο ἐκεῖνο δειλινὸ σκορποῦσε μιὰ γλυκειὰ μελαγχολία παντοῦ. Ὁ γέρο-Δῆμος κυττάζει ἀπὸ ἐδῶ, κυττάζει ἀπὸ κεῖ, σὰ νὰ μὴ χορταίνῃ τὸ ἐξαίσιο θέαμα, ποὺ βλέπει. Ἕνα-ἕνα κάθε τοπίο τοῦ θυμίζει τὰ περασμένα. Τὸ κάθε τι εἶναι καὶ μιὰ γλυκειὰ ἀνάμνησις... Καὶ βλέπει. Βλέπει ἀχόρταγα τὰ χαρούμενα ἀκρογυάλια τοῦ νησιοῦ του...

Ἡ ἡμέρα σιγὰ-σιγὰ ἔφευγε ἀφήνοντας τὴν θέσι της στὴ νύχτα. Ἀλλὰ ὁ γέρο-Δῆμος δὲν μπορεῖ νὰ φύγῃ. Εἶχε τόσο πολὺ καιρὸ νὰ δῇ τὶς ὀμορφιὲς τῆς Πατρίδος του. Ὅταν σκέφθηκε, πῶς ἔπρεπε νὰ πάῃ στὸ σπίτι του, εἶχε πιὰ νυκτώσει. — Δὲν πειράζει κι' ἂν καθήσω ἐδῶ μιὰ νύχτα μόνος μου, εἶπε. Θὰ ἔχω συντροφιὰ τὰ ἀστεράκια τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὸ τραγοῦδι τῆς θάλασσας. Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τῆς Πατρίδος μου θὰ μὲ ἀγκαλιάζουν.

Καὶ κατακουρασμένος, ὅπως ἦταν, ξαπλώθηκε στὴν ἀκρογιαλιὰ γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ... Ἐκεῖ, ἐνῷ τὰ χείλη του ψιθύριζαν εὐχαριστίες καὶ εὐγνωμοσύνη στὸ Θεὸ κοιμήθηκε τὸν αἰώνιο ὕπνο μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο στὰ πικραμένα χείλη του γιατὶ ἔβλεπε νὰ πραγματοποιῆται τὸ ὡραῖο ὄνειρό του.

ΓΙΩΤΑ ΚΗΠΟΥΡΟΥ
Φαλαγγίτισσα
μαθήτρια Β' Γυμνασίου

ΦΑΡΙΣΣΑΙΟΙ Νο 2

(Συνέχεια ἐκ τῆς 7ης σελίδος)

νὰ γίνουν, οὐδέποτε οἱ φασίσται, τοὺς πιστεύομεν καὶ χωρὶς τοὺς ὅρκους των, τοὺς εἴδομεν μετὰ κινηματογραφικῆς ταχύτητος νὰ μεταπηδῶσιν ἀπὸ τὸ ἓν κόμμα εἰς τὸ ἄλλο· ἄλλως τε «ὁ διάβολος, ὅταν γηράσῃ γίνεται καλόγηρος» λέγει μιὰ παροιμία. Ὅσον ὅμως ἀφορᾷ τὸ ὅτι θρηνοῦν τὴν ἀπολεσθεῖσαν δῆθεν ἐλευθερίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, πιστεύομεν ὅτι μᾶλλον θρηνοῦν τὸν ἀπολεσθέντα παράδεισον, ὁ ὁποῖος δι' αὐτοὺς ἦτο ἡ μακαρίτις Βουλή. Ἂς ἀφήσουν λοιπὸν ἥσυχον τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν, ὁ ὁποῖος εἶναι πλέον εἰς θέσιν νὰ κάμῃ τὴν διάκρισιν μεταξὺ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης ἐλευθερίας. Δὲν θέλομεν πλέον τοιαύτην ὀργιάζουσαν καὶ ἐλευθεριάζουσαν ἐλευθερίαν, ὅπως ἦτο ἡ προαυγουστιανή, ἀλλὰ πειθαρχημένην ἐλευθερίαν, ὅπως εἶναι ἡ μεταυγουστιανή. Δὲν θέλομεν ζούγκλαν, ὅπως ἦτο τὸ προαυγουστιανὸν μας Κράτος καὶ ὅπου τὸ δίκαιον ἦτο πάντοτε τοῦ ἰσχυροτέρου, ἀλλὰ κράτος μὲ διευθυνομένην οἰκονομίαν καὶ στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ τρίποδος Πίστις, Πατρίς, Οἰκογένεια.

ΙΩΑΝ. ΑΒΡΑΜΑΝΤΗΣ
Δημοδιδάσκαλος
Ἐν Βοιτερῷ τῇ 15 Ἰουνίου 1938
Ν. Κοζάνης

ΑΙ ΕΚΔΡΟΜΑΙ ΤΗΣ ΕΟΝ

Φαλαγγῖται τῆς Δ. Α. Σ. εἰς τὸ Σούνιον

Ἀπὸ τὴν συμμετοχὴν τῆς ΕΟΝ εἰς τὸν πανηγυρικὸν ἑορτασμὸν τῆς 4ης Αὐγούστου εἰς τὴν πρωτεύουσαν

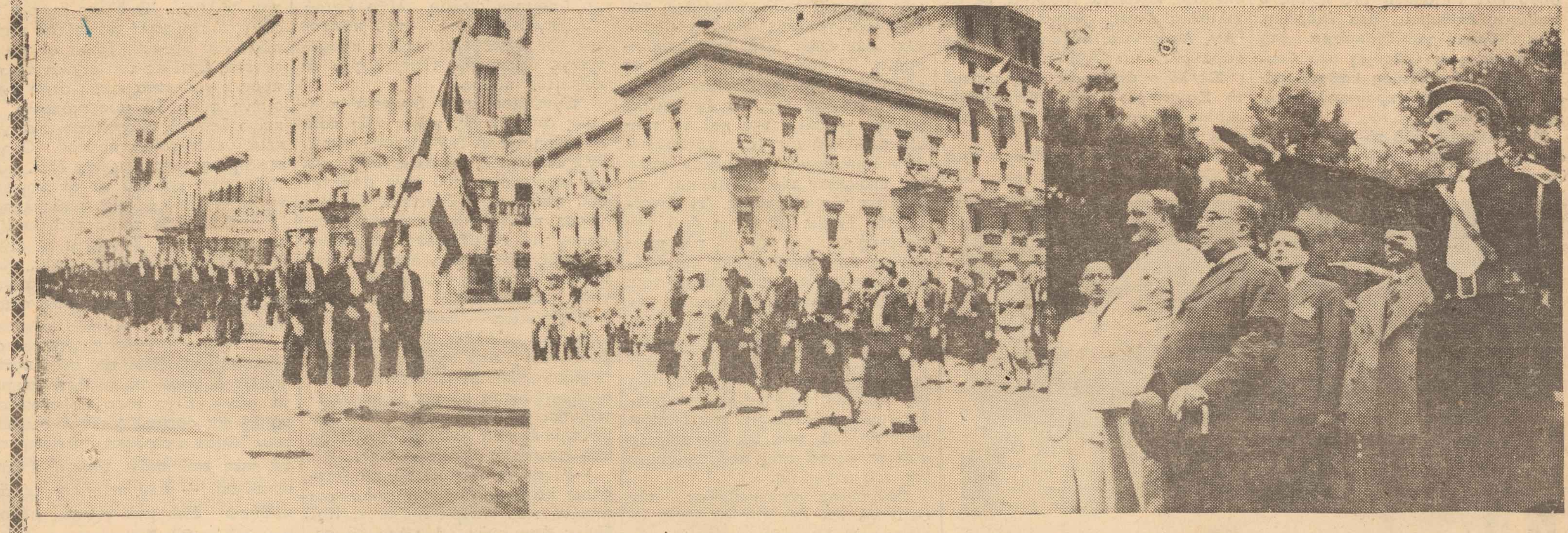

Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά: 1) Παρέλασις ἐπαρχιακῶν τμημάτων διὰ τῶν ὁδῶν τῆς Πρωτευούσης. 2) Βαθμοφόροι Φαλαγγίτισσαι μεταβαίνουσαι εἰς τὸ Μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου διὰ νὰ παραστοῦν εἰς τὴν τελετὴν τῆς καταθέσεως στεφάνου. 3) Ὁ Ἀρχηγὸς μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ κ. Κοτζιᾶ καὶ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. Κανελλοπούλου παρακολουθοῦντες τὴν τελετὴν τῆς ἐπάρσεως τῆς σημαίας τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς τὸ Στρατόπεδον τοῦ Ζούμπερι.

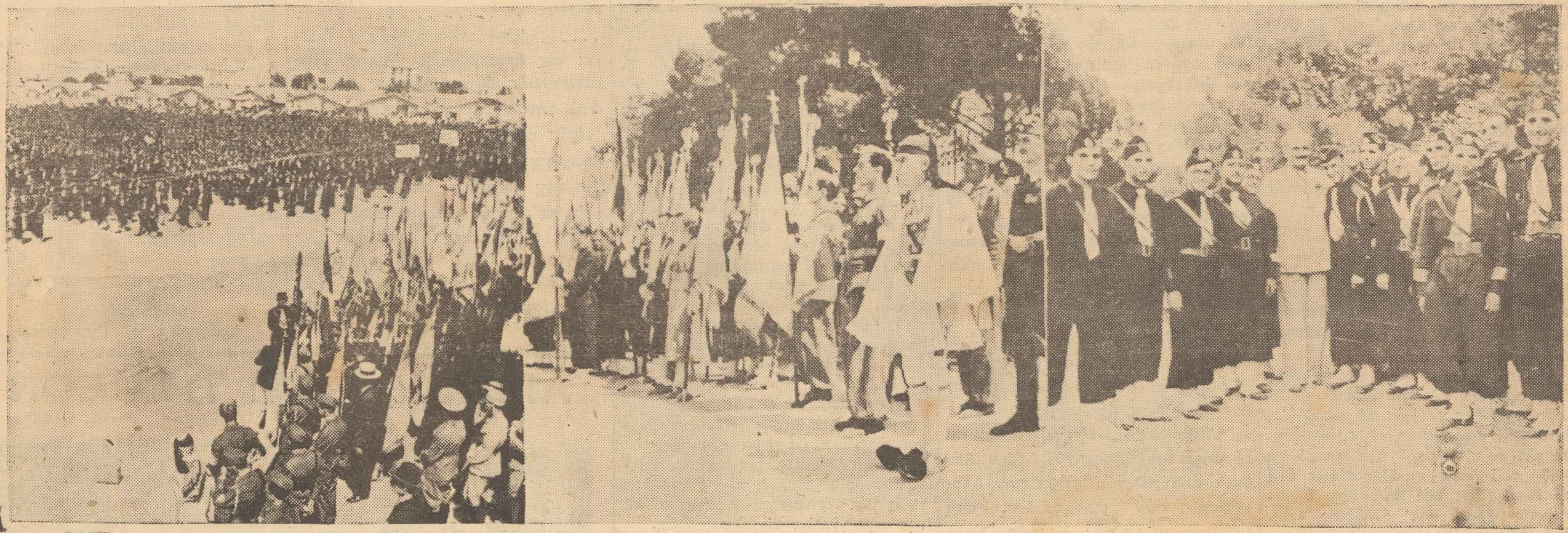

Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά: 1) Μία ἐπιτυχὴς φωτογραφία ἀπὸ τὴν μεγαλειώδη συγκέντρωσιν τοῦ Πεδίου τοῦ Ἄρεως. 2) Οἱ σημαιοφόροι τῶν ἐπαρχιακων τμημάτων κατὰ τὸν ἐνταῦθα ἑορτασμὸν τῆς 4ης Αὐγούστου. 3) Ὁ Ὑπουργὸς Διοικητὴς Πρωτευούσης κ. Κ. Κοτζιᾶς φωτογραφούμενος μετὰ ὁμάδος βαθμοφόρων εἰς τὸ Στρατόπεδον τοῦ Ζούμπερι.

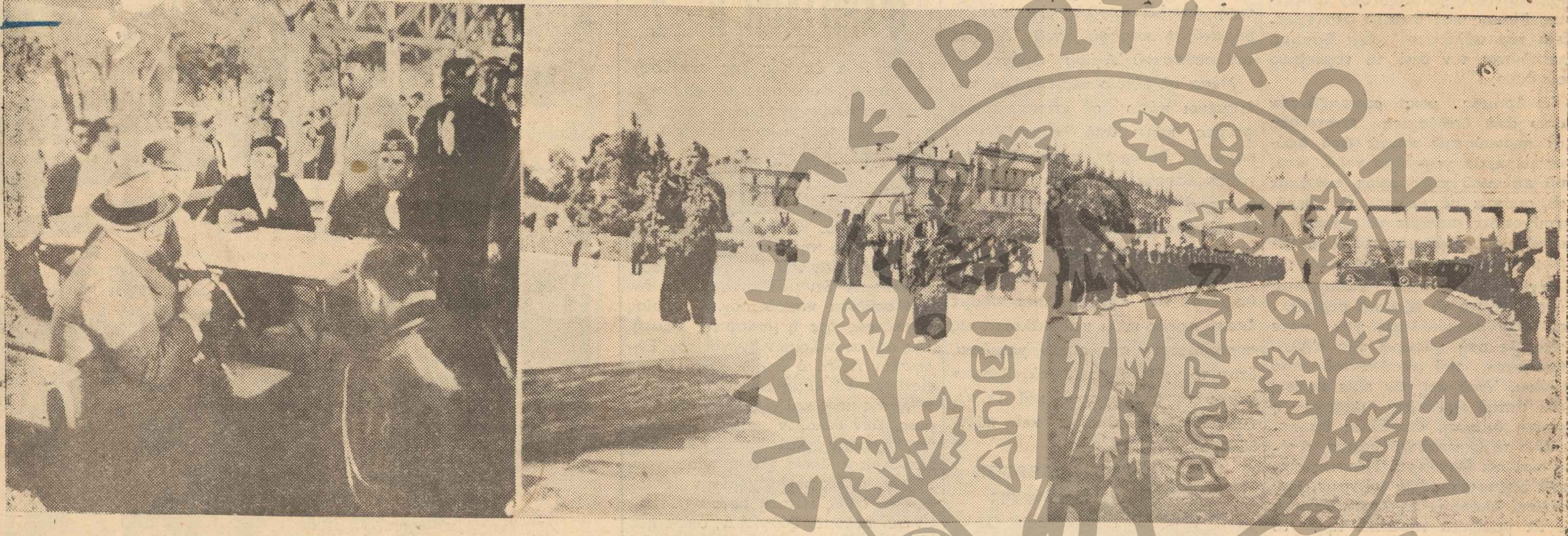

Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά: 1) Ὁ Ἀρχηγὸς συνομιλῶν μετὰ βαθμοφόρων εἰς τὸ Στρατόπεδον τοῦ Ζούμπερι. 2) Ἡγήτορες ἐπαρχιακῶν τμημάτων καταθέτουν στέφανον εἰς τὸν Ἀφανῆ. 3) Ἡ παράταξις τῆς Ε. Ο. Ν. κατὰ τὴν παλλαϊκὴν ἑορτὴν τοῦ Σταδίου ἐπὶ τῇ Β΄ Ἐπετείῳ τῆς 4ης Αὐγούστου.